

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 15 d. BROJ 353

LOGOR CATALINA

G. F. Unger:

LOGOR CATALINA

G. F. UNGER: LOGOR CATALINA

Naslov originala: CAMP CATALINA
Copyright: Zauberkreis-Verlag, Rastatt
Recenzija: Mladen Stary, književnik
Prijevod: Fedor Bekl
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

«Laso» – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije «Vjesnik» n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG «Vjesnik», Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1980

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 520 ili 468 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 260 d ili 234 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR «Vjesnik SSRNH» s oznakom za «Laso».

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 1000, SFRS 200, HFL 2.00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US\$ 15.00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za «Vjesnik».

EKONOMSKA PROPAGANDA: «Vjesnik» Agencija za marketing Zagreb. Trg bratstva i jedinstva 6. 1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili 480 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Zemlja je skrivala tisuću tajni. Ben Starretter poznavao ih je gotovo sve. U tom se pogledu mogao mjeriti sa svakim iskusnim Apašom, koji su bili gospodari te zemlje.

Kad je naišao na tragove... bili su to tragovi dvojice konjanika... nije morao dugo istraživati da bi otkrio kako ta dvojica jahača nisu samo obične lutalice u sedlu koje jašu dolinom San Pedro.

Jedan od tragova nije bio stariji od jednoga sata, drugi niti tridesetak minuta, a oba su dolazila iz smjera gdje leži Fort Grant.

U međuvremenu je Starretter napustio tragove i već odavno jahao pokraj karavanskog puta. Bio je umoran i htio se odmoriti. Rado bi se zaustavio negdje između brežuljaka, gdje bi našao dobar zaklon i gdje bi mogao sa sebe otresti prašinu koju je njegov sivač tim prašnjavim putevima uzvičlavo.

Tijekom dugog dana Ben je morao u dva navrata presjeći karavanski put i oba je puta naišao na iste tragove. Iz njih je pročitao da drugi jahač namjerava sustići prvoga i odjednom ga je počelo zanimati tko su ti konjanici. Postao je još znatizelniji kad je u predvečerje dojahao do mjesta na kojem se

prvi jahač nakratko zaustavio da bi svom konju pritegao kolan.

U sumračju Ben Starretter pogleda te tragove što je bolje mogao. Još nikad nije vidio tako nježnu i malu nogu u muškarca. Čak i šesnaestogodišnji mladić ima nogu poput odraslog muškarca.

Zaboga, proleti mu iznenada glavom, jahač kojega drugi konjanik slijedi je žena!

Do vraga, razmišljao je dalje, što traži žena... ili djevojka?... u toj proklesoj zemlji, gdje iza svakog grma i iza svake stijene može vrebati Apaš, ili kakav odmetnik ili razbojnik! Što to znači? A taj koji je progoni, tko je on?

Dva sata poslije, pošto je odavno zanoćalo, Starretter začuje hitac.

Jeka koja se odbijala od padina gorja grunula je glasno poput грома u oluji koja je započela visoko u bregovima i koja nije mogla isprazniti oblake, pa su se oni uvijek iznova napajali elektricitetom.

Zatim zavlada tišina, neugodna i prijeteca. Bilo je tako tiho kao da je sve živo zaustavilo disanje i prekinulo kretanje. Činilo se, štoviše, kao da je zamro i lagani noćni vjetroć.

Ben Starretter bijaše iskusan čovjek i jeka ga nije mogla zavarati. Točno je znao gdje je pucanj ispaljen i koliko je udaljeno mjesto gdje se strijelac nalazi.

Ben je mirovao vrlo dugo. Onda sjaše i produži pješice. Kako nije nikada nosio mamuze, a njegove su rukom radene čizme bile meke poput rukavica, kretao se jedva čujno. Njegov sivac, konj pun brazgotina, slijedio ga je poput poslušnog psa. Koraćao je isto tako tiho kao i njegov gospodar, ne prouzrokujući ni najmanji šum.

I čovjek i životinja kretali su se kroz noć kao dvije bezglasne sjene.

Vraćali su se putem kojim su došli. Prešavši više od četiri stotine koraka, Starretter iznenada zastane i rukom hitro prekrije sivčevu gubicu. Gotovo u istom djeliću sekunde pred njima jedan konj potihoo zarže. Ben sada položi otvoreni dlan na sivčevo čelo, pa polagano krene dalje. Konj je shvatio što njegov gospodar želi i ostao je na mjestu na kojem je zastao.

Starretter je načinio velik krug. Nije žurio. Dobro je znao da u ovoj zemlji žurba u većini slučajeva završava kobno.

Trebalo mu je pola sata dok je stigao do mjesta gdje je očekivao da će naći ženu malih stopala i osobu koja ju je slijedila. Šuljao se tako tiho da ga se nije moglo ni osjetiti.

Dolazio je iz smjera koji je bio suprotan onome odakle se moglo nekoga očekivati. Između njega i mjesta na kojem je ostavio sivca nalazio se logor. Da je netko vidio Bena Starrettera dok se prikradao, bio bi uvjeren da je taj izuzetno spretni čovjek Indijanac.

Iza brda izroni mjesec i blijedom svjetlošću obasja drveće, uzvisine, stijenje i grmlje, tako da je krajolik

bio preplavljen mnogobrojnim tamnim sjenama.

Starretter je vrlo spretno iskoristio te sjene i brzo napredovao između velikih stijena, koje su nalikovale okamenjenom krdu slonova.

Negdje u blizini pomaćne se konj i Ben se hitro pritaji iza jedne oveće stijene. Djelić sekunde zatim tišinu propara oštar glas nekog muškarca, koji je s prividnom mirnoćom rekao:

— Dakle, draga djevojko, prijedimo na stvar. Nitko nije čuo hitac, jer bi već bio ovdje. U blizini očito nema nijednoga prokletog Indijanca. Dakle, djevojko, pokušala si me ubiti i zato ti se moram odužiti. Možda ću to uraditi odmah ako se ne urazumiš. Poslušaj dobro što ću ti reći! Ja ću taj nacrt svakako naći, ovako ili onako. Možda si ga ušla u odjeću, možda ga nosiš na golom tijelu, možda je skriven u sedlu ili pod njim... Bilo gdje bio ja ću ga pronaći. Međutim, želim uštedjeti vrijeme. Ne namjeravam ovdje dagnubiti do svanuća. I zato ti kažem, djevojko: daj ga odmah ovamo!

Kad je žena progovorila, Benu se njen glas otrpve svidio. Glas je bio grlen, malčice hrapav ali vrlo ugodne boje.

Ta žena nikako nije mogla biti glupa. Izražavala se poput osobe koja je navikla da se kreće među grubim muškarcima a ipak uspijeva zadržati samostalnost i ne dopušta da je itko potćini.

— Ne znam o čemu to pričate, vucibatino. Idite do vruga! Udaljite se od mene, ali mi prije vratite moje oružje. — Mnogo oštrijim glasom žena doda: — Mnogi bi vam zbog ovoga oderali kožu. I...

— Djevojko, nas smo dvoje ovdje potpuno sami — prekine je muškarac.

Smijeh koji se začuo Benu Starretteru se nimalo nije svidio.

– Nisam već vrlo dugo bio nasamo s pravom djevojkom – nastavi muškarac. – U ovoj zemlji nema mnogo žena i muškarac je zadovoljan kad se namjeri na neku posve prosječnu. Međutim, ako mu na put naide takva ljepotica...

Starretter izviri iza stijene i pogleda prema mjestu odakle su dopirali glasovi. Kako je mjesec malčas ponovo izronio iza oblaka, mogao je poprilično dobro vidjeti par koji je raspravljao.

Žena naslonjena na jednu veću stijenu, bila je sva obasjana mjesečinom. Muškarac bijaše okrenut leđima, ali se na prvi glasak iz Starretterovih usta naglo okrene.

Neznamac nije čekao što će Ben reći. Već pri okretu strelovito je izvukao kolt i odmah pucao. Njegov je metak pogodio stijenu u visini Starretterova opasača.

Usprkos nevjerojatnoj brzini nije imao vremena ponovo pucati, jer ga je Ben oborio prvim metkom. Morao ga je ubiti ako je htio ostati živ. Da bi to ostvario, nije smio ništa riskirati.

Čovjek se još nije smirio na tlu kad se žena baci prema njemu i istrgne mu oružje iz ruke. Uхватила je kolt sigurnim zahvatom i u slijedećem ga trenutku uperila u Starrettera.

– Tko ste vi? – upita.

– Ben Starretter, gospodo, ali sada nemamo vremena za razgovor. Pokupite svoje stvari i uzjašite, da se što brže udaljimo odavde. Nakon takve buke ne smijemo ostati na tom mjestu. U ovoj zemlji to je pravilo broj jedan. Gospodo, jašite ravno na zapad, a ja ću doći za vama čim uzjašem svoga konja.

Okrenuo se da krene, ali ga zadrži ženino pitanje:

– Da li ste me i vi slijedili, gospodine Starretter?

Zastao je usred koračaja i pogledao preko ramena. Žena je i dalje držala uperen kolt u njegova leđa.

– Ne, nisam vas slijedio. Naišao sam na tragove i iz njih pročitao da druga osoba slijedi prvu. Iz tragova sam otkrio i to da je žena osoba koju progonitelj slijedi. Znao sam da to ne vodi dobru, pogotovu pošto sam čuo hitac. Tek sam vas tada slijedio. Međutim, to sam uradio samo zato da bih vam pomogao. Ostalo se mene ne tiče. Imam ja dovoljno i vlastitih briga i nije mi potrebno da brinem i tude.

Starretter se odlučno okrene i udalji. Kad je stigao do vjernoga sivca, bilo je dovoljno da ga pogleda pa da bude siguran kako osim njegovog i pokojnikovog konja u blizini nema nijednoga.

Odvezao je konja, uhvatio njegove uzde u ruku, pa se vinuo na sivca.

Nije bilo nimalo lako sustići jahačicu. Žena je svjesno pokušavala zamesti trag i pobjeći mu. Više je puta gubio tragove, ali bi ih ponovo pronalazio. I tako joj je neprekidno bio na tragu.

Kad se približio šumarku sikomora, ona ga je dočekala u njihovoj sjeni, s revolverom u ruci. Ben je znao da žena ima dva kolta, taj kojim je pokušavala ubiti svog progonitelja i onaj što je njemu oduzela.

– Ne bi imalo nikakva smisla da pobjegnute od mene, gospodo, jer mi se čini da i cilj vašega i cilj mogega puta leži u istom smjeru – reče, pa upita: – Biste li mi rekli svoje ime i kamo putujete?

Starretterov je glas bio tako miran i staložen da je žena gurnula

kolt u korice. Mora da je to bilo njezino oružje, kojim je pucala na onoga neznanca i koji joj ga je oduzeo.

— Znam da sam vam dužna zahvalnost — hladno odgovori žena — ali shvatite kako ne mogu biti sigurna da neću iz zla upasti u nešto gore. Zar me uistinu niste slijedili... kao onaj drugi...

— Zašto bih to uradio?

Ben pojaše bliže, kako bi joj bolje vidio lice. Moglo bi joj biti dvadeset i pet godina, zaključi. Dakle, pet je godina mlađa od mene... i više nego lijepa.

— Ja sam Ginger Dawson — predstavi se žena i nastavi: — Jašem za prijevoju Santa Catalina. Naravno, zahvaljujem vam što ste mi pomogli... ah, vi se zovete Starretter, zar ne? Dakle, gospodine Starretter, hvala vam što ste mi priskočili u pomoć. I, što sada?

Nasmiješila se. Tračak mjesecine prodre ispod oboda njenoga šešira i obasja pune usne. Zubi zablještaše.

— Najradije bih vas otpratio natrag u Fort Grant, da nije tako daleko, ali bih izgubio suviše vremena. Možemo zajedno dalje, kad već idemo istim putem, gospodice Ginger Dawson... ili ste, možda, udani?

— Bila sam — kratko odgovori, pa upita: — Zašto idete u Santa Catalinu, gospodine Starretter?

— Tamo ima nekoliko lijepih dolina koje bi izvršno poslužile za uzgoj goveda. Bile bi pogodne i za uzgoj konja. Vojska će kod prijevoja izgraditi utvrđeni logor, koji će vremenom prerasti u utvrđenje. Želio bih odabrati najbolju zemlju, a da bih to ostvario, moram biti jedan od prvih koji će tamo stići. No što tamo traži žena poput vas, sama među stotinjak muškaraca?

— Ja ću tamo otvoriti prodavaonicu. Moja teretna kola stići će zajedno sa slijedećim vojnim provi-

jantom. Pa, ako ćete se u blizini baviti uzgojem goveda ili konja, morat ćete biti moja mušterija. Moj će dućan biti jedini izvor opskrbe u okrugu od oko sto i pedeset kilometara.

Ušuti. Ben je vidio da želi još nešto reći, ali da je neodlučna. Nakon kraće stanke Ginger ipak nastavi:

— Možda sam nezahvalna zato što još i sada sumnjam u vas, ali... gospodine Starretter, kako mogu biti sigurna da i vi ne pripadate onima koji me progone? Znajte da sam ja vrlo oprezna. Ona vucibatina koju sam promašila prvim metkom imao je vrašku sreću što me uspio zarobiti.

U njezinom je glasu bio prizvuk gorčine. Ben kimne, pa reče:

— I tako sam ja upao u gužvu i morao sam ubiti čovjeka. Međutim, još ne znam što je želio od vas, Ginger... Smijem li vam se obraćati tako prisno, ili polazete važnost na to da vas oslovljavam »gospodo Dawson«?

Okljevala je i tek nakon podulje stanke promrmljala:

— Još nisam načistu s vama, gospodine Starretter...

— Ne bi li bilo bolje i jednostavnije »Ben«? — Nasmiješio se, pa nastavio: — Sada bi bilo najpametnije da što žurnije prevalimo nekoliko kilometara i što brže se udaljimo od vašega malog logora i onoga mrtvaca. Već smo ionako izgubili previše vremena.

Mamuzne konja. Ginger, ne rekavši više ni riječi, pojaše za njim. Jahali su toliko brzo koliko im je to noć dopuštala i kilometri su ostajali za njima.

Pošto su dobrano odmakli, zastanu da bi konji predahnuli. Ben Starretter iskoristi taj predah da razmisli bi li bilo pametnije jahati ravno preko velike čistine ili kori-

tom isušenog potoka, držeći se sjene šumovitih obronaka. Ovo posljednje bilo bi velik zaobilazak.

Nije mogao odlučiti što je bolje, pa zaključi da će o tome razmisliti nakon predaha. Sada se okrene prema ženi i iznenada je upita:

– Ginger, kako to da ste potpun sami krenuli iz Fort Granta? To je velika ludost. Zašto pokušavate sami proći kroz tu opasnu zemlju...

– Kad sam krenula, nisam bila sama – prekine ga. – Imala sam vodiča Indijanca, u kojega sam se mogla pouzdati. Čovjek koji me je progonio i kojega ste vi ubili iz zasljeđe je prije dva dana ubio moga pratioca. Ove sam mu noći namjeravala umaći. – Ušuti, ali onda dodade: – To bi bila cijela priča. Sada sve znate.

Ben lagano zaniječe glavom.

– Ništa ja ne znam. Osjećam da postoji neka tajna. Čuo sam kad je progonitelj zahtijevao da mu uručite nekakav nacrt. Ginger, ja sam vrlo strpljiv čovjek. Mogu čekati ako moram. I kada moram. No mislim da ću svakako otkriti što kriJETE, prije ili poslije.

Uzjahao je, a ona je slijedila njegov primjer. Prije nego što su potjerali konje, Ben reče:

– Glinger, jahat ćemo preko čistine. Put uz obronke bio bi predugačak. Ako su Apaši negdje iza nas, lako bi nas dostigli, jer oni sigurno idu nekim prečacem. Hajdemo, dakle, Ginger!

* * *

Kad su prešli čistinu, zastanu među skupinom stijena i pogledaju unazad.

Starretter nikako ne bi mogao objasniti što ga je uznemiravalo. Ništa nije vidio, ništa čuo, a ipak je imao neugodan osjećaj. Znao je da

se u taj opominjujući glas svoga nagona može pouzdati. Bio je stoposto siguran da je netko na njihovu trag. Ali tko? Apaši? A možda je momak kojega je ubio imao ortaka ili prijatelja?

– Ginger – upita nenadano – može li još tko biti na vašem trgu?

Zagledala se u njega i bilo je nedvojbeno da razmišlja što bi mu odgovorila. Onda kimne, pa promrmlja:

– Da, vjerojatno... Ne želim govoriti o tome zašto me slijede. Ja sam na putu za prijevoj Santa Catalina da bih tamo uz podršku vojске ostvorila dućan.

– Pa, dobro. To je vaš problem.

Ben rukom pokaže prema brežuljku obraslom trnovitim grmljem između kojega su se vidjele crvenkaste stijene.

– Odjahat ćemo tamo gore i nekoliko sati se odmoriti. Ondje je postojao izvor. Možda nije presušio. I našim je konjima potreban odmor. Uza sve to napokon želim saznati da li nas tko uistinu slijedi.

Za dvadesetak su minuta stigli na brežuljak. Vidik je bio loš, jer se svijetla noć puna mjesečine mijenjala u sivilo jutra. Sunce se još skrivalo iza obzorja, ali je prema nebu bacalo svoje zrake i nagovještavalo skoriji izlazak.

Sjena više nije bilo. Priroda je bila siva i izgubila je sve boje. Bijaše i tiho. Noćne su životinje otišle na počinak, danje se još nisu probudile.

– Tamo gdje sam rođena – iznenada promrmlja Ginger Dawson – Ovo nazivaju »vrijeme Komanča«.

– Znači, iz Teksasa ste! I meni je to poznato. Komanči napadaju upravo u to vrijeme, između noći i svitanja.

Ponovo ušute pa krenu da bi se pobrinuli za konje. Vode je na izvo-

ru bilo vrlo malo, ali njima je dostajala. Zatim nešto pojedu. Vatra nisu htjeli paliti, pa su iz zaliha izvadili samo ono što se moglo jesti hladno.

Ginger Dawson je drijemala.

* * *

Otvorivši oči, Ginger prvi put pažljivije pogleda muškarca do sebe, kojega je smatrala revolverašem.

Njegov glas joj se svidio čim ga je čula u noćnoj tami, dok još nije mogla nazrijeti njegov lik kojem pripada. Sada je vidjela da je tamnopot poput Komanča. Nekoliko ožiljaka na nesimetričnom licu ukazivalo je da nije lagodno prolazio kroz život. Oči su mu bile sive, boje dima, nos smion, usta široka. Uši su mu bile priljubljene uz glavu. Iako je lice djelovalo nepravilno, Ginger zaključi da je glava tog muškarca dopadljiva.

Zamijetila je s koliko oštine u pogledu promatra čistinu, a kada su mu se oči još više suzile znala je da je nešto primijetio.

— Što ste opazili, Ben?

— Prašinu u koritu kojim smo dojahali. Kako to ne može biti prašina koju su podigli naši konji, jer se već odavno slegnula, znači da netko jaše našim tragom. Gotovo sam siguran da su to Apaši. Čuli su pucnjavu, našli logor i mrtvaca i sada žele znati što sve to znači. Indijanci se nadaju da ćemo se mi negdje u brdima dulje vrijeme odmarati, ali mi to nećemo uraditi. Ginger, jahat ćemo do prijevoja Santa Catalina a da više nigdje ne zastanemo! Tamo bi se, kao što sam obaviješten, morao već tri dana nalaziti kapetan Harrower sa dva vođa konjice i manja karavana civila, oko dvadesetak ljudi. Moramo stići do tamo. I hoćemo!

Okrenuo se prema njoj i pogledao je. Sada je to i on uradio po prvi put za dnevne svjetlosti. Oči su mu se još jednom suzile dok ju je ozbiljno i procjenjujući promatrao.

— Pa, što ste pronašli na meni?

— upitala je podrugljivo, ali i oporo.

Nasmijao se i taj je smiješak preobrazio njegovo oštro, smiono lice. Oduzeo mu je tvrdoću i sada je djelovalo mladenački privlačno.

Odjednom je Ginger Dawson shvatila da je Ben Starretter odvažan i čvrst muškarac, ali nikako ne i loš.

— Oh, mnogo je toga na vama — progovorio je oprezno. Gomila iznenađenja i to ugodnih, zacijelo to i sami znate, Ginger, a i mnogi su vam muškarci i to već rekli. Što je loše u tome ako sam vas malo bolje promotrio? I vi ste prije toga dobro mene proučili, zar ne?

Ponovo je pogleda od glave do pete. Svidjelo mu se sve što je vidio, od bakrenastocrvene kose do načina na koji je pokretala glavu. Oči su joj bile sivoplave, ali su prema raspoloženju mijenjale nijansu od svjetlije do tamnije. Pune su joj usne djelovale živahno i rječito su izražavale njezina raspoloženja. Sada su, na primjer, pokazivale prkos i malo poruge.

Nakon njegove detaljne smotre, zajedljivo je upitala:

— Zadovoljni, gospodine, onim što vidite?

— Što se tiče vanjskog izgleda jesam. Vas bi svatko, Ginger, rado nazvao svojom draganom.

— Zar i vi, Ben Starretter?!

— Kad bih znao da bi vam to bilo drago... — promrmlja.

U krajičku njegova oka zaigra obješenjački smiješak, a osmijeh zatitra i u kutovima njegovih usta.

Jednoga se časa činilo da će se

Ginger nasmiješiti, ali u slijedećem se uozbiljila i rekla:

– Nemojte se ničemu nadati, Ben! Odavno znam da muškarci nisu ni za što, a nisam dovoljno glupa da bih to uvijek iznova provjeravala, u nadi da će s drugim muškarcem biti bolje. Ili bar drugačije. Zato me nikad više ne bi veselilo kad bi me neki muškarac nazvao svojom draganom.

Pogledala je prema ravnici i onda odlučnim glasom, koji je riječito kazivao da je za nju razgovor o toj temi završen, upitala:

– No, hoćemo li napokon krenuti?

Nisu jahali prebrzo, jer se tlo lagano uzdizalo i konji bi se začas umorili. U ovoj zemlji svaki pametan čovjek, ako ima dovoljnu prednost, nikad neće jahati brže nego kasom. Kod takvih razdaljina bijaše najpametnije kasati prema cilju.

* * *

Jutro još nije dokraja prešlo u dan kad su s visokih litica između kojih su jahali gotovo nečujno skočila dva indijanska ratnika. Gotovo nečujno, jer je jedini znak da se zbiva nešto nepredviđeno bio zvuk vrlo sitnoga kamenčića koji se skotrljao odozgo.

Istoga trena Ben Starretter je već držao u ruci svoj teški kolt. Pucao je nezamislivo brzo, tako da su se oba pucnja stopila u jedan zvuk. Pogodio je obojicu, ali nije mogao spriječiti da Ginger i njega strgnu s konja.

Ginger snažno udari o zemlju. Indijančeva težina teško je opteretila. Očajnički se borila, dašćući i režeći poput ženke pume, sve dok nije zamijetila da se Apaš ne bori i da je mrtav. Odgurnula ga, otkotrljala se

u stranu i uz glasan uzvik skočila na noge. Odmah je vidjela da Ben već stoji. Znači, on je mnogo zgodnije pao, pomisli.

Starretter je i dalje držao u ruci spreman kolt. Stajao je lagano pognut, a oči su mu strelovito obilazile krajolikom. Tek se nakon nekog vremena opustio i uspravio. Pogledao je mladu ženu i pažljivo je odmjerio.

– Bila su samo ta dvojica – promrmlja, pa zabrinuto upita: – Je li s vama sve u redu, Ginger?

Samo je kimnula.

– Onda hajdemo što brže odavde! – reče Ben.

II

Od trenutka kad su ubili njezinoga vjernog indijanskog vodiča i počeli je slijediti Ginger Dawson se sve jače i više bojala. Tako bijaše sve do maločas.

Neobjašnjivo, ali više se nije plašila. U prisustvu Bena Starrettera osjećala se sigurna, spasena, iako je znala da putuje opasnom zemljom, kojom posvuda vrzmaju Apaši i gdje se kriju mnoge odmetničke bande onih Indijanaca koji su napustili svoja sela i svoje mudre poglavice.

Ben se, pak, sve vrijeme pitao što je tu lijepu ženu nagnalo na takvo opasno putovanje. Ginger mora skrivati neku veliku tajnu kad se usudila upustiti u tako smion pot-hvat. Jednog ću dana otkriti što je posrijedi, pomisli i pogleda mladu ženu.

Odgovorila je na njegov pogled čvrsto i izravno, kao što je to uradila već u nekoliko navrata.

Starretter nastavi razmišljati. Pa, i ja imam svoju tajnu, reče u sebi. Ne jašem u logor Catalina samo zato da bih tamo negdje pod zaštitom

vojske zaposjao dobru zemlju i osnovao ranč. To je samo izgovor, kako bih naletio na što manje neprihvatljivo.

Odjednom mu preleti glavom pitanje: A što ako i Ginger Dawson želi ono isto zemljište koje i ja želim? Pomisao ga zaprepasti. Ne, to nije moguće! Kako bi ona mogla znati da je u Santa Catalini zakopano nekoliko teških šipki čistoga zlata? Odakle bi to ona saznala kad sam ja jedina osoba kojoj je to poznato?

Kad bi god u mislima stigao tako daleko, htio je Ginger izravno o tome pitati. Dva puta je to zmallo učinio, ali je svaki put odustao. Uostalom, malo je vjerojatno da bi mu iskreno odgovorila.

Kilometri i kilometri ostajali su za njima i konji su već bili premoreni. Međutim, Starretter je točno procijenio snagu životinja i znao je koliko mogu izdržati.

Kasno poslijepodne stigli su do doline visokih litica i oblika trbušaste boce. Klanac, koji se lagano uspinjao, tvorio je neku vrst grla boce. Blizu njega nalazio se vojnički logor Catalina.

Ovo grlo boce završavalo je kod razvoda klanaca. Odatle je put nizbrdice vodio do velike doline Santa Cruz otkud je poštanska cesta naglo skretala prema jugu, prema Tusconu i Nogalu.

Pred klancem Starretter zauzda konja i pričekava Ginger. Zaustavila je konja tako blizu sivca da su im se stremeni dodirivali.

— Eto, stigli smo — reče Ben. — Ovaj klanac u obliku grla boce probija se između brda i vodi do zapadne strane razvoda. Stari karavanski put spušta se zavojito dolje. Vi ste na cilju, Ginger!

Okrenuo se posve prema mladoj

ženi i upitao uprijevši pogled u nje ne sivoplave oči.

— Znate li već gdje će se nalaziti vaš dućan?

U pitanju je zazvučala jedva zamjetljiva crta zajedljivosti i njezine se oči načas stisnu. Činilo se da će planuti, ali je brzo nadvladala ljutnju, nasmiješila se i odgovorila:

— Ben, vaša sam velika dužnica. Ponijeli ste se kao džentlmen. I to takav kakvih je, na žalost, sve manje na ovoj našoj planeti. — Još se šire osmjehnula i dodala: — Uvjeren sam da imamo mnogo zajedničkoga, Ben.

— I ja... dragana.

Zagonetno se osmjehnuo, a u njegovim je sivim očima zasvjetlucalo.

— Rado bih vas jednom vidio u zelenoj plesnoj opravi — nastavi. — Ta bi boja savršeno pristajala uz vašu bakrenastu kosu i te sunčane pjegice... dragana. A još bih radije otkrio pružaju li vaše usne ono što obećavaju, barem što se tiče poljubaca.

Ušuti. Zagleda joj se u oči, kao da u njima želi nešto nazrijeti, a onda joj se prisno obrati:

— I još bih nešto želio znati, Ginger. Sada, kad si u sigurnosti i kad više ne može biti sumnje u to da je posrijedi pritisak, što bi mi odgovorila da upitam imam li u tebe kakvih izgleda?

Načas je sklopila oči i njemu se učinilo da je zadržala od glave do nogu. Već u slijedećem trenu pogledala ga je u oči i odgovorila:

— Možda. Već sam rekla da te smatram džentlmenom. Gotovo bi svaki muškarac pokušao iskoristiti okolnosti u kojima sam se zatekla, na bilo koji način, a ti si bio dobar drug. To mi se sviđa. Možda mi se i ti sviđaš. Možda...

Ušutjela je i kao da je u mislima otplovila daleko, vrlo daleko.

Trgnuviši se, nastavi:

– Ben, kad sam bila vrlo mlada, malone djevojčica, grdno sam se opekla i ne mogu vjerovati više nijednom muškarcu. Čak ni tebi. Uopće nemam povjerenja u ljude. Životno me iskustvo mnogo čemu naučilo, a jednu sam pouku osobito dobro upamtila. To je postalo moje životno geslo.

Benov glas bijaše vrlo blag kad je upitao:

– Kako glasi?

– Čuvaj samu sebe, ali još se više čuvaj drugih kako te ne bi prevarili. I još nešto: Odbaci loše odluke kao što bi u igri odbacio loše karte. Tako je to, Ben.

– Slutio sam da će tvoj odgovor glastiti otprilike ovako. I to je crta razumijevanja među nama. Međutim, Ginger, mislim da je posrijedi sudbina koju ne možemo izmijeniti i koja će nas do kraja imati u svojoj vlasti. Dragana, ako smo predodređeni jedno drugome, onda ćemo jednoga dana biti zajedno. A sada mi reci tko si ti zapravo, Ginger. Neprekidno spominješ odluke i govoriš o njima kao o kartaškoj igri i o lošim i dobrim kartama. Otkud dolaziš? Zanima me još nešto. Hoćeš li se snaći u okrutnoj igri života isto onako kao što bi se i u kakvoj partiji pokera?

Gledala ga je netremice. Nakon vrlo duge stanke promrmlja:

– Na pravom si putu, amigo. Dolazim iz saluna. Putovala sam brodovima-salunima između New Orleansa i Saint Louisa. U Cheyenneu i Laramieju držala sam banku dok je tamo građena željeznička pruga. Kao vrlo mlada djevojka u Omahi sam plesala polugola na pozornici i zabavljala pijane muškarce. Zatim sam bila u Fort Wörthu, Wiciti, Dodge Cityju, Santa Feu... Možda si

čuo o meni, Ben. Zvali su me Kraljica fleša.

– Otkrivam sve više sličnosti među nama...

– Ne – prekine ga i odlučno zaniče glavom. – Ne želim se upustiti s tobom, hombre.

Izgovorivši to, podbode konja i odjaše.

Ben Starrettar je neko vrijeme gledao za lijepom crvenokosom ženom, a onda i on potjera konja.

* * *

Do vojničkog je logora bilo oko sedam kilometara, preko visoravni. Ben nije žurio. Vjerovao je da Ginger želi dalje jahati sama, kako bi prije njega stigla na cilj, i dopustio je da se ta njena želja ostvari. Na pola puta do logora Starretter susretne vojnička kola. Zapregom mula upravljao je kopljar Pinky Brown, a uz njega su bila još dva vojnika. Kola su bila natovarena drvenim oblicima debljine ruke, koje će poslužiti za gradnju korala.

Kolā su izvezena iz šumarka i izišla su na put u trenutku kad je konjanik stigao do njih.

Kapljar Brown zaustavi kola i raširi ruke u prijateljskoj kretnji, kao da želi na grudi privinuti nevidljivog čovjeka.

Grudi Pinkyja Browna bile su uske kao u kokoši, ali mu je glas bio prepun veselja kad je progovorio.

– Dobro došao u divan, rajski vrt. Kapetan čeka na tebe kao što cvijet čeka pčelu, kao što govnovalj čeka izmetinu bizona... i kao što ja čekam gutljaj vatrene vode. Imaš li slučajno u prtljazi barem maljušnu bočicu? Dat ću ti za nju pola mjesčne plaće. Hej, zar to ne bi bio odličan posao?

Čekao je odgovor pun nade.

Ako je išta na kopljaru bilo vrijed-

no pažnje, bio je njegov nos. Izgledao je onako kako bi izgledao svaki nos pošto bi ga izboli stršljenovi: plavocrven i natečen.

Starretter zahihoće.

— E, da si general, nabavio bih putem tvoga opskrbnika kukuruzovo zrnje i pekao rakiju. Tada bih dobio za nju od tebe i godišnju plaću, i to generalsku. To bi bilo nešto, no kaplarska me plaća ne može primamiti. Možda bi mogao postići da te vojska preko reda unaprijedi?

— Prestao se smijati, pa ozbiljnim glasom upita: — Kako je ovdje?

Ni Brown ni njegovi vojnici nisu se više smijuljili. Čim je Starretter ušutio, zakolotali su očima, a onda kaplar, koji se volio služiti usporedbama, s prizvukom gorke rezignacije odgovori:

— Sjedimo ovdje poput miševa na tanjuru, a oko nas se šulja gladan i divlji mačak. I samo čeka da u tamnoj noći, kad ništa nećemo vidjeti, udari prednjom šapom. Tada ćemo mi, jadni miševi, poletjeti kroz zrak u svim smjerovima, kao da je netko udario šakom u sredinu pudinga.

Ušutio je i ogledao se uokolo. Za njim to urade njegovi drugovi, a onda i Starretter.

Ben je vidio bregove strme poput nasipa i posvuda ispresijecane klancima, kojih su ždrijela bila tamna i puta tajni. Osim kolskog puta što je vodio od rijeke San Pedro bijaše tu i mnogo drugih putova i staza prema prijevoju Santa Catalina, od kojih su neki bili jedva zamjetljivi. Međutim, Indijancima su bili i te kako dobro znani.

Okrenuvši se prema vojnicima Starretter kimne, u znak da je shvatio što je kaplar mislio usporedbom s miševima na tanjuru.

— Kako se zove taj divlji mačak što se noću šulja oko vas?

Upitao je to naizgled nezainteresirano, no u njegovim je očima bijesnula iskra.

— Las Socorro! — poviču vojnici jednoglasno.

Oči su im plamtjele. Bili su to stari borci, veterani iz mnogih ratova, snalažljivi ljudi, za koje je vojska bila i domovina i majka. Ljudi koji znaju obuzdavati strah. Međutim, sada nisu mogli spriječiti da se on odrazi u njihovim pogledima. Možda su baš zato i tako žudjeli za gutljajem vatrene vode.

Ben Starretter se gorko nasmiješi.

— Las Socorro...

Ponovio je to polako, puštajući da mu te dvije riječi prijeđu preko jezika kao kapljice gorkoga lijeka.

— Shvatio sam da bi to mogao biti on — reče vojnicima, pa promrmlja gotovo posvema za sebe: — Naposljetku, zato sam i prihvatio posao izvidnika, iako mi je kapetan Harrower drag kao što bi mi bio sapun u kavi. — Trgnuvši se iz razmišljanja, nastavi glasnije: — Momci, taj se divlji mačak ipak još nije dočepao vaših skalpova. Vjerojatno ni neće. Došao sam ovamo da bi ga u tome onemogućio. Dakle, momci, pozdajte se u ujaka Starrettera!

— Možda će se Las Socorro najprije dočepati tvoga skalpa ako te kapetan pošlje da pronadeš njegov logor — ljutito zareži Pinky. — Bude li tako, bilo bi bolje da mi pred svjedocima ostaviš u naslijeđe sve što posjeduješ. Kladim se da ću u zavežljaju na tvom sedlu naći i bocu dragocjene vatrene vode!

Ben se nasmijulji, pa odgovori:

— E, neće dobiti moj skalp. Ja sam njemu nešto drugo dužan, a to mu ne bih mogao dati ako me prije toga uhvati. — Podbode konja, pa

preko ramena dobaci: – Do vide-
nja, momci!

Gledali su neko vrijeme za njim,
a onda Pinky Brown reče:

– Ben Starretter je najbolji izvid-
nik koji je ikada jahao za vojsku.
Međutim, mnogo se radije bavi dru-
gim poslovima.

Pogleda svoje drugove, zatim po-
novno svrne pogled za konjanikom
koji se udaljavao. Onda promrmlja
više za sebe:

– Zanima me zašto je Starretter
došao u ovaj prokleti kraj. Dobro
znam da se on i kapetan Harrower
ne podnose. Koji ga je vrug onda
natjerao da ipak prihvati posao
njegovog izvidnika?

* * *

Dok se polagano približavao lo-
goru, Ben je pažljivo promatrao
krajolik. Po mnogim je znakovima
zamijetio da kapetan Allan Har-
rower zapošljava svoje vojnike do is-
crpljenosti. Dva voda konjice i dva
tuceta civila na ovom su prijevoju
već četiri puta po dvadeset i četiri
sata. Na temelju svega što je vidio
u prolazu, Ben bijaše siguran da su
svi radili četiri puta po dvadeset
sati do potpunog iscrpljenja.

Kapetan Allan Harrower nemi-
losrdan je čovjek. Za rata bijaše
potpukovnik. Poput svih oficira ko-
ji su nakon rata željeli ostati u vojs-
ci, izgubio je viši čin... čak je i po-
znati general Custer morao nasta-
viti službu u vojsci kao potpukov-
nik... i tako je potpukovnik Har-
rower postao kapetan Harrower.

Kao stariji kapetan Harrower je
prema godinama službe bio među
prvima koji mogu očekivati una-
predenje. Ovo zapovjedništvo ovdje
bio je njegov posljednji ispit. Allan
Harrower je znao da će biti imeno-
van majorom onoga časa kada javi

da je logor Catalina prerastao u
utvrđenje koje pouzdano nadzire
važan prijevoj, pa je gonio svoje lju-
de da bi se to što prije ostarilo. Svi-
ma je to bilo i te kako dobro znano.

Prema nacrtima, buduće je utv-
rđenje trebalo biti četvorokutnog
oblika. Dvanaest je ljudi sada bilo
zaposleno time da od velikih dijelo-
va stijena čekićem i dlijetom obli-
kuju kamene blokove pomoću kojih
će se podići čvrste zidove. Kamenje
odvaljeno dinamitom bilo je tako
veliko da su bila potrebna najma-
nje dva čovjeka da ga pomaknu. Za
osobito teške komade upotrebljava-
ni su koloturi što su mjestimično
bili privrščeni o čvrste drvene
grede. I troja kola kojima se kame-
nje prevozilo iz obližnjega klanca
bila su opskrbljena nekakvom kon-
strukcijom za dizanje tereta.

Sve je bilo dobro smišljeno. Kape-
tan Allan Harrower očito želi ovdje
sagraditi utvrđenje za vječnost. Dr-
vene oblice što ih doveze kaplar
Brown i njegovi vojnici dokaz su da
namjerava sagraditi i korale. U bli-
zini malenog potoka ljudi su bušili
zemlju, u potrazi za vodenom žilom.
Prema savjetu što mu ga je dao je-
dan rašljonaša Harrower je točno
proračunao gdje će sagraditi utv-
rđenja. On je i te kako dobro znao
da zdenac treba da bude središnje
mjesto u utvrđenju.

Sve je to Ben Starretter uočio dok
se približavao logoru. Nekoliko se
puta zaustavljao i razgovarao s lju-
dima koji su okolo radili. Kako su
ovamo bili poslani većinom stariji
i iskusniji vojnici, mnoge je od njih
dobro poznavao.

Dok je tako opet jednom razgova-
rao sa skupinicom vojnika, iza jed-
nih transportnih kola pojavi se ko-
njanik. Mladi poručnik zaustavi ko-
nja, sjaše i otresito reče:

– Čovječe, ne zadržavajte liude!

Ovoovdje nije bapska sjedeljka gde svatko brblja koliko ga volja. Uostalom, tko ste vi? Otkud dolazite? Odgovorite!

Starretter pogleda mladoga oficira s blagom naklonošću. Poručnik... visok, dobro građen, svijetloskos i plavook momak... bio je oštar poput potpuno novog noža, kojega nakon prve upotrebe valja još jednom izbrusiti kako bi bio opet dobar.

— Moje je ime Ben Starretter. Vjerojatno ste već čuli za mene. Zanima li vas još što, gospodine?

Poručnik se namršti. Kad je ponovo progovorio, po tonu njegova glasa moglo se zaključiti da se jedva savladava.

— Znači, vi ste ta veličina od izviđača! E, Starretter, kako sam ja oficir, znači da ste mi potčinjeni. Dakle, sjašite s tog kljuseta i javite mi se kako je to propisano. Znaite što je red, jer sigurno niste prvi put izvidnik u zapovjedništvu konjice. — kako se Ben nije micao, oficir se prodere: — Starretter, čuli ste što sam vam rekao!

— Upravo ste stigli iz West Pointa, zar ne? — progovori naposljetku Ben blagim glasom. — No, mladiću, uskoro ćete se prilagoditi i donositi bolje odluke.

Htio je nastaviti put. Već je podigao uzde kad poručnik vrisnu:

— Starretter, dat ću vas smjesta uhapsiti i pod stražom sprovesti u zatvor ako...

— Umukni, momčiću!

— Starretterov glas više nije bio blag. Nakon tih oštih riječi potjera konja i pri tome povuče slobodnog konja. Da poručnik nije odskočio, vlastiti bi ga konj srušio.

— Uhapsite ga! Skinite ga s konja! — zakreštao je mladi oficir. — Hajde, pokrenite se!

Dok je uzrujano vikao, bijesno je

otvorio poklopac svoje torbice za revolver i izvukao teški vojnički kolt.

Vojnici se pokrenu, ali tako polako kao da su junaci usporenoga filma. Vidjelo se da ne namjeravaju poslušati zapovijed, ali i to da se ne usuđuju uskratiti poslušnost.

Poručnik je brzo shvatio njihovo krzmanje, pa poviče:

— Stoj! Ostani na mjestu!

U hipu su zastali, svrstani ispred njega, i ostali u stavu mirno.

Oficir pride prvo vojniku.

— Zašto se niste brže pokrenuli, vojniče Lockmire?

— Gospodine poručniče, svi imamo grčeve u mišićima od posla na koji nismo navikli. — Vojnik je to pokušao izreći što ozbiljnije i uvjerljivije. — Ukočeni smo kao da bolujemo od reume i moramo alkoholom trljati bolne mišiće ako se želimo ma i malo brže kretati. Gospodine, kad biste morali samo jedan dan obavljati naš posap, nakon toga uopće se ne biste mogli pomaknuti.

Lockmire je sve to rekao vrlo mirno. Bio je stariji vojnik, a za vrijeme desetogodišnjeg službovanja bio je već dva puta narednik i tri puta kaplar. Posljednji je put degradiran prije tri mjeseca kada se kladio da će bocu viskija ispiti nadušak. Okladu je dobio ali je prilikom jutarnje prozivke pijan pao s konja i zaspao istoga časa kada je dotakao prašinu na vježbalištu za parade u Fort Grantu. Na temelju njegove dosadašnje karijere bilo je neprieporno da će vojničko službovanje završiti kao običan vojnik.

Poručnik je s mukom gutao zrak dok je gledao u Lockmireove oči. Zatim pogleda ostale vojnike. Ni na njihovim licima nije otkrio ništa drugo do ozbiljnosti pune poštovanja.

Ovi su ljudi prekaljeni vojnici i čvrsti muškarci, pomisli oficir. Nakon četiri dana rada, iako vrlo teškog, ne mogu imati grčeve u mišićima, niti mogu biti tako strahovito umorni. Međutim, kako to mogu dokazati?

Svjestan da to nikako ne bi mogao, poručnik se okrene i žurno udalji.

III

Kapetan Allan Harrower sjedio je ispred svoga šatora. Bio je to tzv. zapovjednikov šator, veći i udobniji od običnih oficirskih šatora. Pred ulazom je bio nadsvoden, kako bi preklopni stol i sklopivi stolci pred šatorom bili u sjeni.

Sada je na drugom stolcu sjedila Ginger Dawson, a kapetanov je posilni posluživao hladni čaj i kekse.

U trenutku kad je silazio sa sivca, Ben Starretter začuje kapetana kako govori:

— Gospodo Dawson, nemam ništa protiv toga da u blizini utvrđenja otvorite trgovinu. Naprotiv, pozdravljam vašu zamišao. U ove će krajeve vrlo brzo stići i naseljenici. Došao sam sa svojim ljudima ova-mo da bih ove krajeve očistio od odmetničkih Apaša i da bih držao prijevoj slobodnim. Daskora ću uspostaviti i stalnu izvidnicu, koja će nadgledavati čitav teritorij.

Harrower ušuti. Ben, koji se u međuvremenu približio, zamijeti da se kapetan zagledao u svoju sugovornicu, a onda je oštrijim glasom nastavio:

— Gospodo Dawson, jedno vam moram odmah reći kako među nama ne bi bilo nesporazuma. Nas dvoje možemo biti prijatelji ili protivnici. Ja mrzim alkohol! Ako će se moji vojnici u vas opijati bit ćemo

neprijatelji. Da li smo se razumjeli, gospodo?

Ginger kimne i nasmiješi se.

Starretter je začuđeno promatrao svoju donedavnu suputnicu. Do vruga, pomisli, nigdje na njoj ni tračka zamornog putovanja! Putem se morala negdje zadržati kako bi očetkala prašinu, očešljala kosu i umila se posljednjom vodom iz čuturice. Usprkos okolnostima u kojima se nalazila crvenokosa je žena djelovala čisto i njegovano.

Maleni ridobradi kapetan, sav osut sunčanim pjegicama, podsjeti Starrettera na patuljastoga kokota koji je uvijek spreman za borbu i ne mari za ženke. Pa ipak, Ginger je nedvojbeno ostavila snažan utisak na Harrowera. Da nije bilo tako, ne bi rekao to što je upravo izgovarao.

— Gospodo, dat ću da se na mjestu koje izabrete za svoj dućan podigne oficirski šator. Osobito će me radovati što ću u ovoj pustoši imati zadovoljstvo da u uživam u prisustvu lijepe žene. — Osmjehnuo se, lagano kimnuo, pa dodao: — Sada vas molim da me ispričate. Moram obaviti još mnoštvo važnih službenih poslova.

Odmah je ustala lakim i vrlo ženstvenim pokretom.

— Znatno ste mi olakšali situaciju, kapetane. Iako sam strahovito umorna, željela bih ostatak dana iskoristiti da nađem prikladno mjesto za prodavaonicu. Uostalom, to će mjesto biti važno i za budući grad, onaj koji će ovdje biti sagrađen zahvaljujući zaštiti utvrđenja. — Ljupko se osmjehe i dometne: — Možda će taj grad jednom nazvati Harrower City.

Još se jednom osmjehe kapetanu, a onda se okrene na način koji je istakao sve njezine tjelesne oso-

bine. Zatim pride konju, uze uzde i povede ga za sobom.

Kapetan je još neko vrijeme gledao za njom, a onda se naglo krene prema Benu i prodere:

— Do vraga, Starretter, što ti je bilo da si tu ženu dovao ovamo! Zašto je nisi odveo natrag u Fort Grant? Zavrtjet će glavama svih muškaraca. Možeš li zamisliti do čega može dovesti tako lijepa žena među sto dvadeset muškaraca? I još k tome u srcu apaškog područja! Hem, Starretter, zar si polud...

Umuknu jer je ugledao svoga poručnika kako hita prema njemu dugačkim koracima.

Poručnik Brian Blaine još je i sada držao u ruci veliki konjički kolt. Kad je bio nadomak šatoru, poviče:

Izvidničke Starretter, vi ste uhapšeni! A zbog neposluha pred mojim potčinjenima stavlja vas pred vojni sud! Predajte mi svoje oružje!

Ben se i ne osvrne na oficira, nego pogleda kapetana i promrmlja:

— Harrower, urazumi ovoga mladića i to što brže, ili ću mu istrgnuti uši i baciti ih u prašinu.

Poručnik Blaine se zabezekne. Zinuo je i zabuljio se u Starrettera, a onda zaprepašteno pogleda svoga zapovjednika.

Kapetan je ostao potpuno miran. Bilo je očito da ne namjerava poduzeti bilo što protiv izvidnika. Naprotiv, rekao je oficiru:

— Poručniče Blaine, vi ste u zabludi. Moram vam objasniti o čemu je riječ. Gospodin Starretter je nekoć bio redoviti vojni izvidnik... zapravo, vođa izvidnika pod zapovjedništvom generala Crooka... ali njegov je ugovor odavno istekao. Novi ugovor gospodina Starrettera je takozvani savjetodavni ugovor, a sklopio ga je sa vladom Sjedinjenih Američkih Država. A vojska je, kao što znate, potčinjena vladi. Gospo-

din Starretter je ovdje na zadatku u ime vlade, a meni je preporučeno da u izuzetnim okolnostima i teškoćama prihvatim njegov savjet. Poručniče, vi nemate pravo da zbog neposluha uhapsite gospodina Starrettera, ni da ga optužite. To je sve. Želite li još što?

— Ne, gospodine — odgovori poručnik i propisno pozdravi.

— Tada se pobrinite da zadaci koje ste dobili budu što brže obavljeni.

— Da, gospodine! — Ponovo je pozdravio i odstupio.

Harrower i Starretter su gledali za njim, a onda se kapetan okrene Benu.

— To ti se svidjelo, zar ne? Zbog tebe sam morao ispravnom mladiću oprati glavu. U tome si bez sumnje strahovito uživao... gospodine Reb?

Starretterove se oči stisnu. Jedva primjetno kimne glavom, a onda promrmlja:

— Još si i danas ista onakva budala kakva si bio, Harrower. Sve dosad nisi zaboravio da sam bio južnjački oficir...

Harrower ga prekine i oštrim glasom ispravi:

— Oficir pobunjeničke vojske, gospodine Reb!

— ... kao ni to — nije se dao smesti Ben — da sam te s mnogo slabijim snagama pobijedio. No rat je odavno završio. Otad je proteklo punih pet godina. U međuvremenu sam te kao izvidnik već tri puta izvukao iz vrlo teških neprilika. I ovdje sam zato da bih ti pomogao. Čemu onda neprijateljstvo?

— Što zapravo tražiš u ovim krajevima? — odgovori Harrower protupitanjem. — Načuo sam nešto o tome da si ovdje djelomično i na vlastitu želju. Uz pomoć generala

uspjio si sa vladom sklopiti neuobičajen ugovor. Što sve to znači?

Allan Harrower, jedva srednje visok muškarac ali vrlo čvrst i žilav, sav je drhato. Onako kako bi drh-tao nestrpljiv, razdržani terijer.

Starretter ga je zabrinuto promatrao, a onda polagano rukom načini polukružnu kretnju i pokaže po okolišu.

— Ovdje je zemlja dobra i plodna. Ovo gorje krije u svojim njedrima mnoge zaštićene doline. Vode ima dovoljno, klima je podnošljiva. S najvišeg vrhunca i preko rijeke Santa Cruz vidi se daleko u pustinju Gila. To je lijepa zemlja i ja ću za sebe ovdje označiti jednu veću parcelu. To je sadržano i u ugovoru što sam ga načinio sa vladom. Kad utvrđenje bude gotovo i kada obuzdamo Las Socorroa i učinimo ga bezopasnim, dobit ću deset tisuća hektara zemlje. — Čvrstim se pogledom zagleda u kapetanove oči i nakon podulje stanke nastavi: — To ćemo izvesti zajedno, Harrower. Ti želiš čin majora, ja želim zemlju. Obojica možemo ostvariti ono za čim težimo ako zakopamo neprijateljstvo. Što ti misliš o tome?

Dugo su se šutke promatrali. Plave oči Allana Harrowera još su bile stisnute. Vjerojatno je i sada razmišljao o danu kad ga je žutokljuni južnjački kapetan zarobio zajedno s njegovim ljudima, iako su Sjevernjaci broćano bili tri puta jači. Napad pobunjeničkog odreda bio je, međutim, neočekivan i iznenađan, jer je straža prije toga nečujno uklonjena.

Harrower je uistinu mislio na taj davni događaj, ali bijaše svjestan da Starretter ima pravo. Moraju surađivati.

— Dobro — promrmlja naposljetku — udružiti ćemo snage. Obojica za nečim težimo, a zajedno bismo to

mogli ostvariti. Pozdat ću se u tebe, buntovniče.

* * *

Iako je bila nasmrt umorna, potpuno iscrpljena i gladna, Ginger Dawson je krenula u potragu za prikladnim mjestom na kojem će smjestiti svoju prodavaonicu.

Dugo je hodala uokolo. Pažljivom promatraču ne bi promaklo da povremeno pogledava na dva stjenovita vrhunca u daljini, od kojih se jedan nalazio na sjevernoj strani doline opkoljene gorjem, a drugi na južnoj. Potrajalo je dok se naposljetku odlučila koje joj mjesto odgovara. Konačno je zastala oko tridesetak koračaja od kolnoga puta i točno po srijedi zamišljene linije između ona dva vrhunca.

Potpeticom napravi na tom mjestu znak križa, pa povede konja. Pošto ga je rasedlala i skinula ono malo prtljage, prione poslu. Sakupljala je kamenje i gomilala ga na četiri hrpe, jednako udaljene jedna od druge. Bilo je očito da će te hrpe postati uglovi buduće prodavaonice, Križ što ga je izbrazdala potpeticom nalazio se točno u sredini četvorokuta naznačenog kamenjem.

Kad su se pojavili Harrowerov posilni i još dva vojnika, koji su donijeli šator, Ginger im reče:

— Postavite ga ovdje. To je pravo mjesto. Trgovina mora biti odmah pored ceste, a jednoga će dana taj jadan put biti glavna ulica grada što će tu izrasti.

— Tako je, gospodo — suglasi se kaplar. — Oh, svi se veselimo što će uskoro ovdje biti prodavaonica! Zna li koja će roba biti najtraženija? Vantrena voda... sve vrste vatrene vode. S prvom pošiljkom za dućan i ne biste trebali dopremiti ništa drugo nego viski.

Nasmijao se, a za njim i njegovi drugovi. Onda prionu poslu. Za nekoliko su minuta podigli šator, postavili sklopivi krevet, rasklopni stolić i dva drvena sanduka umjesto stolaca.

— Hvala vam — reče Ginger kad su završili. — Odužit ću vam se čim stignu moja teretna kola s robom.

* * *

Kad je u predvečerje izašla iz šatora, Ginger Dawson bijaše odjevena u jednostavnu ali i vrlo znalački sašivenu haljinu. I prije se vidjelo da je vrlo poželjna žena, ali sada je njena privlačnost došla do punoga izražaja.

Čim je izašla, ugleda Bena koji je ovamo došetao iz vojničkog logora. Stajao je i gledao okolo. Kad se okrenuo prema njoj, reče:

— Odlučno, Ginger. To bi uistinu moglo biti idealno mjesto za dućan, ali meni bi ipak zanimalo zašto si odlučila da to bude baš ovdje? U okolici ima mnogo dobrih položaja, pa i boljih.

— Za mene nema — kratko je odgovorila.

Prišao je i sjeo na sanduk. Pokazavši rukom na drugi, upita:

— Želite li malo proćavrljati, lady?

Ginger ga začudeno pogleda, ali ipak sjedne. Onda upita:

— Zašto si me odjednom oslovio »lady«, pošto si me već oslovljavao »dragana«? Ti si jedini muškarac u logoru koji točno zna da ja nisam osoba kakve je uobičajeno tako oslovljavati.

Slegnuo je ramenima i osmijehnuo se.

— Ti si vrlo lijepa žena, Ginger. Možda nisi ono što neki podrazumijevaju pod izrazom lady, ali si živahna i vitalna žena, a ja volim ta-

kve žene. Kakve li koristi od lijepe i ponosne ali i nepristupačne lady? Ja volim živo biće, a ne lijepu sliku ili lutku. — Pošutio je, a onda je pogleda ravno u oči i nastavi: — Neću te više nikada osloviti riječju »lady«. Ta je riječ naziv za nešto što ne smiješ dirnuti, a ja tebe želim do-dirnuti... dragana.

Oči su joj se suzile, ali spuštene vjeđe nisu uspjele sakriti svjetluca-nje u njima. Počela je i dublje disati. Kad je progovorila, glas joj je bio opor, iako ga je nastojala kontrolirati.

— Nećemo o tome ni razgovarati, Ben — rekla je hladno. — Nisam došla u ovu zemlju da bih se zaljubila u revolveraša, izvidnika i pustolova. To mi ništa dobra ne bi donijelo. Štoviše, nakon toga bila bih siromašnija nego što sam bila prije. Tako to uvijek završava. Ne, amigo! Ako si došao ovamo da bi mi udvarao, onda ti je pametnije da odmah odeš.

Vidjevši da Ginger namjerava ustati, Ben hitro reče:

— Pričekaj! Ako ti je milije razgovarati o drugim stvarima, pričajmo o tome da li je ovo ono mjesto gdje je zakopano zlato. Zar želiš podići prodavaonicu baš nad tim mjestom?

Vidio je da se strahovito prestrašila i da je njezino preplanulo lice odjednom postalo pješčanobljede boje. Njezine ruke, koje su dotad opuštene mirno počivale u krilu iznenada su počele drhtati. Ona brzo ispreplete prste, kako bi to spriječila.

— O čemu to govoriš? — upita grlenim, treperavim glasom.

— Ginger, ja odlično poznajem povijest ovoga kraja. Za rata sam ovdje dugo službovao kao vojnik. Bio sam oficir Konfederacije, i to na specijalnom zadatku. Nisam ga

mogao obaviti jer su me u tome spriječili Apaši. Međutim, prije nego što su Indijanci napali, jedan je vojnik dezertirao. Bio je izvidnik u četi koja bijaše poslana u rudnik Bonanza da odatle Jenkijima dopremi zlato.

Ušutio je i upornim se pogledom zagledao u lice svoje sugovornice. Bilo je strahovito napeto i vidjelo se da se jedva saviadava. Onda Ben nastavi:

– Godinama tragam za tim čovjekom, ali ga nigdje ne mogu naći. Znam samo to da mu je ime Joy Wadson... a kad bi se slova malo ispremiješala, prezime bi moglo glasiti i Dawson. Ginger, slutim da se prezivaš Wadson! Dakle, što misliš o tome da iskreno porazgovaramo o tome što nas je dovelo ovamo?

Dugo je sjedila mirno, pogleda uprtog u prazno.

S istoka se preko gorja počelo spuštati plavetnilo noći. U vojnom logoru oglasi se truba, pozivajući na večeru. Posvuda su gorjele vatre.

Malo zatim kraj šatora pred kojim su sjedili Ginger i Ben zastanu stražari. Jedan od njih reče:

– Gospodo, ne trebate se noću bojati. Neprekidno patroliramo ukolo, a vaš se šator nalazi unutar područja što ga stražari nadziru.

– Hvala vam. Pod vašom ću se zaštitom osjećati sigurnom. Već sam se uvjerila da su ovdje stari,iskusni ratnici.

– Hvala, gospodo.

Vojnici krenu dalje u obilazak, a pred šatorom zavlada napeta tišina. Tek nakon podulje šutnje Ginger Dawson upita:

– Zašto si došao ovamo, Ben? Možeš li mi iskreno odgovoriti na to pitanje?

– Već godinama tragam za tim zlatom. Znam da je negdje ovdje za-

kopano. I vojska to zna. Primio bih okladu na svaku svotu da kapetan Harrower, pored zadatka da ovdje izgradi utvrđenje i nadzire prijevoj, ima i zadaću da intenzivno traga za zlatom iz rudnika Bonanza.

Ušutio je i zagledao se u daljinu, kao da se prisjećao onih davnih dana kad je zlato nestalo. Trgnuvši se, nastavi:

– U ono vrijeme, a i dugo poslije tih događaja, vjerovalo se da su se zlata dočepali Apaši. Poslije se zaključilo da se to nije moglo dogoditi. Da je bilo tako, oni bi za to zlato kupili gomilu najsuremenijeg oružja. Kako je riječ o golemoj svoti, to bi se bilo kako pročulo. Pošiljka iz rudnika sadržavala je deset zlatnih šipki po pedeset kilograma, dakle pet stotina kilograma čistoga zlata! Tako su teške šipke izlili zato da zlato ne bi nestalo, ili da se ne bi izgubilo, kao što se događa sa zlatnom prašinom, grumenjem, zlatnicima ili manjim šipkama.

Vidio je da ga vrlo pažljivo sluša. Sjedila je mirno, ali su njezine zgrčene ruke rječito govorile kakva bura hući u njezinoj nutrini.

– E, baš bi u tome bio problem kad bi se zlato pronašlo – nastavio je Ben. – Za prijevoz bi bilo potrebno više tovarnih konja ili teretna kola. A natovarimo li pet stotina kilograma na samo jedna kola, onda bi se pažljiviji promatrač zapitao zašto slabo natovarena kola ostavljaju tako duboke tragove... Pa, Ginger, ja sam dovoljno govorio. I iskreno sam odgovorio na tvoje pitanje. Ti razmisli, i to dobro, pa da čujem što ćeš ti meni reći.

Ostavila ga je još neko vrijeme u napetosti. Pošto je nekoliko puta zakašljucala, naposljetku progovori:

– Dobro, govorit ću, ali najprije mi odgovori još na jedno pitanje.

Da li si me slijedio i samo zato uspio spasiti od onog razbojnika?

– Ne, nisam. Časna riječ, slučajno sam naišao na vaše tragove. Međutim, to se nije moglo izbjeći kad smo se i ti i ja kretali prema istom cilju, Ginger.

Iako se u međuvremenu potpuno smračilo, Starretter je zamijetio kako je kimnula prije nego što je počela pripovijedati.

– Da, moje je pravo ime Ginger Wadson, a ne Dawson – promrmlja, pa glasnije nastavi: – Moj muž bijaše onaj izvidnik koji je dezertirao prije nego što su Indijanci izveli posljednji napad na unionističku četu. Prije toga su vojnici zakopali zlatne šipke između prevrnutih kola što su im služila kao zaklon. Joy Wadson, čija sam žena bila, točno je vidio mjesto gdje je zlato zakopano prije nego što se išuljao iz logora preodjeven u odjeću jednoga od palih Apaša. Kad se dao u bijeg, nije mnogo riskirao jer je govorio poput rođenog Apaša. Kao dijete živio je neko vrijeme u jednom njihovom selu, ali je odatle pobjegao. Nakon bijega iz logora mjesecima se nije usudio otići po zlato. Tek je nakon pune godine to pokušao, pa poslije još jednom. U oba je navrata jedva izbjegao Apašima, i to u posljednji trenutak. Bilo mu je vrlo teško jahati s još pet tovarnih mazgi i ostati neprimijećen. Drugi put čak nije stigao do prijevoja Santa Catalina. Možda bi uspio da nije vodio i mazge. – Duboko je uzdahnula, a zatim za ton višim glasom nastavila: – Joy nije bio ništa drugo do varalica, kockar i revolveraš. Ni danas još ne mogu shvatiti kako sam se mogla udati za njega. Možda sam to uradila zato što je naizgled bio vrlo muževan. U nutrini je, pak, bio kukavi-

ca. A posljednjih je mjeseci sve više i više pio. U pijanstvu jednom mi je ispričao sve o zlatu i ja sam tada shvatila što je to što pomoću pića pokušava zaboraviti. Kukavičluk! Stidio se što je tada pobjegao! Osim toga sumnjao je u sebe kao čovjeka zato što se nije domogao zlata. Umišljao je da se sve urotilo protiv njega i bojao se pokušati i po treći put. Bio je uvjeren da bi ga Apaši sigurno uhvatili.

Ponovo je zašutjela, kao da joj je bilo sve teže pričati, ali znala je da mora ići do kraja.

– Bilo mi je teško s njim, a s vremenom je postajalo sve teže. Ona je počeo živjeti potpuno na moj teret, a da bude još gore, kartao je u visoke uloge i gubio. Tako mnogo da se znalo kojiput dogoditi da ni ja, koju su znali kao Kraljicu fleša, nisam mogla namaći dovoljno novca. Joya je izluđivala pomisao da zna za pet stotina kilograma zakopanog zlata a da ga se ne može dočepati, pa je sve više pio. Vjerujem da se u pijanstvu izbrbljao, a možda je naumio uzeti nekoliko hrabrih ortaka, pa je zato nekome nešto odao. Ne znam što se zapravo dogodilo, ali Joy je umro prije nego što je stigao išta poduzeti. Jednom, nasmrt pijan, uronio je glavu u korito s vodom kako bi se otrijeznio. Korito je bilo veliko i duboko, on se okliznuo i gornjim dijelom tijela pao u njega. Kako se nije mogao uspraviti... utopio se.

Boja njezinog glasa pokazala je Starretteru da nimalo ne žali za mužem. Naprotiv, u glasu se osjećalo zadovoljstvo što se izvukla iz nepodnošljiva braka.

– Nakon njegove smrti mene su danonoćno nadzirali neki grubi momci. Bili su to oni s kojima se Joy prije smrti družio. Nekoliko su puta sve moje stvari pažljivo pre-

tražene. Oh, Ben, vjerujem da je Joy nešto izbrbljao o zlatu. Zacijelo su ti ljudi bili uvjereni da sam bolje obaviještena i zato su pazili na mene. Nisam sve njih poznavala, ali dvojica koje poznajem vrlo su opasni. To su Roger Kilham i Hondo Slater. I onaj od kojega si me spasio pripadao je toj družbi.

Kad je zašutjela, oboje su neko vrijeme zurili u tamu. Onda Starretter upita:

– I tada si saznala da vojska želi ovdje uz prijevojem Santa Catalina sagraditi utvrđenje?

– Da. Čula sam o tome u Albuquerqueu, gdje sam dva tjedna nastupala u salonu »Pueblo«. Pjevala sam i držala banku kao igre faro. Kad sam saznala o planu za gradnju utvrđenja, uložila sam sav svoj novac u zamisao da ovdje otvorim prodavaonicu. Nadala sam se da nikome neće biti sumnjivo što žena poput mene, kojoj je dozlogrdio život po salunima i raznoraznim zabavištima, želi promijeniti način života. Što misliš, Ben, zvuči li to dovoljno vjerodostojno?

Nije odgovorio. Želio je dobro razmisliti o svemu što mu je ispričala. Od ona dva imena koja je spomenula jedno mu je bilo znano. O Slateru je već čuo. Hondo Slater bio je običan revolveraš.

– Zanima me samo to – promrmljao je nakon poduljeg razmišljanja – da li je tvoj muž rekao svojim, nazovimo ih tako, prijateljima gdje je zlato otprilike zakopano. To je držano u najstrožoj tajnosti, kako bi se spriječilo da po njega krene netko tko nije za to ovlašten. Razumljivo, o tome su znali svi ljudi u mojoj četi, jer smo išli sa zadatkom da Jenkijima otmemo zlato. Od tih su ljudi mnogi poginuli, neki su otišli u druge države i žive daleko odavde, ali neki se sigurno mo-

taju ovuda. Možda su i među prijateljima tvoga pokojnog muža.

Okrenuo se prema njoj, iako je u mrkloj noći gotovo nije vidio, i postavio:

– Ginger, ako dobro razmislimo doći ćemo do saznanja da ti momci neće povjerovati u tvoju želju da promijeniš način života i da si u Santa Catalinu došla samo zato da bi ovdje otvorila prodavaonicu. Uvjeran sam da će i oni stići ovamo. Što će tada biti?

Činilo se da je protekla vječnost dok je progovorila.

– Što želiš, Ben? – upita. – Ortakluk? Budući da si i ti došao ovamo zbog zlata, onda među nama može postojati samo ortakluk, zar ne?

– Da, to je jedino rješenje. Uostalom, tvoj plan i nije tako loš, no jes li sigurna da su zlatne poluge zakopane baš ovdje?

– Potpuno sigurna. Joy mi je sve detaljno objasnio. Na dva kraja doline postoje dva posebno oblikovana vrha stijena. Između njih valja povući zamišljenu liniju i onda u tom smjeru od kolnoga puta odmjeriti trideset koraka. U sjecištu tih zamišljenih crta mjesto je gdje se onda slomila osovina transportnih kola. Joy mi je pričao kako su se onda ovdje bili ušančili. Čak su i druga kola dovezena na ovo mjesto i složena u četvorokut. Znaš i sam da je bitka trajala tri dana. Treće su noći zakopali zlato. Mora biti još ovdje, jer su ga zakopali najmanje dva metra duboko. Jama nije bila široka, ali zato vrlo duboka. Ben, potražiti ćemo zlato kad će se kopati temelji za dućan. Nikome to neće biti sumnjivo. Nitko neće ništa primijetiti. Onda ćemo zlato odvesti odavde mojim teretnim kolima. Budemo li dovoljno oprezni, nitko neće ništa zamijetiti.

– Tvoj je plan gotovo savršen, no tu su i prijatelji tvoga muža. Oni će sigurno nešto nanjušiti. Ipak, o tome ne brini. U tom će ti slučaju dobro doći ortak kao što sam ja. Ginger, mi ćemo se dočepati toga zlata!

– Znači, doista si ovdje zbog zlata. Ono o zemlji za ranč rekao si tek tako...

Ušutjela je jer je ustao, prišao joj, obuhvatio joj ramena i podigao je. Kad ju je poljubio, nije se ni pomakla.

– Hvala ti – reče Ben i pusti je.

– Za što? Nisam odgovorila na poljubac, pa zašto mi onda zahvaljuješ?

– Zato što se ne pretvaraš. Većina bi žena na tvojem mjestu pokušala nešto odglumiti kako bi me vezala uza se. Ti si iskrena i to mi se sviđa. Da bismo postigli ono što oboje želimo, Ginger, i moramo biti iskreni. Potpuno iskreni!

IV

Prošla su dva dana i dvije noći a da se ništa značajnijeg nije dogodilo. Ljudi kapetana Allana Harrowera i dalje su neumorno radili.

Trećega su dana Apaši napali jedna od kola kojima je iz klanca prevoženo kamenje, što su ga tamo dinamičkom lomili od stijenja. Od četiri vojnika spasio se samo jedan, i to zato što je iz zaprege uspio osloboditi jednu mazgu i na njoj pobjeći. Bio je teško ranjen, ali je ipak mogao izvijestiti kapetana.

– Pojavili su se posve iznenada, kapetane – izvještavao je. – Kaplar Humphrey mi je doviknuo neka ispregnem mazge jer se s kolima nikako ne bismo probili. Dok sam to radio, bio je živ još samo vojnik Garret. Ležao je ispod kola i pucao. Onda mi je doviknuo da je pogođen u trbuh i da ne može uzjahati, pa me zamolio neka dovedem

pomoć. Odjahao sam i tek na putu shvatio da me namjerno udaljio s mjesta borbe. Vrlo mi je žao, gospod...

U pola rečenice teško ranjeni vojnik se onesvijestio.

Kapetan Harrower, koji je dotle čučao kraj vojnika, kako bi saslušao njegove jedva čujne riječi, polako ustane. Njegov pogled potraži Bena Starrettera. Izvidnik je stajao u blizini, a pored njega liječnik, poručnik Brian Blaine i stariji narednik George McNeely.

– Dakle, Starretter – zajedljivim će glasom kapetan – što mi možete savjetovati? Vlada skupo plaća vaše savjete, pa da ih čujemo.

– Ako ćemo se jedan drugome obraćati tako službeno, kapetane, onda vas molim da me oslovljavate »gospodin Starretter«. A što se tiče savjeta, on glasi jednostavno ovako: Ne šalјite svoje ljude tamo gdje bi ih Apaši mogli dočekati u zasjedi. Ovaj je prepad tek prvi od mnogih. Svakoј radnoj grupi morate pridodati i oružanu pratnju. Dakle, kao što čujete, nimalo složen i potpuno razumlјiv savjet – završi Ben nedruglјivim glasom.

Kapetan se namršti i žestoko zaniječe glavom.

– Nemoguće. Neprekidno imam u pokretu pet kola i već je za to potrebno dvadeset vojnika. Ne mogu se odreći još dvadeset vojnika za oružanu pratnju. U tom bi slučaju kasnili poslovi na utvrđenju i ne bismo na vrijeme obavili naš zadatak. – Okrenuo se prema naredniku i naredio mu: – Naredniče McNeely, uzmite deset ljudi i dobro potjerajte Apaše. Što se mene tiče tjerajte ih ma i u krugu. Da li smo se razumјeli?

Narednik je zauzeo propisan stav.

– Da, gospodine – odgovori i vršcima prsta dodirne obod šešira.

Narednikovo tamno lice, odvažnih crta, ostalo je potpuno bezizražajno. Bio je to stari, iskusan vojnik, koji se ogledao s Indijancima u mnogim okršajima. Sa sedamnaest godina službovanja u konjici bio je najstariji vojnik u logoru. Nedavno mu je armija ponudila da nakon osamnaest godina službovanja bude unaprijeđen u oficira, ali je McNeely tu ponudu odbio.

– Gospodine, da povedem i poručnika Blanea? – upita.

Harrower se već napola okrenuo, ali sada zastane i ostrim glasom upita:

– Do vraga, naredniče, što bi trebalo da znači ovo vaše pitanje?

– Praktična vježba u »apaškom pokeru« za poručnika Blainea, gospodine – 'potpuno mirno odgovori McNeely.

– Gospodine, dopustite da i ja sudjelujem – brzo se umiješa mladi oficir. – Možda bi taj važan zadatak trebalo da bude povjeren jednom oficiru. Dajte mi priliku da se po prvi put dokažem, gospodine!

– Kapetan Harrower ispitivački je promatrao poručnika. Prisutni su zamijetili da se kapetan i poručnik vanjštinom tako razlikuju kao što se zlatnik razlikuje od običnog, metalnog novca. Prema poručniku kapetan je izgledao jedno.

– Pa, dobro – neočekivano će Harrower – jašite s njima, Blaine, ali vas upozoravam da se ne mijesate u ono što još ne znate. Pustite neka McNeely odlučuje, a vi samo promatrajte i učite.

Okrenuvši se prema Benu, kapetan onim istim zajedljivim glasom upita:

– Što je s vama, gospodine Starretter? Želite li i vi poći s njima?

– Zašto bih pošao? – podsmjeh-

nu se Ben kapetanu. – Zar možda vjerujete da bih tamo vani tek tako mogao uhvatiti Las Socorroa?

– Zašto ne, ako on zbog bilo kojeg razloga padne s konja – također kroz podsmijeh odgovori Harrower. – A možda se sluči kakav drugi neočekivani događaj. Zapravo, cijeli je život samo slijed slučajnosti.

Sada se napokon potpuno okrenuo i udaljio od ostalih. Koračajući, poviče:

– Naredniče Hammer, smjesta zamijenite poručnika Blainea! Pobrinite se da posao teče bez zastoja!

McNeely se obrati poručniku Blaineu i vrlo kratko reče:

– Polazimo za dvadeset minuta, gospodine. Izabrat ću ljude i u određeno ćemo vrijeme biti spremni za pokret.

Pozdravio je i udaljio se. Bio je to srednje visok i vrlo proporcionalno građen čovjek. Kad se on udaljio, poručnik se obrati Starretteru.

– Još niste dobili volju da podete s nama? Zar se možda bojite tih nekoliko crvenokožaca što lutaju oko našega logora?

Ben Starretter kimne, malone sažalno zagledan u oficira.

– Prirodno da ih se bojim. Samo ih se budala ne plaši. Samo prokleti, šupljoglavi zelembać ne osjeća strah pred apašima.

Kad se udaljio, poručnik je još dugo gledao za njim. U njegovim se očima naziralo neshvaćanje.

Dvadeset minuta poslije tog razgovora narednik McNeely je održao smotru deset odabranih konjanika. Kad je pogledao Bena i pomislio kako s njim kao i s izvidnikom sigurno ne bi upali ni u kakvu zasjedu, Starretter je točno znao o čemu stari i iskusni vojnik razmišlja i kako se osjeća.

George McNeely naredi pokret a da nije podnio prijavu poručniku, kao što bijaše propisano. Mladi im se oficir pridruži. Dok je jahao pored narednika na čelu kolone, reče McNeelyju:

— Naredniče, iako sam zapravo u ovoj patroli gost kako bih nešto naučio, želio bih da sam čuo kako mi podnosite raport. Sada ću preko toga prijeći, ali u budućnosti...

— Do vraga, poručniče — obrecnu se narednik — ja sada imam drugih briga! — Osjetivši da je pretjerao, nastavi s puno poštovanja: — Daskora ćete ih imati i vi poručniče.

Ušutio je i osvrnuo se da pogleda gdje je Starretter.

Poručnik Blaine najprije htjede oštro reagirati. Međutim, osjetio je nešto od velike napetosti koja je obuzela i narednika i ostale vojnike. Naslutio je da su jahači oklijevajući pošli na zadatak.

Poslije MacNeelyja i svi su ostali okrenuli i bespomoćno ali i s nadom pogledali Starrettera. Uradio je to i Blaine iako ne bi mogao objasniti zašto. Bijaše to kao da je neka zaraza s drugih prešla i na njega.

Iznenada se Ben Starretter vinu u sedlo svoga sivca koji je stajao u blizini, privezan i osedlan. Vojnici, međutim, nisu odahnuli, jer to nije moralo značiti da će poći s njima. Starretter je i proteklih dana često i mnogo jahao po cijeloj dolini, a bio je i u izvidanju i s druge strane prijevoja. Njegov je sivač uvijek bio spreman za pokret.

Ben je dobar dio puta jahao iza desetine, a onda prođe kraj konjanika koji su jahali u dvoredu. Dok je jahao pored njih, kaplar Pinky Brown poluglasno upita:

— Hej, Starretter, ideš li i ti s nama?

Poručnik Blaine začu izvidnika kako odgovara:

— A što drugo, Pinky? Nisam krutoga srca i ne mogu dopustiti da sami jašete. Proteklih mi je godina prešlo u naviku da čuvam vaše skalpove.

Kad je sustigao čelo kolone, Ben pritjera konja tako blizu McNeelyjeva da su im se katkad doticali stremeni. Stariji narednik više je bio mrk. Njegovo tamnoputo isposničko lice promijenilo je izgled, a njegove je usne okruživao prijateljski smiješak.

— Dobro došao, prijatelju Starretter! Znao sam da nas ipak nećeš pustiti same.

Ben nije odgovorio, ali se nasmiješio. I poručnik je šutio. Činilo se kao da je zaboravio da je oficir. Slutio je da će uskoro naučiti ponešto čemu ga nisu mogli podučiti njegovi nastavnici u West Pointu, najviše zato što o tome nisu ni sami ništa znali. Blaine je ostao iza izvidnika i nije ni pomislio da uradi drugačije ni da ističe svoj čin.

Sat vremena pošto su izjahali iz logora, naišli su na vrlo jasne tragove. Vodili su prema nekom klanjonu.

Svi su zastali. Starretter se nagnuo i promatrao tragove. Lice mu je bilo potpuno bezizražajno i nitko nije mogao naslutiti što misli. I McNeely je proučavao tragove. Svi su promatrali ulaz u klanac, a onda Ben dade znak da se krene dalje.

Otprilike četiri stotine metara pošto su ujahali u klanac, stigoše do jedne oštre okuke. Kao na zapovijed svi zategnu uzde. Što ih čeka iza zavoja?

Poručnik, iako neiskusn u takvim prilikama, naslutio je da vojnici strepe. Vidio je da se znoje, ali

je znao da tome nije uzrok samo sunce. Nemir je obuzeo čak i konje. A onda McNeely muklo upita:

— Najmanje dvanaestorica zar ne?

— Da, ali konja — odgovori Starretter. — Posrijedi je varka. Na svakom konju jašu najmanje dvojica. Pogledaj dobro otiske kopita i vidiš će koliko su dublji od naših, svaka je životinja opterećena najmanje dvostruko. Prekobrojni će jahači bilo gdje skočiti s konja i napasti nas s leđa.

Poručnik Blaine je šutio, ali se u sebi stubokom čudio. Tek je sada shvatio da mora još mnogo, mnogo učiti. Još prije minuti, dvije činilo se vrlo jednostavnim slijediti dvanaest konjanika, a sada je saznao da ih je najmanje dvostruko.

Ta brojčana razlika mogla bi biti kobna po patrolu onoga časa kad zađu za okuku. Svi su toga bili svjesni i čekali što će odlučiti izvidnik. I poručniku je postalo jasno da je zapovjedništvo nad patrolom preuzeo Ben Starretter i da se iskusni narednik McNeely potpuno prepustio njegovim odlukama.

— Odjednom izvidnik potjera svoga sivca, ali ne u klanac nego u onom smjeru odakle su Apaši dojahali. Žurio je i konji zamalo prijeđu u galop.

Nisu morali daleko jahati. Nedaleko klanca naidu na isušeno korito iz kojega se uzdizala prašina. Starretter povede vojnike rubom korita i malo zatim primjete dvojicu Apaša. Jahali su divlje i odvažno, podižući oblake prašine. Uskoro su i svi vojnici ugledali konje. Bile su to životinje onih ratnika koji su sjedili iza svojih suplemenika na onim dvanaest konja kojih su tragovi vodili u klanac.

Starretter i McNeely izvuku svoje teške koltove i počnu pucati. Ostali

su slijedili njihov primjer. Apaši padnu, jedan za drugim, a zatim i nekoliko konja. Vojnici uhvate preostalih nekoliko kuštravih i mršavih životinja, pravih brdskih i pustinskih konja, koji su izgledom podsjećali na kojote. O tim apaškim konjima kružile su raznorazne šale, a govorilo se i to da bi od samo jednog pregršta divljih trešanja postali debeli.

Nekoliko minuta zatim patrola je sa svojim plijenom već brzo odmicala od isušenog korita. Jahali su u galopu i nakon tri kilometra stigli do nekog klanca. Ujahali su u nj i poslije prve okuke zastali. Dva vojnika preuzmu indijanske konje i potjeraju ih još dio puta kroz klanac, a ostali skoče u zaklon. Nije bilo teško pronaći dobro mjesto, jer je svuda uokolo bilo stijenja i velikih hrpa kamenja između kojih su rasli kaktusi i juka.*

Nakon napornog jahanja poručnik Blaine jedva je dihao. U ušima mu je tutnjalo. Bio je obliven znojem, kao i svi ostali. Ljudi su se naprosto kupali u znoju. Prašina se miješala sa znojem i stvarala lijep-ljiv sloj koji je strahovito svrbio. Oči su im gorjele, a mučila ih je i sve nesnosnija žed.

Jedva su se smjestili kad stigoše Apaši. Na nekom mršavom konju sjedila su i po trojica. Jahali su gipko i lagano.

Dojahali su ravno u stupicu! Brig za konje, njima tako dragocjene, potpuno ih je izbezumila, no vjerojatno su se nadali da se vojnici neće odvažiti i napasti. A oni su uradili baš to! Počeli su ubitačnom paljbom iz koltova. Vatra je bila vrlo jaka, a učinak strašan jer nisu mo-

* Yucca — američka biljka bijelih cvjetova, koja se upotrebljava i u izradi tekstilnih vlakana.

rali ni ciljati kad su Indijanci jahali tako zbijeno.

Poručnik je bio sigurna da je oborio najmanje dva Indijanca i začudio se kako se ta zbrka u uskovitlanoj prašini brzo razriješila. Apaši su se, naime, u hipu snašli i nestali iza okuke. Ponijeli su i sve ranjene. Uzmičući, neki su zapucali iz svojih starih sačmarica. Čulo se kako grubo olovo udara o stijenje.

Kad se prašina malo slegla, vojnici su ugledali sedam mrtvih konja, a između njih i pet ratnika. Međutim, mnogo ih je zacijelo ranjeno, pa je njihova dvostruka premoć bila znatno oslabljena.

Poručnik je drhtavom rukom punio teški konjički kolt, uvjeren da će odmah uzjahati i slijediti Indijance kako bi ih sve pobili. Onda su doveli konje i on je vidio kako dvojicu vojnika stavljaju na životinje jer nisu mogli sami uzjahati. Iako dobro sakriveni iza stijena, ipak su bili ranjeni.

— Uzjašite! — kratko naredi McNeely. — Krenimo! Hooo!

Usmjerili su konje ravno prema logoru. Zarobljene su životinje tjerali ispred sebe. Način na koji su vojnici jahali bio je nešto potpuno drugo nego povratak kući. Bio je to malone bijeg. To je nagnalo poručnika Blainea da mamuzne konja. Kad je sustigao narednika, promuklo viknu: — Zašto bježimo? Zapo- vijed je glasila: Natjerati Indijance na neprekidan pokret, ako je potrebno i tako da ih se tjera u krug.

— Točno, ali nije rečeno da to uradimo i na takvom terenu. Lakše bismo uhvatili buhu u krznu indijanskog psa nego Indijanca koji se pješice kreće po takvom terenu! — ljutito viknu narednik.

Nije pravo ni dorekao, a s gornjih rubova klanca zapraskaše puške. Bilo je gotovo nevjerojatno s ka-

kvom su se brzinom Indijanci uspe- li uz litice. Morali su trčati i skakati poput antilopa. Da su se vojnici na mjestu napada zadržali samo još jednu minutu, sada bi doživjeli te- ške gubitke.

Poručnik Blaine je opet naučio neke fineze »apaškog pokreta«! Iznenada se sjetio da je jednom čuo, ili je pročitao, da su indijanski rat- nici najbolji gerilci koji su ikad po- stojali. U West Pointu, dok su još bi- li zastavnici, tome su se svi rugali, ali sada...

V

Bila je već noć kad su vojnici sti- gli u logor Catalina i otete konje smjestili u koral.

Uz svjetlo logorske vatre i nekoli- ko fenjera obješenih ispred šatora postrojio je narednik McNeely svo- ju desetiņu za raport. Tu su bili i ranjeni vojnici, još uvijek na konji- ma.

Poručnik Blaine i izvidnik Star- retter stajali su malo podalje i slu- šali kako narednik kratkim, vojni- čkim rečenicama izvještava kape- tana o onom što se zbilo.

Kad je završio, Harrower mu za- hvali. Kapetanov je glas mogao čuti svaki konjanik, ali i svi promatrači koji su se okupili u mraku i koji su se raspoznavali samo kao siluete.

— Naredniče, uzimam na znanje da ste se vratili u logor samo zato da biste doveli ranjenike i dotjerali otete indijanske konje. Međutim, moja zapovijed i dalje glasi: Vi i va- ša patrola morate Indijance držati u neprekidnom pokretu kako bi- smo ovdje mogli neometano raditi! Umjesto ovih ranjenika odaberite drugu dvojicu i odmah krenite! Ni vi ni vaši ljudi niste mi potrebni u logoru. Jesmo li se razumjeli, na- redniče?

Pitanje je izrečeno posebice ledanim glasom. Stariji narednik George McNeely saslušao je zapovjednika s dužnim poštovanjem i sada je odgovorio na njegovo pitanje.

— Da, gospodine, sve sam točno razumio. Zamolio bih vas za dopuštenje da nešto primijetim...

— Ne, naredniče! — oštro ga prekinu Harrower.

Narednik McNeely stajao je čašak i dalje nepokretan, a onda pogleda glavu. Doimao se umorno, bezvotno, potpuno rezignirano. Tek su sada i on i njegovi ljudi bili sigurni u ono što su prije samo naslućivali: kapetan Harrower želi od njih načiniti neku vrst mamca. Bude li potrebno, on će ih bez trunke grižnje savjesti žrtvovati kako bi mogao neometan graditi utvrđenje. Radne ćete, koje iz okolice dopremaju kamene blokove i drvenu građu, ne smiju biti ometane u radu.

Narednik George McNeely i njegovi ljudi određeni su da uskoro krenu put vječnih lovišta!

Poručnika Blainea obuze gorka bespomoćnost. Tek je sada shvatio svu okrutnost vojničkog poziva. Kad je malo zatim Starretter krenuo prema Harrowerovu šatoru, mladi oficir krene za njim.

— Ostanite izvan domašaja glasa, poručniče — zaustavi ga Ben. — Lakše ću se sporazumjeti s kapetanom ako budemo nasamo i on ne bude morao paziti na ugled pred svojim oficirom.

Brian Blaine sočno prokune, pa se zbog toga zaprepasti. Nikad ne bi očekivao da je sposoban tako što uraditi!

— Do vraga, zar me smatrate šupljoglavcem? Zaboga, Starretter, želio bih vam pomoći...

— Rekao sam: ostanite pozadi! Ne poslušate li, izabcić ću vas iz sedla!

Kad je Ben ušao u šator, kapetan je sjedio za stolom i proučavao planove, proračune i nekakve listine. Starretter se nije dao zavarati i znao je da je posrijedi samo obmana. Upravo kad je htio progovoriti, kapetan ga predusretne. Podigne pogled prema njemu i reče:

— Nemoj ništa pokušavati, Ben, jer će ti sve biti uzaludno. Ovdje sam zato da izgradim utvrđenje i znam da to moram uraditi što prije. Posrijedi su dani, možda i sati. Ne znam koliko će vremena biti potrebno Las Socorrou da na ovom mjestu okupi stotinu do dvije stotine ratnika. Može napasti za nekoliko dana, a možda će proteći i dva, tri tjedna dok to uradi. Zar ne shvaćaš, Ben, da ću ja biti kriv ako do vremena napada ovo utvrđenje ne bude dovršeno?

Starretter kimne, pa sjedne. Nagnuvši se naprijed, dohvati cigaretu sa stola. Kad je pripalio, povuče dim, a onda progovori:

— Neka je prokleta ta kurvinska vojska! Ona je okrutna, hladna i nemilosrdna, nezahvalna, ukočena i neiskrena! Ona je djevojčura koja iskorištava dobre ljude, vara ih i izdaje. Allan Harrower, ti svjesno šalješ u smrt jedanaest dobrih vojnika. Zapravo, dvanaest, jer moram poći s njima. Ne mogu ih pustiti da odu bez mene. Allan, poslušaj moj savjet. Poptuno je besmisleno da ih žrtvuješ, jer se ovdje već okupilo više Indijanaca nego što i slutiš. Danas smo se borili s najmanje tri tuceta ratnika, a to sigurno nisu svi. Indijanci su svuda, u cijelom kraju. I svakog ih je dana sve više. A ti ni za što žrtvuješ ljude, Harrower!

— Možda imaš pravo, ali ja to moram uraditi zato da bih ostalima pružio šansu. Potrebno nam je još

oko pedeset kamenih blokova za onakve zidine kakve sam zamislio. Iza tih zidina bit će zaštićeno stotinu i pedeset ljudi. I ostat će živi! Zar je to tako loša razmjena?

Starretter ustane i baci nedopušenu cigaru na Harrowerov stol, među papire.

– Putuj do pakla! Zajedno sa tom svojom prokletom armijom nestani u paklu, kapetanu Harrower!

Krenuo je prema izlazu iz šatora, ali je onda još jednom zastao. Nije se okrenuo prema stolu, ni osvrnuo kad je rekao:

– Poći ću ponovo s njima, jer mi savjest ne dopušta da ih pustim same. Međutim, ja ću odrediti kad ćemo izjahati iz logora. Ja ću odrediti čas pokreta.

– Dobro – suglasi se Harrower, pa doda: – Poručnik Blaine neće poći s vama. On ostaje ovdje.

Ben više nije rekao ni riječi. Izišao je iz šatora i prišao mladom oficiru, koji je prisluškivao razgovor između svog pretpostaljenog i izvidnika.

– Sve ste čuli. – Blaine, bit ćete potrebni kapetanu pošto narednik McNeely i njegovi ljudi budu mrtvi. A, na to nećete dugo čekati.

S mjesta gdje je bio podignut šator za Ginger Dawson dopiralo je svjetlo, jer je on na stup ispred šatora postavila svjetiljku. Pred šatorom je gorjela i vatrića.

Kako se približavao, tako je Benove nosnice sve više dražio miris svježe kuhane kave i opojni miris što je izvirao iz tave u kojoj su se pekale palačinke sa suhom slanim.

– Dobro došao na večeru, ortače – dočeka ga Ginger, koja je čučala kraj vatre i sada pogledala prema njemu.

– Hvala.

Umorno se spustio na sanduk. Dok je promatrao mladu ženu, osjetio kako ga ogorčenost polagano napušta i kako svijet postaje podnošljiviji i manje crn.

Ginger mu pruži limeni tanjur s palačinkama i lončić svježe kave, a onda sjedne nasuprot. Promatrala je s kakvim tekom jede. Progovorila je tek tada kada je pojeo i počeo pijuckati kavu.

– Ben, bojim se za tebe. Vjeruj, moj strah nema veze sa zlatom. Baš nikakve! Bojim se zato što bih izgubila nešto vrijedno. Ideš li opet tamo?

Posljednje je riječi popratila širokom kretnjom ruke, pokazujući svuda okolo u tamu noći. Iz daljine do njih je dopiralo zavijanje vukova.

– Ginger, ne mogu te mladiće pustiti same. Prirasli su mi srcu. Sve ih poznajem još iz vremena kad sam bio izvidnik u Fort Grandu, Fort Apacheu i Fort Thomasu. Nebrojeno sam puta jahao s njima u patroli. To su gotovo uvijek isti ljudi, jer ih baš zbog iskustva biraju za takve zadatke. Ne podem li s njima imat će još manje izgleda da prežive.

Kimnula je da ga shvaća i da ima razumijevanja za tu njegovu odluku. Onda reče:

– Da, ti si takav čovjek. Mislim da bi za prijatelja pošao i u pakao. Ti naprosto ne možeš drugačije. I baš zato što si častan čovjek, nikako ne shvaćam otkud ta tvoja želja da ukradeš toliko zlato. Zar ne? To što smo naumili ne može se nazvati drugačije?

– Imaš pravo. Međutim, to je zlato odavno izgubljeno. Tada, u vrijeme rata, to je zlato trebalo poslužiti zato da se kupi potreban ratni materijal. Svi su bili uvjereni da su se

zlata dočepali Apaši, ali ja nisam tako mislio. Poslije rata počeo sam se raspitivati ne bih li što naćuo. Među trgovcima koji su trgovali s Indijancima, među »pripitomljenim« Apašima koji su živjeli uz misionare ali su imali veze sa svojim plemenima. Tako sam saznao da je pobjegao izvidnik koji je bio među pratiteljima pošiljke zlata. Indijanci su to otkrili kad su prebrojavali mrtve, ali ga nisu mogli doćići. Međutim, Indijanci nisu znali baš ništa o zlatu. Zatim sam prekopavao po starim vojnim knjigama, i iz njih saznao da je odbjeglom izvidniku ime Juy Wadson. Od trenutka kad sam to saznao, tragao sam za njim i ubrzo postao lutajući pustolov.

Pogledao je mladu ženu, čija se bakrenasta kosa prelijevala u mnogim nijansama, kako su na nju padali zraci svjetiljke i odsjaj vatre.

– Ginger, želim živjeti, a ne životariti. Želim se obogatiti. Vojni sam izvidnik postao samo zato da bih mogao na indijanskom području slobodno tragati za zlagom. Da, ukrast ću ga... ti si to nazvala kradom... jer ga želim. A želiš ga i ti, Ginger!

U blagom odsjaju tinjajuće vatre vidio je kako je zakimala glavom.

– I ti se uopće ne pitaš zašto ja želim to zlato?

– Zašto bih se to pitao, djevojko? Želja za bogatstvom nalazi se u svakom čovjeku. Nitko nije svetac. Zbog zlata i drugog blaga čovječanstvo je vijekovima činilo nasilja ali i savladavalo nezamislive teškoće. Gigner, i ti i ja želimo biti bogati i neovisni. Želimo uživati u svemu što je lijepo. Želimo putovati. Rekla si da ne želiš više pjevati po salunima i zabavljati pijane muškarce. Niti želiš držati banke u zadimljenim kockarnicama. Sanjaš o drugačijem svijetu. Isto je i sa mnom.

Mi smo par izgladnjelih vukova, dragana. Neko ga je vrijeme promatrala vrlo zagonetnim pogledom. Onda prošapće:

– Da, tako je. Pa ipak, ti si čovjek koji nikada neće napustiti prijatelja u nevolji. Kad je riječ o zlatu, ti si pljačkaš iako si u svim drugim prilikama džentlmen. Ben, kako će sve to završiti?

– Jednoga dana znati ćemo odgovor na to pitanje – promrmlja, a onda se vrati u zbilju sadašnjega trenutka. – Ginger, koliko će tvojih kola stići ovamo? Poznaješ li dobro ljude koji ti dovoze robu i možeš li se u njih pouzdati? Poznaješ ih otprije ili si ih upoznala tek kada si tražila ljude za ovaj posao?

– Dvojicu već dugo poznajem. Oni su vjerni i pouzdani. Bob Marmaduke, mulat, najjači je čovjek koga poznajem. U Saint Loisu sam ga spasila od linča. Pancho Gonzales, sjedokosi revolveraš iz Sonore, čuvao me za igraćim stolovima dok sam držala banku. Vrlo je brz na revolveru i pravi je kabalero. I on se osjeća obaveznim prema meni, jer sam brinula o njemu kad je jednom bio teško ranjen. Tada nije dulje vrijeme mogao raditi, pa nije imao ni novaca. Bio je jadan. I u Boba i na Panchu mogu se pouzdati kao u samu sebe. Drugi su ljudi tek unajmljeni za taj posao. Ta će šestorica ovamo dovesti četvora kola do vrha natovarena. Kako su teška najbolje ćeš znati po tome kad ti kažem da svaka vuče zaprega od osam mula. Uložila sam brdo novca, sve što sam imala, u to da pobudim utisak kako uistinu namjeravam ovdje otvoriti trgovinu. Kola su ona od najteže vrste, kakva i treba da budu želimo li odavde njima otpremiti zlato. Kod tako teških kola ne bi se primijetilo jesu li teža za stotinu ili nešto više kilograma.

– Dobro zamišljeno – prizna Ben. – Sada samo moramo držati palčeve da tvoja kola stignu ovamo zajedno s provijantom za vojsku. Dok ću biti vani, izvidjat ću i po putu kojim bi morala stići. Ginger, krenut ćemo otprilike za tri sata. Smijem li se dotle odmoriti kraj tvoje vatre?

– Smjesti se u šatoru. Ja ću sjediti kraj tebe, pa ću te probuditi.

– Dovoljno mi je dobro i ovdje vani.

* * *

Noć bijaše hladna. U uvalama, kanjonima i kotlinama, kao i na obroncima, gdje je tlo još bilo toplo od dnevne vrućine, dizala se magla.

Bila su tri sata po ponoći kad je izvidnik poveo vojnike iz logora u patrolu među bregove.

S vremena na vrijeme Ben bi sjahao i proučavao tlo. Činilo se da tamo nazire tragove koje je samo on vidio i značenje kojih je samo on znao. Tek kada su stigli do jednoga borika i ostali vojnici ugledaše uočljive tragove Indijanaca.

– Ovdje su posjekli mlade borove i načinili traglje da na njima konjima odvuku mrtve i ranjene – reče kaplar Pinky Brown potpuno nepotrebno, jer je svaki vojnik vidio tipične tragove i dobro znao što znače.

Starretter pogleda narednika McNeelyja, pa reče:

– Apaši su u polukrugu obišli dolinu kod prijevoja, ne udaljujući se od logora više od četiri do šest kilometara. Žao mi je, George, ali mi smo na pogrešnom tragu. Ovu da je prošlo samo nekoliko ratnika, a na nosilima nije bilo ni mrtvih ni ranjenih. Željeli su nas zavarati i udaljiti od ostalih i u tome su uspješli. A sve je to čini mi se, urađeno samo iz jednog razloga: negdje u

blizini nalazi se očekivani provijant iz Fort Granta. George, ja sam strahovito pogriješio! Već sam se prije tome morao dosjetiti. Morali smo jahati uz kolni put. Ratnici koji su sposobni za borbu najvjerojatnije su baš tamo, a ne uz ova improvizirana nosila. Brzo, krenimo na trag!

Okrenuo je konja i pojurio, a ostali za njim.

Nisu dugo jahali kad su se na sljemenu brda, do kojega je vodio blagi obronak obrastao grmljem iznenada pojavili Apaši i prijeteci mahali puškama.

Bilo je nedvojbeno da se Indijanci namjeravaju boriti s vojnicima kako bi se domogli njihovih konja. Morali su se domoći tih životinja jer su izgubili svoje.

McNeely se okrene i pogleda vojnike, koji su iza njega obrazovali dvored i koji su čekali što će on odlučiti.

– Momci – reče narednik – moramo napasti. Krenimo prema vrhu. Kad im se približite na puškomet, sjašite. Frankie i Clhoun će preuzeti konje, a mi ostali ćemo nastaviti. Svatko neka se izbori kako zna i umije da stigne do gore, ali nitko neka se previše ne odvoji dok napreduje. Budite neprekidno međusobno u vezi s onim slijeva i s onim zdesna. Starretter će preuzeti lijevo krilo, ja desno. Više neću izdat nijednu zapovijed. Znae što vam je činiti. Hajde, momci, krenite!

Kad su stigli do otprilike polovine uzbrdice, našli su se na udaljenosti dometa pušaka protivnika, ali nitko od Indijanaca nije pucao. Vjerojatno su se bojali da bi mogli pogoditi konje, koji su im sada bili više nego potrebni.

Obronak je postajao sve strmiji, a grmlje, stijenje i duboki usjeci u kamenitom tlu stvarali su takve te-

škoće da se nije moglo jahati. Osim toga, teren je bio šljunkovit i izmicao je ispod kopita. Zato su sjahali, uzeli puške i produžili pješice, a konje su preuzeli vojnici koji su bili za to određeni.

Pošto su prevalili otprilike deset metara, s vrha sljemena zapraskaju puške. Vojnici se bace u zaklone i produže puzajući. Zapovijed ih je primoravala da napreduju. Znali su da je okršaj neizbježan, ali su još bolje znali to da žele preživjeti. Ta je želja bila jača od straha i ona ih je učinila nemilosrdnima. A kad su začuli stravičan krik Blinkyja Jenkinsa i vidjeli kako je očajnički poskočio zato što je bio teško ranjen, njima ovlada ledena mirnoća.

U tom času Apaši krenu prema njima. Tamnopusi, mišićavi i tako hitri da ih je samo najbolji strijelac mogao pogoditi. Tek je sada došla do izražaja razlika između revolve-raša i najboljega strijelca među vojnicima. Starretter je pucao nezamislivo brzo. Čim je nasuprot sebi ugledao strelovitu pokretnu metu, nimalo veću od palca, nagonski je okinuo a da uopće nije ciljao. Pa ipak je prvim metkom pogodio.

Vojnici su se razvili u strijelce. Mnogi od njih imali su pred sobom po dva i više neprijatelja.

Četvorici Apaša uspjelo je probiti obruč vojnika, pa su krenuli prema konjima. Dva, tri vojnika pucala su za njima, ali je tek Starretter pogodio dvojicu.

Vojnik Calhoun, jedan od dvojice koji su čuvali konje, potrči nekoliko koraka naprijed, čučne iza dobrog zaklona i počne pucati, mirno kao da je na streljani. Posljednjeg od dvojice Apaša koji su se probili pogodio je s udaljenosti od samo pet koraka.

Sve bijaše gotovo. Nekoliko preživjelih Indijanaca u hipu je nestalo

s druge strane sljemena. Nitko ih nije slijedio, jer su se vojnici morali pobrinuti za sebe. Gotovo su svi bili ranjeni, ali srećom lakše. Dvojicu su pokopali, a onda narednik McNeely naredi pokret.

VI

Ben Starretter vodio je vojnike prema istoku, prema porječju rijeke San Pedro. Gdje je to god bilo moguće, držali su se dalje od ceste. Vojnici su bili iznenađeni kako se njihov izvidnik i noću ovdje dobro snalazi.

Kilometri su ostajali za njima. Kad je noć već polako uzmicala pred nadolazećim jutrom, bili su od logora Catalina udaljeni još samo tridesetak kilometara. Tu je Starretter s vojnicima skrenuo prema jednom blago položenom brežuljku, s kojega se pružao dobar vidik na sve strane. Namjeravao je na toj uzvisini provesti dan koji će uskoro osvanuti, jer je znao da se i ljudi i konji moraju odmoriti i oporaviti.

Polagano su se u koloni uspinjali uz brežuljak, nastojeći što bolje prikriti tragove, kad izvidnik nenadano stane.

Na visoravan brežuljka Starretter je stigao prije narednika. McNeely bijaše iza njega otprilike dvadeset metara. Iznenada do Bena dopre nekakav zvuk s druge strane padine. Zvuk se dizao iz tamne uvala i dopirao sve do vrha. Odmah je znao što je posrijedi i hitro je kliznuo sa sivca i rukom mu prekrpio nozdrve.

U tom su trenutku do Starrettera stigli narednik i osam vojnika. Sada su i oni čuli ono što je izvidnik prvi zamijetio, pa su i oni kliznuli s konja i pobrinuli se da životinje ostanu mirne i tihe. Svi su čuli nazalno pjevanje, pljeskanje ruku tvr

dih poput dasaka i udaranje batova po bubnjevima od bundeva.

Tamo, u uvali nalazi se velika skupina ratnika. Apaši se pripremaju za borbu i pjesmom i plesom dovode sebe u neku vrst ekstaze, koja svakoga ratnika pretvori u fanatika kojemu je važna samo pobjeda.

Starretter i McNeely predaju ko- nje dvojici najbližih vojnika, pa krenu dalje. Vrlo su brzo stigli do mjesta odakle su mogli dobro pratiti što se u uvali zbiva. Ono što su ugle- dali o odsjaju velike vatre bilo je ta- ko zadivljujuće da je na njih ostavi- lo snažan utisak.

Oko velike vatre plesalo je više od stotinu Indijanaca! Kraj vatre je stajao vrač i povremeno bacao u nju nešto od čega se uzdizao zelen- kasti dim, i to tako da je oblikovao čudovišne likove.

I Starretter i MacNeely poznavahu apaške običaje. Znali su da taj dim sadrži opojan miris, i da ga plesači udišu poput dima duhana.

Apaši nisu plesali ni divljčki ni ludo, pa ipak se u njihovim pokre- tima osjećala prijetnja. U sjenama koje je bacala vatra oni su se do- imali kao jedno jetino divovsko tijelo, moogočlano i pokretano istom, jedinstvenom snagom.

— Pred nama je Las Socorro — promrmlja Starretter. — Trideset- tak ratnika koji uznemiruju logor Catalina i s kojima smo se sukobili nisu ništa drugo do vješto smišlje- na varka. Od prvoga časa Las So- corro ima više ratnika nego što smo mi pretpostavljali. On će naj- prije napasti karavanu, jer mu se to čini lakšim, i tako će nabaviti za svoje ratnike oružje, municiju i sve što im je potrebno. On želi stvoriti malu armiju Apaša i zato mora do- biti ono što je u karavani. Kad to ostvari, a on je uvjeren da hoće, pri-

družiti će mu se i ratnici drugih ple- mena. Apaši će ga slaviti kao spa- sitelja koji će njihov narod oslobodi- ti od bijelaca. Dotrčat će k njemu kao k čarobnjaku, a on će ih sve opskrbiti oružjem.

Ben se okrene prema naredniku i zabrinuto zakima glavom. Onda ponovo svrne pogled u uvalu i na- stavi:

— George, ako Las Socorro zaro- bi tu karavanu, za tri do četiri tjed- na raspolagat će sa najmanje pet stotina ratnika, a onda će zbrisati logor Catalina. Uspije li mu i to, ubrzo će imati pod zapovjedni- štvom i tisuću Indijanaca. U tom slučaju morat će armija u jednom dugom ratnom pohodu dovesti ova- mo četiri do šest tisuća vojnika, ali ni njima ne bi bilo lako pobijediti Las Socorroa. Da, prijatelju George, tako je jednostavno predvidjeti sve što će se dogoditi.

— Imaš pravo — promrmlja na- rednik. — Međutim, mene ne zani- ma što će se zbiti za nekoliko tjeda- na, ili nekoliko mjeseci. Što mi mo- ramo poduzeti? To je pitanje koje nas muči, zar ne?

— Na to nije teško odgovoriti. Ge- orge, sjeti se svih onih lijepih stvar- čica što smo ih dobili od glavnog minera i koje svaki od nas ima u torbi na sedlu. Uspiješ li neprimije- ćen stići s ljudima do slijedeće za- ravni, bacit ćete u njihovu vatru di- namitne patrone. Postupite li kako valja, njihov će se čopor rasprsnuti poput potkožnog čira. Međutim, Ge- orge, morate pričekati dok stignem do karavane i stavim je u pokret prema logoru. Jasno ti je da moram stići do karavane, zar ne?

— Da. Ben, vojna kolona mora bi- ti vrlo blizu, možda je udaljena sa- mo nekoliko kilometara odavde. Apaši su sigurno poslali u izvidanje desetak ratnika i oni se zadržavaju

oko karavana. Najmanje dvojica od njih prepriječit će put jahaču koji poželi ući u krug kola. To bi mogao izvesti samo netko tko je strahovito brz na koltu. Samo bi se tako jedan čovjek probio.

— Onda znamo tko mora poći, zar ne?

— Da — osmjehne se narednik, pa dodaje: — Mnogo sreće, hombre!

Razdvojili su se. Starretter ode do sivca, uzjaše i krene natrag po tragovima što su ih ostavili. Kad je malo poslije stigao do ceste kojom se kretala vojna karavana, produži po njoj.

Jahao je sa spremnim koltom u ruci.

Dojahavši do vrha još jednoga brežuljka, Ben s druge strane ugleda logorsku vatru. Dogorijevala je. Budući da se cesta lagano spuštala, sivač pojuri. To je, možda, spasilo jahača. Slijeva je dopro oštar fijuk. Dijelić sekunde nakon toga Bena lagano udari po vratu drška strijele, a zatim iz tame izroni nečujna sjena. Indijanac dva, tri puta zaskakuje pokraj galopirajućega konja, ne bi li se vinuo u sedlo iza jahača. Međutim, Ben je reagirao strelovito i udario ratnika revolverskom cijevi preko lica. Apaš je pao s konja, iako se već držao za grivu, nekoliko puta otkotrljao i onda ostao ležati na cesti.

Čim je vidio da se probio, Starretter smanji brzinu, tako da je konj prešao u kas, i malo zatim poviše prema krugu načinjenom od kola.

— Ne pucajte, momci! Nisam Apaš. Dolazim iz logora Catalina. Ne pucajte!

— Dobro da si napokon progovorio — odgovori nepovjerljiv glas. — Hajde, pridi, ali misli na to da je u tebe upereno nekoliko cijevi.

Kad je dojahao do kola, Ben nai-

de na nekoliko ljudi. Vjerojatno su spavali ispod prvih kola uši priljubljenih uz zemlju i zato su pravodobno čuli topot njegova konja.

— Tko vodi kolonu? — upita Ben i odmah se predstavi: — Ja sam Ben Starretter i moram...

— Ja je vodim, Ben — odgovori miran glas, pa upita: — Donosiš li dobre vijesti ili loše?

Poručnik Pillard Radigan nije bio ni mlad ni neiskusn kao što je to bio Brian Blaine. Radigan je šesnaest godina bio narednik, za vrijeme rata bijaše i oficir, a sada je postao oficir redovitim putem.

— Izdaj naredbu da upregnu kola i odmah krenu — odgovori Ben. On i Radigan bijahu dobri prijatelji, pa je mogao tako razgovarati s poručnikom. — Hajde, pokreni se, Pillard!

Poručnik nije ništa pitao, nego je okrenuo glavu i preko ramena povikao:

— Naredniče!

— Da, gospodine!

Jedan od civila počne negodovati. Ben ga je čuo kako govori:

— Pa mi ne možemo...

Poručnik ga ostrim glasom prekinu:

— Izgubit ćete svoj skalp, krenete li makar minutu poslije nas!

U nevjerojatno kratko vrijeme cijeli je logor bio na nogama i svi su prionuli poslu. Samo se poručnik nije osvrtao na ono što se uokolo zbiva, nego je najprije pažljivo slušao Bena koji ga je podrobno o svemu izvijestio.

Starretter se zatim pridružio ljudima i pomagao gdje je god mogao. Dok se kretao, zamijeti da se u karavani nalazi i šest obitelji doseljenika sa ženama i djecom. Vraški su hrabri, pomisli, kad se usuđuju krenuti u opasne i nenastanjene krajeve. A možda vjeruju da je logor Catalina jako utvrđenje pod okriljem

kojega će biti sigurni i u okolici kojega će sagraditi svoje domove.

Bila je začudujuća brzina kojom su kola izvlačena iz kruga i kojom su obrazovala kolonu na cesti. Narednik s još šestoricom vojnika krene na čelo kolone po naređenju poručnika, a Radigan požuri one koji nisu dovoljno brzo uprezali zaprege. Strka i vreva vladala je svuda. Odasvud su se čule kletve uzrujanih ljudi.

Vidjevši da više nigdje ne može pomoći, Starretter uzjaše sivca, pa uz kolonu kola pojaše prema čelu. Kad je na boku velikih transportnih kola ugledao divovskog muškarca, poviče:

– Hej, ti si Bob Marmaduke, zar ne?

– Ja sam taj – odgovori čovjek dubokim, samosvjesnim basom. – Što biste željeli, gospodine?

– Da li je sve u redu s kolima gospode Dawson?

– Baš kako treba. O tome brine-mo Pancho Gonzales i ja. A tko ste ti, gospodine?

– Ime mi je Ben Starretter i ortak sam vaše poslodavke. Gdje je Gonzales?

– Jaše iza posljednjih naših kola. Starretter se sjeti da je prošao pored onizeg muškarca. Dakle, Pancho Gonzales je jedan od tisuće sitnih ali žilavih Meksikanaca, a ipak slovi kao jedan od najpoznatijih revolveraša koje je Sonora ikad imala. No, zaključivši, imat će vremena razgovarati s Meksikancem. Sada me čeka preći posao. Potjera konja dalje prema čelu kolone i kad je stigao do prvih kola, poviče:

– Brže, još brže! Najmanje tri kilometra morate juriti kao da vas gone svi vragovi pakla!

Vozari odgovore glasnim povici-ma, zatim fujknuše bičevi.

Ben se osvrne, uspravivši se u

sedlu. Na istoku su se nazirale prve svjetlosive pruge. Uskoro će se na obzorju pojaviti i prvi zraci izlazećeg sunca. Noć je postajala bljeda, a magla gušća.

Potjerao je sivca sasvim do čela kolone, na kojem je jahao narednik s vojnicima, i počeo jahati kao prvi. Više se nije imalo što reći. Izvidnik je jahao na čelu, kao što je i red.

Vojna karavana nije daleko napredovala kad noć propara snažna detonacija dinamičnih patrona. Prasak koji se čuo bio je mnogo snažniji od pucnjeva velikokalibarskih pušaka za lov na bizone. Čuo se potpuno jasno usprkos topotu konjskih kopita i buci koju su stvarala kola, iako se između karavane i Indijanaca nalazio brijeg.

Starretter je shvatio zašto narednik McNeely nije čekao da karavana stigne što bliže logoru. Indijanci su prestali plesati i spremali su se da pojure prema svojim konjima i zato je već sada morao baciti patrone. Ben se nadao da su se indijanski konji razbježali prije nego što su Apaši stigli do njih. Samo u tom slučaju karavana može iznijeti živu glavu i sretno stići do logora Catalina.

Kad je čelo vojne karavane stiglo do mjesta gdje je prije bio izjahao na kolni put, Starretter naredi naredniku neka zajedno s vojnicima napusti položaj. Ovaj odmah poslušao.

– Brže, skupite se! – viknu Ben.

– Indijanci će uskoro sjuriti niz ovaj brežuljak, goneći pred sobom deveticu vaših drugova. Morate ih zadržati! Nišajte vrlo pažljivo i pucajte tek tada kada budete sigurni da ćete pogoditi!

Poslušali su bez riječi. Svi od reda bijahu iskusni vojnici, prekaljeni u mnogim okršajima s Indijancima. Mnogi od njih poznavali su Starret-

tera, drugi su slušali o njemu, a svi zajedno imali su u njega povjerenje.

Dojahao je zajedno s njima do podnožja brežuljka. Tu su sjahali, uzeli puške u jednu ruku i omotali uzde oko zglavka druge. Tako su mogli pucati i istodobno imati konje kraj sebe.

Jedva su to obavili a niz brijeg su dojurili George McNeely i njegovi ljudi. S narednikom bijaše samo šest vojnika.

Pred Starretterom McNeely tako naglo zauzda konja da se životinja propela na stražnje noge, pa poviče:

— Bacili smo nekoliko onih stvarčica u vatru i među konje. Ben, Indijanci su sada divlji i razdraženi poput stršljenova. E, ako sada...

Nije stigao doreći, jer je morao pucati. Svi su pucali. Bjesomučno i očajnički. Njihova je obrambena linija bila tako slaba da se vidjelo da neće zaustaviti Apaše. Nisu ih zaustavili ni onda kada im se pridružio poručnik Pillard Radigan sa preostalih dvanaest vojnika. Nisu uspjeli zaustaviti Indijance, ali su ih neko vrijeme zadržali.

Ratnici Las Socorroa pristizali su niz brežuljak većinom pješice, jer su se njihovi prestrašeni konji razbježali pošto su među njih pale dinamične patrone. Indijanci su dolazili urlajući, izbezumljeni od bijesa.

Starretter, poručnik i oba narednika pucali su mirno, vrlo pažljivo i često su pogadali. Njihov mir i iskustvo prešli su i na ostale vojnike. Neki od McNeelyjevih ljudi bacili su posljednje dinamične patrone što su ih imali i time na dulje vrijeme zadržali Apaše.

Dok se pred brežuljkom odvijao pakleni okršaj, cestom su prolazila kola za kolima. A da nije okrenuo glavu, Ben je vikao prema vojnicima:

— Još samo nekoliko minuta, momci! Izdržite i ovi više neće spriječiti prolaz kolima. A dok uspiju uhvatiti svoje konje i dok dovoljno njih uzjaše, naša će prednost već biti nekoliko kilometara. Hajde, momci, pokažimo im kad ponovo navale!

Iako je malo tko vjerovao da je to moguće, uspjeli su. Usprkos velikim gubicima, uspjeli su. Premda su u posljednjih dvadesetak kilometara bili nekoliko puta napadnuti od Indijanaca, uspjeli su.

Čim su uhvatili svoje konje, Apaši su brzo nadoknadili izgubljeno vrijeme. Divlja opojnost koja ih je bila obuzela u vrijeme plesa oko vatre, polagano se gasila, a tome je mnogo pripomogao strah pred dinamičnim patronama. McNeely je iskoristio tu njihovu slabost i naredio svojim ljudima neka se ponovo opskrbe patronama iz jednih kola u karavani. Kad bi god Indijanci napali i patrone eksplodirale, njihovi bi konji poludjeli od straha i Apaši bi se brzo povukli.

— To je pravi lijek za njih! — poviče netko i tako izreče mišljenje sviју.

Već je poodavno svima postalo jasno da Apaši nemaju municije. Pucali su vrlo rijetko. Las Socorro i njegovi ratnici gubili su bitku. Samo je još nekoliko Indijanaca, koji su imali dobre puške i nešto metaka, prouzročilo manje gubitke u redovima protivnika. Oni bi potjerali konje naprijed, postavili se u zaklon i pucali po kolima koja su jurila mimo njih. Konjanici iz pratnje nisu mogli ništa drugo nego također potražiti zaklon i odgovoriti vatom.

Da je vožnja potrajala do večeri, možda bi pobjedu odnijeli Indijanci. Međutim, pred kolonom je bilo još samo oko dvadesetak kilometara, a

od toga se dvanaest moglo proći malone neometan.

U žarko podne toga dana u svitanje kojega se svima činilo da se cilj nalazi na kraju svijeta kolona kola našla se u dolini kod prijevoja Santa Catalina.

Ugledavši pred sobom utvrđeni logor, kojega su kamene zidine izgledale kao da su gotovi grudobra- ni utvrđenja, muškarci, žene i djeca počeli su klicati od veselja. U slavlju su se čuli čak i vedri glasovi ranjenika.

Las Socorro i njegovi ratnici ostali su u kanjonu. Karavana doseljenika i provijanta za vojsku bila je na sigurnom. Ljudi su bili iscrpljeni i ranjeni, znojni i prašni, gladni i žedni ... no stigli su na cilj.

Narednik George McNeely, Ben Starretter i šestorica preživjelih iz patrole jahali su na začelju. Njihovi su konji bili nasmrt iscrpljeni i jedva su dizali noge. Jahači na njima naprosto su visjeli u sedlima. Bili su malone beživotni. Oni su ponijeli i najveći teret ovoga pothvata.

Kad su svi bili u logoru, Ben kimne naredniku, pa reče:

— No, George, opet smo jednom prevarili smrt. Ako kapetan pita za mene, reci da me može poljubiti u stražnjicu! — Namigne i potjera umornog sivca prema šatoru Ginger Dawson.

Lijepa crvenokosa žena već je koraćala prema njemu. Kad je sjahao, izgledalo je posve slučajno što se sivać našao između njih i logora i tako zaklonio vidik na njih, no onaj tko bi stajao sa suprotne strane znao bi zašto je susret tako zamišljen.

Ginger se istoga časa našla u Benovom naručju, čvrsto se priljubila uz njega i poljubila ga.

— Nisam mogla drugačije, Ben — prošaptala je kad su se razdvojili.

— Bilo je to jače od mene. Oh, kako sam se bojala za tebe! Sada sam kao preporodena. U meni se zbila neka promjena. I sve oko mene kao da je drugačije.

Lagano je kimnuo, pa se zagledao u njezine sivoplave oči.

— I ja sam vrlo često mislio na tebe. Povremeno, u nekim osobito teškim okolnostima, bojao sam se da će se dogoditi nešto što će me spriječiti da se vratim. Kad bi se god pojavila ta misao, ražalostio bih se kao rijetko kada u životu. Prvi put sam se osjećao kao da ću propustiti najljepši događaj u svom životu.

— Oh, da znaš kako su me ove tvoje riječi usrećile!

VII

Slijedećeg je dana izgledalo kao da oko prijevoja Santa Catalina na- daleko i naširoko nema nijednog Indijanca.

Tako je bilo i naredna dva dana. Trećega dana kapetan Harrower pošalje po Starrettera.

Dok je Ben s gradilišta buduće trgovine išao prema kamenim zidinama budućeg utvrđenja, prošao je kraj maloga logora trojice muškaraca, na koje su ga Pancho Gonzalez i Bob Marmaduke upozorili. Jednoga od njih poznavao je samo površno, ali je zato mnogo o njemu slušao. Sada mu je taj čovjek pre-priječio put.

Čovjek je bio visok otprilike kao i Starretter, ali bijaše svijetlokos i svijetlook. Lice mu je bilo prekriveno sunčanim pjegicama, a koža na hrptu nosa se ljuštila. Oči su mu bile boje glečera i isto tako hladne.

— Mi se poznajemo, Starretter? — upitao je razvučenim glasom.

Ben ga pogleda, kimne, pa promrmlja:

– Čuo sam o tebi. Ljudi pričaju da je Roger Kilham jedan od velikih revolveraša i da ga može unajmiti onaj tko ima neprijatelja i pun džep novca. Ti si i ...

– Sve to sada nije nimalo važno – prekine ga Kilham. – Sada je važno to da nas dobro i točno procijeniš. Moja dva ortaka potpuno su mi dorasla. Hajde, dodi k vatri, pa da porazgovaramo.

Ben nije dvoumio. Iako je znao da ga kapetan očekuje, krene za Kilhamom.

Između dva razapeta šatora gorjela je vatra, na kojoj se kuhalo jelo. Proteklih nekoliko dana ta su trojica dangubila i ogledavala se po logoru. Promatrali su i gradnju trgovine, ali iz daljine. No tko bi ih tada pogledao vidio bi na njihovim licima izgled gladnih vukova.

– Da vas upoznam – reče Kilham kad su se približili šatorima.

– Momci, ovo je Ben Starretter. Sigurno ste čuli za njega, jer je i on jedan među najboljima u ovoj proklesnoj zemlji. Starretter, ovo su Hodno Slater i Paco Buarez. Imali smo još jednoga ortaka, ali ga je netko ubio. Iz tragova na mjestu gdje se to zbilo mogli smo pročitati što se dogodilo. Našli smo i mrtvoga druga. I ti si bio tamo s Ginger Wadson... oh, ovdje se zove Dawson... zar ne? Nismo vas mogli slijediti jer smo naletjeli na apašku hordu, pa smo se morali vratiti. Uspjeli smo se probiti tek pošto smo se pridružili vojsci i karavani. Ti i Ginger imali ste vrašku sreću što ste se probili. Ne možeš ni zamisliti kakav bi za nas bio gubitak da se Ginger Wadson... Ginger Dawson nešto na putu dogodilo! Međutim, nije ni loše ispalo, jer nam sada ti možeš reći ono što bismo tako rado znali. Ti si, pak, imao nevjerojatnu sreću što si se našao iza Ginger i

našega ortaka. A Apaši, umjesto da vas gone, nameračili su se na nas. Sve u svemu, imali ste sreću kakvu rijetko koji čovjek u svom životu doživi u svega dan, dva.

Nakon toga dugačkoga monologa svi su neko vrijeme šutjeli. Ortaci su promatrali Starrettera, a on im je uzvraćao pogledima, proučavajući ih.

Drugovi Rogera Kilhama bili su ljudi njegova kova. Hondo Slater bijaše nalik Indijancima: tamnoput, mišićav, orlovskog nosa. Paco Buarez bio je izraziti Meksikanac, grubih usana, blještećih zuba i tankih brčića. U skrižanim opasačima imao je utaknuta dva kolta, u sari čizme nož. Na čizmama je imao velike mamuze, a na glavi crni šešir s vrpcom protkanom zlatom.

Prvi je progovorio Starretter.

– Hajde, prijedi napokon na ono zbog čega si me pozvao ovamo, Kilham.

Svi su se nasmijali, a Roger zatim reče:

– Muž Ginger Wadson bijaše naš prijatelj. Joy je trebao naše prijateljstvo, a još mu potrebnija bijaše pomoć koju smo mu mogli pružiti. Zato nas je uzeo za ortake. Uz našu se pomoć namjeravao napokon dočepati zlata, bajoslovnoga zlata iz rudnika Bonanza. Onda se jedne noći pijan udavio u koritu s vodom. Njegova nam je žena na neko vrijeme izmakla, ali sada smo ponovo svi na okupu. Starretter, gdje je zlato zakopano? Odgovori odmah! Ne razmišljaj dugo, jer nas nećeš prevariti!

Zurili su u Bena i dalje se smijuljeći. Vjerovali su da njega i Ginger imaju u rukama, jer je premoć na njihovoj strani.

– Gdje je zlato? – ponovi oštro Kilham, a njegove su glečerskoplake oči ledeno uzrile u Benove.

– Znamo samo otprilike gdje bi ga trebalo tražiti – odgovori Starretter. – Vidjet ćemo da li uistinu postoji tek kada ga nađemo. Znajte, međutim, jedno: samo Ginger i ja možemo neprimjetno tragati za zlatom, a pogotovu ga samo mi možemo otpremiti odavde a da to nitko ne zamijeti. Momci, čuvajte se kapetana Harrowera! Budite sigurni da vlada nije zaboravila kako je nekoć kraj ovoga prijelaza izgubila veliku količinu zlata. Mogao bih se okladiti o što god želite da je jedan od zadataka kapetana Harrowera traganje za zlatom. Čim on ma i najmanje posumnja što nas ili vas zanima, nitko od nas neće odavde odnijeti ni gram zlata. A pet stotina kilograma zlata prokleta je teško iznijeti iz ovoga logora. Zato se strpite, momci!

Ustao je i produžio prema šatoru kapetana Harrowera.

* * *

Od dana kad je posljednji put razgovarao sa kapetanom, štošta se promijenilo. Zapovjedništvo je iz šatora preseljeno u kuću sagrađenu od kamenih blokova.

Zapovjednik logora Catalina bio je tako nestrpljiv kao što je terijer kojega grizu buhe. Starretter mu je kimnuo, pa pošao do prozora, bolje reći do otvora u koji će se smjestiti okvir i ustakliti prozor. Kapetan je pušio cigaru. Dim je bio tako gust da mu je povremeno zastirao lice.

– Ako izvještaj što ga je podnio narednik McNeely odgovara istini – progovori naposljetku kapetan – obavili ste dobar posao i pothvat će patrola biti zabilježen u ratni dnevnik, a patrola posebno pohvaljena.

– Izvještaj je točan, ali zacijelo me nisi zato pozvao.

Harrower se jedva primjetno trgne. Ustane i užurbano se krivim nogama ušeta amo-tamo po utabanom glinenom podu.

– Muči me Las Socorro – kratko odgovori, pa nastavi: – Zajedno sa svojim ratnicima kao da je propao u zemlju. Što to znači? Zar je možda odustao od toga da drži prijevaj u svojim rukama? Zar neće ometati podizanje utvrđenja? Ben, što sve to znači?

Starretter se čvrsto zagleda u kapetanove oči.

– Harrower, ne dopusti da te savlada nervoza. Ni oprez ti ne smije popustiti. Ne uljuljaj se u osjećaj sigurnosti. Las Socorro je dovoljno lukav da se dosjeti kako će nam doskočiti. Napast će nas onda kada ćemo se najmanje nadati. Sada za to nema dovoljno municije. Tome možemo zahvaliti što se kolona spasila, a to je i razlog što je privremeno mir. Međutim, Las Socorro je ovdje! Njegovi će ratnici brzo preboljeti poraz i ponovo razmišljati o tome kako bi mogli pobijediti bijelce. Nešto ti moram naglasiti, Allan. Bilo bi potpuno besmisleno ponovo slati narednika McNeelyja napolje. Zanima li te još što?

Harrower nije odmah odgovorio. Čudno je promatrao sugovornika, a onda reče:

– Ne, ništa. – Ponovo načas ušuti, zatim dometne: – Vrlo često si s onom ženom. Čini se da ti je ona važnija od vojske.

– Ginger Dawson je vrlo lijepa žena – odgovori Starretter, pa krene prema vratima. U hodu doda: – Ona je ljepša od tebe, Allan, a ono što mi ona može pružiti ne biste mi mogli ni ti ni cijela armija zajedno.

* * *

Ben je svjestan svoje dvoličnosti tek kada je izišao iz zapovjedništva.

Ako želi biti iskren, mora priznati da ga ne zanima samo Gingerina ljepota nego i zlato. A misli o zlatu sve su ga više zaokupljale.

Znao je da ne smije ni načas potcijeniti one revolveraše. Mora računati s njima ali i sa brdom raznoraznih teškoća. Tek je sada shvatio Wadsona. Joy Wadson nije mogao sam skloniti zlato i morao je nekom povjeriti tajnu. U dva je navrata s velikom mukom izmakao Apašima, iako je bio vrlo iskusan izvidnik. Po treći put nije želio riskirati, pa je potražio najbolje i najbrže revolveraše koje je mogao zavrbovati. Ben je to mogao razumjeti. Joy Wadson bi radnije imao petinu zlata nego ništa. Radije nego da izgubi i zlato i skalp.

Kako će sve to završiti, upita se kad je u povratku stigao do šatora revolveraša. U prvi je čas naumio produžiti, ali onda zastane i pride vatri.

Ortaci su sjedili na sedlima i promatrali kako se približava. Kad ih je Ben pogledao ostrim pogledom, isto su mu takvim odvratili.

– Želiš nam još nešto reći? – upita Kilham.

– Što prije budu podignuti zidovi trgovine, to ćemo prije moći tragati, jer ćemo biti zaštićeni od znatiželjnih pogleda. Možda se zlato ne nalazi točno u četverokutu što smo ga Ginger i ja označili, pa ćemo možda morati graditi i okolne zgrade kako bismo došli do pravog mjesta. Ako vam vrijeme polako protječe, prionite poslu. Iako se izdajete za rančere koji su došli ovamo da bi bili pod zaštitom utvrđenja, izgledat će mnogo vjerojatnije ako želite zaraditi nešto nova nego da ovdje dangubite.

Još dok je govorio, počeli su hihotati. Kad je zašutio, Paco Buarez kroz smijeh reče:

– Raditi... mojim rukama umjetnika? Da tovarim kamenje i obaram drva? Amigo, da li je tebi u glavi sve u redu?

Medutim, i Slater i Kilham su se uozbiljili, a onda i odobravajući kimnuli.

– Da, to je vrlo pametan prijedlog – suglasi se Kilham. – Ima pravo Starretter kad kaže da ne možemo tek tako besposleno sjediti dok oko nas svi užurbano rade. Suvise bismo bili uočljivi. Momci, invest ćemo se svojim teretnim kolima iz logora po materijal za gradnju, a možda ćemo i pomoći. Starretter, ti si lukava pasja buha! – Načas se zamislio, a onda upita: – Kako će Ginger to prihvatiti? Kako će prihvatiti da se ortaci pokojnoga muža tek tako pojave kad joj uopće nisu potrebni, pa čak i postanu ortaci?

Svi su se upitno zagledali u Bena, ali je njegovo lice i dalje ostalo potpuno bezizražajno. Bilo je tako ukočeno da se nije moglo ni nazrijeti što se iza njega zbiva. I glas mu je bio ledeno miran kad je odgovorio.

– I ja se moram s tim suglasiti, zar ne? A moje je mišljenje da je bolje ako raspolažemo sa što više brzih revolvera, jer tamo vani se i dalje šulja Las Socorro. On strpljivo čeka. Dočepamo li se zlata, morat ćemo izići iz logora i izboriti slobodan prolaz. Tada će biti bolje da nas je što više.

* * *

Kad su bili posve sami i kad je bio siguran da ih baš nitko ne može čuti, Ben sve ispriča Ginger.

Crvenokosa je žena neko vrijeme sjedila kao uzeta. Ta je vijest za nju bila neočekivan šok. Ben je znao što se u njoj zbiva, iako je to pokušala prikriti. Nije joj uspjelo, ali već se u slijedećem trenutku svladala, pa

čak i uspjela nasmiješiti. Bio je to, doduše, vrlo nesiguran smiješak, a u njezinim se očima pojavio izraz kojega je Ben odmah prepoznao. Bio je to izraz koji je pokazivao da Ginger dobro poznaje život i da joj razočaranja nisu strana.

— Već sam davno otkrila da čovjek ne smije suviše očekivati od života. Tako je to u zbilji. No, dobro. Suglasit ću se sa svim što namjera-vaš poduzeti. Znaš, otkako sam saznala da te apaši nisu uspjeli uloviti, kao da sam se nekako izmijenila. Ben, više mi nije toliko važno da dođem do ogromnoga bogatstva. Oh, Ben, nikad nisam ni pomislila da bi mogla jednoga muškarca voljeti više od ičega na svijetu! Reci, da li je dobro ili loše što te toliko volim!

— Kako bih ti mogao na to odgovoriti? Mogu ti samo reći to da si ti meni najdragocjenije što imam i da ćeš to biti ma što se dogodilo.

Nasmiješio se i prstima joj blago prešao preko lica.

— Mi smo sudionici u jednoj velikoj pustolovini, Ginger, i ne znamo kako će završiti i kako ćemo mi pri tome proći. Međutim, bilo kako to završilo, među nama se ništa neće promijeniti.

* * *

Sljedećeg je jutro došlo do vrlo napete situacije kad su se kod mjesta buduće trgovine pojavili Roger Kilham, Hodno Slater i Paco Buarrez, pod izgovorom da traže posao.

Pancho Gozales i Bob Marmaduke, upoznati s onim što se događa, promatrali su revolveraše s mržnjom u očima i zato im je Kilham odmah rekao:

— Momci, ne buljite u nas, kao što bulje blesavi momčići kad žele prikriti strah. Ako vas dvojica vese-ljaka želite iskušati tko je od nas bolji, možemo odmah odmjeriti

snage. To osobito vrijedi za tebe, crni majmune! Jesmo li se razumjeli?

Marmaduke odmah ljutito odgovori:

— Čuo sam te, brbljivče. I odmah ću ti odgovoriti. Moj je otac engleski lord, majka crnačka princeza. Ako me još jednom nazoveš crnim majmunom...

— Bit će sve u redu, Bob — umiješa se Ginger. Ona je bila jedina osoba koja je u takvim prilikama mogla smiriti gorostasa. — Moramo se međusobno ispomagati — nastavi. — Možda ćemo ih jednom i te kako trebati. Želim da se međusobno poštujete, jer samo tako možemo uspjeti u onome što želimo.

Svi su se počeli osmijehivati i napetost popusti. Starretter, koji je dosad stajao u pozadini i čekao što će se dogoditi, priđe bliže i podijeli posao.

U međuvremenu su vozači upregnuli zaprege i sada su ljudi krenuli po kamenje, drva i glinu. Šestorica vozara jahala su u pratnji kola, kojima su se pridružila i druga. Mnogi su ljudi gradili kuće, pa su morali po građevni materijal izvan logora.

Ginger je promatrala kako se udaljuju, a onda začuje kako se odostrag približuje neki konjanik. Okrenula se i ugledala kapetana Allana Harrowera, koji bijaše u svakodnevnom obilasku. Međutim, još nikada nije dojahao tako blizu gradilišta trgovine. Dotad je sve promatrao s poprilične udaljenosti i naizgled vrlo površno.

Udvorno je pozdravio lijepu ženu, a ona mu je ljubazno odgovorila.

— Već sam se pitala — zaustila je umiljatim glasom — da li se što ljutite na mene, kapetane. No možda vas uopće ne zanima kako napreduje gradnja velike trgovine,

koja će opskrbljivati cijeli ovaj kraj?

Zagonetno se nasmiješio, a u njegovim je očima zasjaao čudan sjaj.

— Oh, naprotiv, i te kako me zanima! Možda i više nego što slutite, gospodo Dawson. Međutim, sada moram brinuti o mnogo važnijim stvarima i rješavati teške probleme. — Ogledao se, pa nastavio: — Kao što vidim, bit će to golema trgovinska stanica, a ne dućan kako sam mislio. Imate čak deset pomoćnika, a preoteli ste mi i mojega izvidnika i savjetnika. U vašoj su službi i tri vrsna revolveraša.

— Moram pružiti zaštitu svojim vozarima. No, možda mi vi možete osigurati vojničku pratnju, kapetane? Priznajem da bih se više pouzdale u vojnike nego u kojekakve revolveraše.

— Na žalost, ne mogu. Nemam dovoljno vojnika ni za svoje potrebe. Zato možda uopće nije bila loša vaša zamisao da unajmite revolveraše. Međutim, mene bi više zanimalo što trojica takvih momaka uopće traže ovdje. Možda to vi znate, gospodo Dawson?

Glas mu je zvučao vrlo izvještačeno, a pogled je bio vrebajući. Ginger se odjednom steže srce, ali je izvana bila i dalje potpuno mirna kad je s očaravajućim smiješkom na usnama odgovorila:

— Meni su rekli da su došli ovamo kako bi našli zemlju na kojoj bi podigli ranč za uzgoj konja ili goveda. Kad me već pitate za mišljenje, kapetane, ja mislim da su ti momci kao stvoreni za život u ovoj zemlji. Oni neće uzmaknuti pred opasnošću. Zar vi ne mislite tako?

Zakimao je i slegnuo ramenima. Pošto je nekoliko trenutaka pažljivo proučavao njezino lice, odgovori:

— Nisam siguran da je tako. Kad ne bih znao da ste pod osobitom

paskom Bena Starrettera, pokušao bih vas nagovoriti da izbjegavate te revolveraše, gospodo Dawson. No Ben je oduvijek znao što radi, a čini mi se da to znate i vi. Pa, gospodo Dawson, želim vam mnogo sreće!

Ginger se više nije zavaravala time da je uspjela prevariti Harrowera. Bila je sigurna da je zapovjednik logora Catalina u sve vrlo dobro upućen. Načas je čak pomislila da će sve okolo dobro razgledati ali je onda on šutke sagnuo glavu na pozdrav i potjerao konja.

VIII

Prošla su još tri dana.

Iako je bilo sigurno da su Indijanci u blizini, nitko nije zamijetio nijednoga. Sve radne skupine, čak i one koje su se odvažile i otišle vrlo daleko po kamen, drvenu gradnju ili glinu vraćale su se a da ih nitko nije presreo. Bilo je tako mirno kao da se stotinjak kilometara uokrug ne nalazi ni jedan jedini Indijanac.

Desetorica radnika Ginger Dawson marljivo su prionuli poslu. Dva su dana dovozili potrebni materijal, a trećega su počeli zidati trgovinu. Radili su čak i revolveraši.

Kapetan Harrower je svakog dana prolazio kraj gradilišta i pratio kako radovi napreduju. Katkad bi progovorio nekoliko riječi sa Starretterom. Toga jutra čuli su slijedeći razgovor:

— No, Ben, čini se da dobro napredujete. Uskoro ćete urediti prostorije, napuniti police robom i uslužiti prve kupce. Kako će se to onda dalje odvijati?

— Sva će kola prvom prilikom, razumljivo kad budemo posve sigurni da će proći, u Fort Grant po novu robu — mirno odgovori Ben. — Vjerojatno ću ja poći s njim. Na-

mjeravaš li i ti poslati prazna kola po provijant, dogovoriti ćemo se o tome. Možda imaš boljega vođiča nego što sam ja?

— Ne, boljega ne bih našao — promrmlja Harrower pošto je malo razmislio. Onda se čvrsto zagleda u sugovornika, pa nastavi: — Jednog od narednih dana namjeravam poslati tucet praznih kola u Fort Grant pod pratnjom narednika McNeelyja. Vas dvojica se dobro razumijete, zar ne? Hoće li i gospođa Dawson s vama?

Pitanje je izrečeno naizgled uzgredice, kao da mu kapetan ne pridaje veće značenje, ali Bena taj ton nije zavarao. Nagonski je osjetio da se u tim riječima krije mnogo više. Pogledao je kapetana, koji je opušteno sjedio na konju, i odgovorio:

— Možda hoće, možda neće. Ni smo još o tome razgovarali. Zašto pitaš, Allan?

— Ah, tek tako — promrmlja Harrower, pa skrene razgovor na drugo. — Kakvu to zemlju odvozite s radišta?

I to je pitanje izrečeno naizgled nezainteresirano, ali Bena ponovo podbode šesto osjetilo.

— Odlučili smo da ispod prodavaonice izgradimo veliki podrum. Bit će dobrodošla tako hladna prostorija, a sada je to lako uraditi jer pod nije dogotovljen.

— Da... sve je, čini se, lako... — promrmlja kapetan i pojaše dalje.

Poslije obilaska, za otprilike sat vremena, zapovjednik logora ponovo dojaše do gradilišta trgovine. I opet zauzda konja, pa se zamišljeno zagleda u sve veću hrpu nagomilane zemlje. Starretteru reče:

— Svakoga dana sve više brinem zbog Las Socorroa. Najradije bih nekoga poslao u izviđanje, pa da saznam što smjera. Ben, bi li pošao

još jednom u izviđanje zajedno s patrolom narednika McNeelyja?

— Ne, ne bih. Međutim, točno ću ti reći što Las Socorro snuje. On čeka na slijedeću vojnu karavanu. Želi oteti provijant i tako naplatiti za sve dosadašnje gubitke. U međuvremenu je sigurno negdje dobio municiju. Njegovi su ratnici imali dovoljno vremena da u Meksiku promijene konje za municiju. Sada čekaju na kola s provijantom, kako bi se ratnici opskrbili svime što im je potrebno. A onda će te napasti. Kao što vidiš, ne moraš nikoga slati u izviđanje, jer i ovako znaš gdje je Las Socorro. On je tu, u blizini, a njegove uhode nadziru logor. Oni će ga zacijelo obavijestiti da smo nas dvojica danas već dva puta razgovarala. Apaši mene dobro poznaju, a isto tako znaju da si ti zapovjednik logora.

Starretter podigne glavu i pogleda Harrowera u oči.

— Allan, ako želiš uhvatiti Las Socorroa, moraš izjahati iz logora s više od stotinu prvorazrednih vojnika. Zatim treba da se pobrineš da u svim smjerovima kojima budete jahali imate na raspolaganju svjež konje, kako biste mogli ostati u sedlu i tjedan dana. Tada ćeš ga moći neprekidno progoniti, sve dotle dok posustane i negdje zastane. Ni na jedan drugi način nećeš uloviti Las Socorroa, Allan. Ukratko: potrebno ti je stotinu prvorazrednih vojnika i pet stotina još boljih konja. Međutim, zadatak je strahovito težak. Bit će teško sakriti rezervne konje i to tako dobre da ih Indijanci ne njuše a da su vama ipak uvijek pri ruci.

— Ako mi pomogneš, mogao bih uspjeti. Onda bih postao major. Ben, pomogni mi, pa ću i ja tebi.

Starretteru se učinilo da posljednje kapetanove riječi sadrže više od

molbe i više od obične ponude. Pri-
mijetio je i svjetlucanje u Harrowe-
rovim očima.

— Kako da to protumačim, Al-
lan?

— Baš tako kao što sam rekao.
Žarko želim postati major. Oficir u
mojim godinama mora postići rang
štabnog oficira ili će otići u mirovi-
nu kao prastari kapetan. Tako je to
u vojsci. Ovo mu je posljednja prili-
ka, a ona vodi preko Las Socorroa.
Dao bih sve blago svijeta za major-
ski čin! Meni je to važnije od bogat-
stva i bilo čega drugoga. Jesi li me
razumio, Ben?

— Da, razumio sam te. I točno
znam što misliš. Razmislit ću o to-
me, Allan.

— Razmisli, ali nemoj dugo. Po-
stoji još jedna mogućnost da postig-
nem čin majora...

— Koja?

Prije nego što je odgovorio, Har-
rower se jako nagne iz sedla. Onda
oporim glasom objasni:

— Ovdje negdje u blizini mora bi-
ti zakopano zlato... zlato vlade Sjedi-
njenih Američkih Država. Vojska
je već u nekoliko navrata tragala
za njim. Možda vi znate gdje je za-
kopano. Vidiš, Ben, ja mislim da je
tebi to poznato. Ako se ne varam,
kao južnjački oficir bio si jednom
ovdje baš zbog zlata. Čim si stigao
ovamo, posumnjao sam da ti je vla-
da darežljivo ponudila posao sa-
vjetnika u logoru Catalina i da ti
zapravo moraš za nju pronaći zlato,
što do sada nikome nije uspjelo.
Međutim, ako ga ja pronađem, bit
ću unaprijeđen u majora. I tako
mogu birati između Las Socorroa i
zlata da bih ostvario svoju najveću
želju. Razmisli o tome, Ben.

Potjerao je konja, ali Ben je još
stigao zamijetiti grozničavi sjaj u
njegovim očima. Dok je gledao za
njim, postade posve siguran da je

Allanu Harroweru dobro poznato
čemu služi prodavaonica koju gra-
de i njezin podrum.

Moramo noćas pronaći zlato i
ujutro završiti podrum, razmišljao
je, uznemiren. Možda je bilo po-
grešno tako otvoreno obavljati pri-
premne radove. Zar smo se osjećali
previše sigurnima, ili ja pridajem
veće značenje Allanovim riječima
nego što zaslužuju? A možda je on
sve to tek tako, bezazleno izgovorio.
No znao je da bi se zavaravao kad
bi i načas pomislio da kapetan nije
bio svjestan svake riječi koju je iz-
govorio.

* * *

Navečer je svaki od vozara koji
nije bio upućen u tajnu dobio kao
nagradu za težak posao po bocu vi-
skija. Dva sata poslije toga ta su če-
tvorica bila tako pijana da ih ne bi
probudio ni napad Indijanaca.

Unutar zidova buduće trgovine
ostala su petorica radila naizmje-
nično, a sati su protjecali.

Dva sata po ponoći udarili su u
zlatne poluge na dva metra ispod
površine. Starrettera i Ginger Daw-
son, koji su sjedili pred šatorom, o
tome je obavijestio Pancho Gonzale-
s.

— Bob je pronašao prvu polugu
— reče paru koji je stražario — a
sada vade jednu za drugom. Mjesto
bijaše označeno ni na metar razli-
ke.

Ben je odmah pošao za Gonzale-
som. Ginger je ostala na straži, ka-
ko ih netko ne bi iznenadio.

U četvorokutu buduće zgrade, ko-
ja još nije imala krov, Ben ugleda
ljude obasjane mjesečinom. Na po-
du pred njima bile su poslagane
zlatne poluge. Nisu bile velike, a
ipak je svaka težila pedeset kilo-
grama. Dosad su bile izvadene četi-
ri poluge, ali je divovski mulat ne-

prekidno donosio iz jame nove, u razmaku od nekoliko minuta.

Lica obasjana mjesecinom nisu pokazivala nikakvih osjećaja. Ljudi su se vrlo uspješno savladavali, ali u njihovom je očima plamtio plamen. Ben je znao da su ti prekaljeni borci zahvaćeni groznicom požude iako se to na njima ne vidi.

Kako i ne bi! Čak je i on bio preplavljen grozničavošću.

Zlato... pet stotina kilograma zlata! Misli su mu se neprekidno vraćale na to, ali i dalje mu se to činilo nestvarnom. Govorio je kao da je gotovo siguran da će to zlato pronaći, no duboko u sebi uvijek je pomalo sumnjao.

Ipak su ga našli! Uskoro je pred njihovim nogama ležalo deset zlatnih poluga. Iako je mjesecina malone okomito ulazila kroz otvoreno krovšte, zlato nije sjalo. Poluge su bile, svaka posebno, omotane u grubo i čvrsto platno.

Iznenada se Paco Buarez sagne. Nevjerojatno brzom kretnjom, koju nitko od prisutnih nije opazio, među prstima mu se stvorio nož. Raspara platno oko jedne poluge, pa s jednoga kraja odreže komadić mekog zlata.

— Oh, ipak je to stvarnost! — izreče svečanim glasom.

Sada su bili sigurni da su našli bajoslovno zlato o kojemu su kružile kojekakve priče. A našli su ga samo zato što je Ginger Wadson znala gdje se nalazi. Bila je to jedina osoba koja je to znala, i to do na metar točno.

— Momci — progovori Buarez promuklim glasom — napokon ga imamo. Budemo li držali zajedno, uspjeli ćemo se živu izvući iz ovih brda i stići do jedne bolje zemlje. Zakunimo se da ćemo držati zajedno kao da smo braća! Zakunimo se ovoga časa!

Meksikančev je glas svečano odzvanjao od zidova. Dok je čekao odgovor, uvjeren da svi dijele njegovo mišljenje, svijetla noć odjednom potamni. Oblačina koja se vukla poput zastora skrila je pun mjesec i ljudi su jedan drugoga vidjeli još samo kao tamne sjene.

Prije nego što je itko progovorio, začuju se koraci. Približavala se Ginger, koja je dotad stražarila dvadesetak metara od zidova, između kola i četvorice pijanih vozara koji su hrkali kraj tinjajuće vatre.

— Gdje ste? — upita kad je ušla kroz otvor u zidu.

Starretter joj brzo pride i umirujućim glasom promrmlja, jer je osjetio da je uznemirena:

— Ovdje smo, Ginger. Tu je sve u redu. Zašto si došla?

Najprije je glasno uzdahnula. Vjerojatno je uzbuđena, pomisliše muškarci. I bila je, ali uzrok uzbuđenju nije bilo otkriće zlata! Shvatili su to čim je progovorila.

— Nešto se događa. Vidjela sam neke sjene kako se nečujno kreću, pa sam se preplašila. Sove su umuknule. Vani prijeti neočekivana opasnost. Nemojte mi se smijati, ali ja sam uistinu osjetila nešto nalik vrućem dahu divlje životinje. I naprosto sam morala doći ovamo.

Sutjeli su. Nitko nije ni pomislio da se naruga ženskom strahu. Svi od reda bijahuiskusni muškarci, koje je nagon vrlo često znao opomenuti. I te kako su dobro znali koliko se u takoj opasnoj zemlji ljudska osjetila izoštre i sve opažaju.

Odjednom Starretter promrmlja:

— Las Socorro... vjerojatno je nagovorio svoje ratnike da napadnu noću, iako to Apaši nikada ne čine. Možda im je rekao da će mjesecina pokazati put dušama palih ratnika do zajedničkog sastajališta. Ili su njihovi vračevi opet upotrije-

bili opojan dim za vrijeme plesa oko vatre. Momci, hajdemo! Budite spremni na sve!

Ono što je rekao i kako je to izgovorio zvučalo je kao oštra zapovijed. Svi su ga u hipu poslušali. Bili su preiskusni da bi posumnjali u njegove zaključke, a znali su kako je bolje i tri puta biti oprezan nepotrebno nego samo jedanput dopustiti da te ubiju.

* * *

Prvi se pokrenuo Bob Marmaduke. Krenuo je prema kolima da bi uzeo svoju sačmaricu, ali nije do njih stigao. Iznenada se zaustavio, kao da je tijelom naletio na nevidljivi zid. Onda se njegovo divovsko tijelo podiglo na prste, isteglo, a zatim preklopilo prema naprijed.

Orijašev je krik bio stravičan. U tom je kriku bilo boli i divlje mržnje, a kad je pao na koljena krik prijede u bespomoćan jecaj.

Na mjestu gdje se Marmaduke srozao pojave se tri sjene. Starretterov kolt prasnu, brzo i ljutito.

Ben je bio prvi čovjek koji je te noći u logoru Catalina ispalio metak. Njegova je pucnjava uzbunila one koji su spavali i pribavila im dragocjene sekunde u kojima su se pripremili za borbu. I stražare je upozorila da se priprema napad.

Bob Marmaduke nije bio prvi čovjek koji je te noći izgubio život. Prije nego što je indijanska strijela pogodila gorostasa, Apaši su već obračunali s pijanim vozarima kraj vatre, a ubili su i neke koji su bili ulogoreni izvan zidina. Najprije su stradale udvostručene straže, koje su obilazile logor.

Indijanci su napali sa svih strana, no poslije se otkrilo da je to bila varka kako bi se prikrilo da glavni napad dolazi s istoka. A taj bijaše strahovito snažan.

Pet muškaraca i jedna žena koji su se branili u još neizgrađenoj trgovini s tim glavnim napadom nisu imali nikakve veze i za njih je to bila sretna okolnost. Apaši su napadali svom žestinom na suprotnoj strani, a kraj njihovih zidina pojavio bi se tek pokojni ratnik. Tako su dobivali na vremenu i mogli su puniti oružje.

Zaglušnu viku Indijanaca propal zvuk trube. Pozivao je na uzbunu, ali je vrlo brzo utihnuo. Pucalo se posvuda. Bilo je gotovo sigurno da se mnogi vojnici bore samo u donjem rublju. Indijanci su tako naglo prešli zidine oko logora.

— Ovi vragovi ubit će najprije sve plavokaputaše, a onda će se s nama pozabaviti — uzrujano poviče Kilham.

Buarez se nasmije. Bio je to ljutit, divlji i opasan smijeh.

U životu je uvijek tako. Pomisliš da si postigao sve, a onda se to rasprsnje kao mjehurić sapunice.

— Sada su kraj naših kola i sve razbijaju — promrmlja Gonzales. — Volio bih da se mogu išuljati van i dovući jadnoga Boba. Možda ga još možemo spasiti.

Krene prema otvoru, uz koji su stajali Ginger i Ben. Htio je proći kraj njih... malen i mršav Meksikanac kojemu nikako ne bi uspjelo dovući gorostasnog mulata... kad ga Ben zaustavi.

— Pancho, poći ću s tobom. Ja ću prenijeti Boba, a ti ćeš me štititi s oba revolvera.

Starretter izide prvi, Gonzales za njim. Uspjeli su se došuljati do Marmadukea, koji je ležao skvrčen na tlu, no samo zato da bi otkrili da je mrtav. Strijela je probila njegovo snažno tijelo točno u visini srca i izišla na leđa.

Odsuljali su se do kola. Vidjeli su kako se desetak Indijanaca ispod

cerade otima i trga za robom. Starretter je bio siguran da su i prije nego što su napali točno znali gdje se u logoru nalazi ono što im je potrebno.

Vratili su se do Marmadukea i Ben ga je podigao. Iako je bio vrlo snažan, mlohavo tijelo zadalo mu je mnogo muke.

Kad je malo zatim prišao Ginger, koja je još i sada stajala na mjestu gdje ju je ostavio i u ruci držala kolt, rekao je glasom zadihanim od silnoga tereta:

– Bobu se više ne može pomoći, Ginger.

– Hvala ti što si ga ipak donio.

Nakon toga su svi šutjeli i osluškivali zvukove bitke. Čuli su snažne praskove koltova. No vika Indijanaca postala je tiša. Vjerojatno su se riješili omamljenosti izazvane opojnim dinom, pa su se počeli organizirati suprotstavljati vojnicima. Uvidjeli su da je nakon prvog iznenađenja mnogo teže doći do pobjede i da će pasti mnogo hrabrih ratnika.

Onda se ponovo oglasi truba. Njezin zvuk, koji je izdavao novu zapovijed, bio je oštar i djelovao je kao simbol koji poziva na pobjedu.

– Apaši neće osvojiti logor – mirno će Starretter.

Usprkos galami i buci, svi su ga dobro čuli. Njihove su nade porasle, jer su znali da bi to i za njih bio spas.

– Moramo izići i stići do korala – poviče glasnije i oštrije Ben. – U protivnom će nam otetiti sve životinje.

Uhvatio je Ginger za ruku, pa su potrčali prema stražnjem izlazu. Ostali su ih slijedili. Nitko se nije ogledao na zlato, kao da su poluge bezvrijedno kamenje. Sada su najvredniji bili konji i mazge.

Noć bi povremeno osvijetlile pojedinačne vatre. Čule su se detonacije, kao da je na nekoliko mjesta eksplodirala veća količina eksploziva. Životinje su u koralu bile vrlo nemirne i uznemirene. Kao da su samo čekale da netko odmakne grede pa da provale napolje.

Ben gurne Ginger iza nakupine kamenja, pa čučne pored nje. I ostali su se zaklonili kako su najbolje mogli. Jedva su se smjestili kad u svjetlosti plamena ugledaju nekoliko zbijenih prilika. Indijanci su se približavali prignuti. Povlačili su se, a nosili su i ranjenike.

Ratnici su jedva skrenuli prema koralu u kojemu je bilo dvanaest konja i trideset i pet mazgi, kad revolveri prasnu. Prije nego što su do kraja shvatili što se zbiva, Apaši su izgubili šest ratnika. Ostali urlajući nagnu u bijeg.

Trubač, koji je dosad dao samo znak za uzbunu i zatim pozvao na oružje, zasniva juriš. Taj je zvuk istodobno bio i znak za preokret u bitki.

Starretter i njegovi drugovi znali su da je bitka odlučena. Las Socorro nije uspjelo da iznenadnim noćnim napadom zauzme logor Catalina. Gomila njegovih ratnika se povlačila, iako su bili gotovo sigurni da je pobjeda njihova. I bili su joj vrlo blizu.

– Paco, ti ćeš ostati ovdje na straži, a mi ćemo do kola i onoga što je u njima ostalo – naredi Ben.

Svi su poslušali Starrettera bez i najmanje primjedbe. Krenuo je prvi, vodeći Ginger za ruku, a za njima Slater, Kilham i Gonzales.

Kad su optrčali zidine trgovine, zabljesnu ih svjetlost. Njihova su kola gorjela! Apaši su pronašli bačvu s petrolejem, razbili je i zapalili. Plamteća je površiva postajala sve

šira, pa su druge bačve eksplodirale od vrućine.

– Ovdje se ništa ne može uraditi!
– poviče Kilham u nemoćnom bijesu.

– Spasimo sve što se spasiti da: sedla, samare, hranu! Izvucite kola izvan područja vatre! – vikao je Starretter. – Brzo, požurimo!

Prihvatili su njegovo vodstvo, koje se nametnulo snagom njegove ličnosti. Dokle će biti tako, pomisli Ben. Neprekidno ću morati o tome razmišljati, neprekidno biti na oprezu. Nije imao nikakvih iluzija. Paco Buarez rekao je da se moraju držati zajedno kao braća. Tada je u to iskreno vjerovao. Međutim, prije ili poslije svih će obuzeti pomama za zlatom i to takvom snagom da će postati neuračunljivi. A sada, nakon smrti Boba Marmadukea, oni su brojčano jači.

Roger Kilham, Hondo Slater i Paco Buarez možda će vrlo brzo stajati sučelice Benu Starretteru i Panchu Gonzalesu. A Ginger Wadson u tome ne može ništa izmijeniti.

Nije li se sada, nakon krvavog napada Indijanaca na logor Catalina, mnogo toga izmijenilo?

IX

Pošto su spasili što se spasiti moglo i nakon što su odvukli mrtve vozare izvan domašaja vatre, Starretter reče Gonzalesu:

– Pancho, poći ću u vojnički logor i izviditi kakva je situacija. Za nas je važno da li je jedinica kaptana Harrowera još i sada dovoljno snažna za borbu i hoće li on zadržati ovaj položaj ili će se povući u Fort Grant. Ne možemo ništa planirati dok to ne saznamo. Dakle, pričekajte ovdje dok to izvidim. I ne pomišljajte ni na kakve gluposti. A zlatu ponovo sakrijte.

Svi su gledali za njim, a onda Kilham reče:

– Pametan prijedlog. Hajd'mo i ponovo zakopajmo zlatu. Vjerojatno ga Indijanci koji su se tuda povlačili nisu primijetili i ukrali.

Pobrzao je, a njegovi drugovi za njim. Iza njih krenu i Pancho i Ginger.

Kod jednog prilaza Pancho propusti Ginger. Kad je ušao, morao se priviknuti na tamu jer je unutra prodiralo tek nekoliko tračaka svjetla. A onda začuje kako Paco Buarez uzvikuje:

– Do vraga, ovdje je još samo osam poluga! Dvije su nestale!

Pancho Gonzalez je vrlo rijetko griješio. Pa ipak, sada jest. Dopustio je da mu pomisao na to kako su nestale dvije zlatne poluge oslabi pažnju.

Roger Kilham je to iskoristio, obišao ga i stao mu iza leđa. Hondo Slater zgrabi Ginger.

* * *

Koračajući prema zgradi zapovjedništva Starretter je promatrao rezultate krvavog okršaja.

Svuda su se vidjeli tragovi borbe, pustošenje, tijela poginulih... Mrtvih je Indijanaca bilo toliko da ih njihovi suplemenici nisu mogli sve odnijeti, ali je poginulo i mnogo bijelaca, čak i žena. Nigdje nije bilo nijednog dječjeg leša, jer Indijanci ne ubijaju djecu. Radije ih povedu, pogotovo ako su posve malena, i odgajaju kao Apaše. Prizor u vojnom logoru bio je još porazniji. Posvuda su ležali mrtvaci, a stenjanje ranjenih dopiralo je sa svih strana.

Kapetan Harrower stajao je pred zgradom zapovjedništva. Oko glave imao je krvav povoj. Uniforma mu bijaše nagorjela, poderana i krvava. Upravo je primao izvještaj na-

rednika zaduženog za konje i zaprege.

Starretter je stigao pravodobno da čuje gotovo sve o čemu je vojnik izvijestavao.

— ... otjerali pedeset do šezdeset mazgi i ubili oko tucet. Ubijeno je desetak jahaćih konja. Glavni koral s jahaćim konjima nisu mogli otvoriti, gospodine. Vojska je izgubila oko devedeset životinja, a civili također imaju velike gubitke u životinjama.

Kapetan kimne, umornim pokretom ruke odgovori na pozdrav, pa reče:

— Pobrinite se, naredniče, da se sve što se tiče konja i mazgi što prije dovede u red. Pobrinite se da u svakom trenutku imamo pedeset konja spremnih za borbu.

— Da, gospodine!

Narednik-konjušnik pozdravi, pa se udalji. Krenuo je da bi svoje vojnike natjerao na posao.

Harrower se polagano okrene prema Starretteru, kojega je već prije vidio.

— Las Socorro mora da je pobedio. Kako je natjerao svoje ratnike da napadnu noću? Nikad još nisam doživio, niti sam čuo, da bi Indijanci napali noću.

— Zamalo je pobijedio baš zato što je to uradio, zar ne? — promrmlija Ben, pa glasnije nastavi: — Što ćeš sada, Allan? Gubici su ti veliki. Možeš biti brzo dokrajčen učiniš li još samo jedan pogrešan potez.

— Pa zato i jesi ovdje da me savjetuješ, zar ne? — Kapetan prijede dlanom preko lica. — Da se učvrstim ovdje i nakostriješim igle kao dikobraz dok se brani, ili da napadnem Las Socorro?

Ben je neko vrijeme šutio i zamišljeno gledao u Harrowera. Onda odgovori:

— Ako za deset minuta možeš izjahati sa šezdesetak vojnika, uspijet ćeš. Las Socorrova velika četa pretrpjela je teške Gubitke. Osim toga, njegovi ratnici tjeraju zarobljene životinje ili vuku otete stvari. Imaju i mnogo mrtvih, a moraju brinuti i o ranjenicima. Allan, njihov će trag biti jasan i lako ćete ga slijediti. Njihov je logor najvjerojatnije s druge strane brijega. Navali na njih svim snagama, ali ne udaljuj se predaleko kako Indijanci ne bi prije tebe stigli ovamo.

— A ti? — Hoćeš li mi pomoći? Jahat ćeš s nama? Izgubio sam svoje poručnike. Ben, potreban si mi! Podi sa mnom.

Starretter je oklijevao. Mislio je na Ginger, na zlato, na vlastite probleme... Ipak, kimne da pristaje.

— Dovest ću konja, pa ćemo zajedno potući Las Socorro, Allan!

Dok se udaljavao, Harrower poviče za njim:

— Ben, to ti nikad neću zaboraviti!

* * *

Počelo je svitati. Sve je bilo obavljeno sivilom kad je Starretter stigao pred zidove trgovine. Začudio se što nikoga ne vidi, a onda pomisli da su zacijelo unutra.

Čim je ušao na prednji ulaz i ugledao Gonzalesa na tlu, znao je što se dogodilo. Produžio je prema stražnjem izlazu i gotovo izišao kad začuje stenjanje. Vрати se i klekne kraj Meksikanca. Pridigne ga i podupre ramenom.

Napokon Gonzales otvori oči. Trenutak je šutio, a zatim sa strahovitim naporom progovori:

— Kilham mi je gurnuo nož u leđa. Oh, dopustio sam da me prevare! Ben... otišli su i povelі Ginger. Nisu me dokrajčili zato da bih ti

mogao prenijeti njihovu poruku. Rekli su da će je ubiti ako kreneš za njima. Ben... ako je ne oslobodiš, bit će joj gore nego da je mrtva. Pođi za njima... slijedi ih i ubij. Jednog po jednog. Oni žele iskoristiti strku nastalu napadom Indijanaca da...

Izgubio je svijest. Starretter ga polagano polegne pa ustane. Nije dugo razmišljao, jer nije imao o čemu razmišljati. Otrprve je znao da će krenuti za Ginger. U ovom času nije ni pomislio na zlato. Sva se njegova briga sastojala u tome kako da pomogne Ginger.

Mora dostići revolveraše! Možda ih urazumi prije nego što ih Apaši uhvate. Čak da sada i produ kraj Indijanaca i udalje se od logora Catalina, čim svane Apaši će otkriti njihove tragove. Onda će Las Socorro poslati za njima jaku četu ratnika, jer će pomisliti da su izjahali iz logora zato da bi doveli pojačanje.

Ben se nije zadržao ni djelić sekunde dulje nego što bijaše nužno. Htio je i morao pomoći Ginger. Samo je na nju mislio.

Možda je spasim prije nego što ih uhvate Apaši, razmišljao je dok je jahao kolnim putem prema Fort Grantu. Znao je da će Indijanci biti zaokupljeni svojim brigama i da bar do izlaska sunca neće nadzirati cestu što od logora Catalina vodi do Fort Granta.

Imao je sreće, isto kao i trojica revolveraša koja su otela zlato i lijepu crvenokosu ženu.

* * *

Kad se sunce uzdiglo visoko i rastjeralo maglu, na vidiku nije bilo ni jednog jedinog Indijanca. Međutim, tragovi su bili svježiji. Pljačkaši zlata nisu ih ni pokušali prikriti. Bilo je nedvojbeno da im je važna sa-

mo brzina kojom napreduju. Željeli su stvoriti što veći razmak između sebe i dvojake opasnosti koja im prijeti. Oni nisu strahovali samo pred Indijancima, nego i pred vojnom potjerom koju će povesti Starretter. A toga su se i te kako plašili.

Ben je kraj kojim je jahao poznao kao malo koji bijelac. Sada je upravo namjeravao iskoristiti jedan prečac, kako bi dobio na vremenu i postavio zasjedu.

Nakon otprilike tri sata jahanja od logora stigao je kroz jedan uski klanac do malenog izvora, koji je izvirao između kamenih gromada i malo dalje slijevao u prirodni kameni basen. Vrlo blizu tom mjestu prolazio je kolni put i tu su se često zaustavljale karavane i konjanici.

Sada je to mjesto bilo potpuno pusto. Uokolo je bilo nekoliko zgarista i raznoraznih otpadaka, prema čemu se moglo zaključiti da su se tu zadržavali ljudi. Svježih tragova, međutim, nije bilo.

Znači, prestigao je kradljivce zlata. Onda ga obuže bojazan da su ih Indijanci možda ipak sustigli i uhvatili, a trenutak poslije već je tješio samoga sebe da to nije moguće.

Sakrio je konja u grmlje, istimario ga i pobrinuo se za njega. Onda potraži dobro mjesto za sebe. Gотово je stopostotno bio siguran da će kradljivci zlata skrenuti s puta i doći do izvora, da se osvježe i da im se konji odmore i napoje.

Nikada čekanje nije bilo teško kao toga dana. Pogotovu zato što su ga obuzimale teške slutnje i zabrinutost.

Dugo je i strpljivo čekao dok je začuo topot više konja. Još se bolje stisnuo u zaklon i uzeo kolt u ruku. Stajao je u vrlo uskoj usjeklini, iza jednoga grma. Bio je savršeno miran čak i kad ih je ugledao.

Prvi je jahao Buarez i za sobom vodio dvije tovarne životinje. Slijedila je Ginger, koja je vodila samo jednoga konja. Vjerojatno su je na to prisilili, a ona bijaše dovoljno pametna da se ne protivi. Iza Ginger dolazio je Slater, sa preostala dva tovarna konja, a na maloj udaljenosti od njega Kilham. Kao zalaznica Roger je htio imati obje ruke slobodne i zato nije vodio nijednog konja.

Buarez je skrenuo prema izvoru, sada držeći jednom rukom uzde oba konja, a u drugoj kolt. Konjem na kojem je jahao upravljao je samo stiskom nogu i tako ga uveo među stijene. Njegov je pogled bio vrlo oštar i pažljiv. Onda sjaše i preko ramena dovikne:

– Ne dopustite konjima da piju! Najprije ćemo im oprati glave i prsa, a onda ćemo im dati nekoliko gutljaja iz šesira.

Ginger i Slater urade kao što je Juarez rekao. Crvenokosa je žena pridržala sve konje, a Paco i Hondo su se pobrinuli za svaku životinju posebno.

Cijelo to vrijeme Kilham je sjedio na konju, izvan stijenja što je okruživalo kameni basen sa vodom, i ostrim pogledom promatrao okoliš.

– Dodi već jednom – nestrpljivo mu dovikne Buarez. – Brzo smo jahali i imamo veliku prednost. Pomogni nam oko konja, pa ćemo biti brže gotovi.

Kilham je oklijevao. Ponovo pogleda prema zapadu, odakle su dojahali, ali nije vidio dalje od kilometra. Pogled mu je dopirao samo do brežuljka niz koji su oni dojahali.

Nakon kraćeg krzmanja ipak pritjera konja bliže.

– Ne sviđa mi se ovo mjesto – promrmlja. – Oдавде ne vidimo na sve strane. Iznenadujuće brzo mogu nas zaskočiti...

– Konji su galopirali puna četiri sata i moramo se pobrinuti za njih. Moramo ih osvježiti i istrljati, a moramo im priuštiti i odmor – odgovori mu Paco. – Zašto si tako nervozan, Roger? Sve je dosad bilo u redu. Ne brini, nitko nas neće slijediti. Hajde, pomogni nam već jednom oko konja!

Kilham sjaši i povede konja do izvora. U trenutku kad je namjeravao vratnom maramom životinji oprati njušku začuje glas od kojega mu se ruka ukoči.

Kakve ste vi budale, momci! – dovikne Starretter. – Vjerojatno ne znate ništa drugo do pucati. U vašim je glavama samo kokošji izmet, a i taj se odavna osušio. Da vas nisam tako brzo dostigao, Apaši bi vas sigurno uhvatili. Indijanci bi vas pronašli isto tako brzo kao što sam vas ja našao i prepriječili vam prolaz.

Zašuvši Benov glas svi su se ukočili. Onda posegnu za oružjem. Međutim, metu nisu nigdje vidjeli i zaprepašteno su osluškivali. Brzo su prevladali zaprešatenje. Shvatili su da Starretter u ovoj zemlji savršeno snalazi i da nesumnjivo poznaje i mnoge druge zamke.

– Dobro, Starretter – reče Kilham – pobijedio si. Uvjerio si nas da bez tvoje pomoći ne možemo uspjeti, jer ti poznaješ sve zamke koje bi nam Indijanci mogli postaviti. U redu, ponovo si ravnopravan ortak. Možeš sada izići iz svoje rupe. Ostavit ćemo te na životu.

Dok se Starretter izvlačio iz usjekline, oporim glasom odgovori:

– Da sam htio, mogao sam barem dvojicu od vas ubiti.

Vidjeli su da u rukama drži spreman kolt. Znali su da bi i sada, kad bi došlo do pucnjave, najmanje dvojicu od njih pogodio. Zato su ga samo bijesno promatrali.

Ben im se prijezirno nasmiješio i ponovio riječi koje bijaše izrekao Buarez u trenutku kad su u logoru pronašli zlato:

— ... i ako ćemo se držati zajedno uspjeh ćemo se živu izvući iz ovih brda i stići do jedne bolje zemlje. Zakunimo se da ćemo držati zajedno kao da smo braća. Zakunimo se ovoga časa! Paco, to su bile tvoje riječi. Zar nisu bile upućene i meni? Zar su vrijedile samo za tvoje prijatelje? Iako ste se kleli, napali ste Gonzalesa, ukrali zlato i oveli Ginger. Prokleti šugavi štakori!

Nije čekao što će odgovoriti. ... nisu ni imali što reći. ... nego se okrenuo i kimnuo Ginger.

— Dodi ovamo. Uzmi svojega konja i pridi. Nas ćemo dvoje nestati odavde prije nego što ovoj trojici skinu skalpove.

Pokrenula se da poslušna kad zao-ri Kilhamov glas:

— Stani, veliki izvidniče u kožnatim čarapama! Da li sam te dobro shvatio? Namjeravaš povesti samo nju i ne polažeš nikakvo pravo na zlato?

— Baš tako. Bit će dovoljno teško spasiti goli život i probiti se kroz zemlju Apaša. Ne želim se opterećivati tovarnim konjem. Vas ćete trojica kao bogataši otperjašiti u smrt.

— Ponovo se okrenuo crvenokosoj ženi. — Hajde, dodi Ginger.

Kad je krenula, Kilham uperi u nju kolt i ostrim glasom reče:

— Ne, Starretter, na to ne pristajemo. Ili ćemo svi zajedno, i to sa zlatom, ili nijedan od nas. Ovdje imamo pet stotina kilograma čistoga zlata. Još nikada tako malo ljudi nije posjedovalo tako mnogo zlata. Svakom od nas pripadaju dvije poluge. E, radije ćemo odletjeti u pakao nego se odreći...

Nije dovršio rečenicu. Odnekud je dozujala strijela i pogodila ga.

Istoga trenutka oglasi se Starretterov kolt. Ben je zamijetio Apaša koji je stajao na jednoj stijeni i pucao. Indijanac se propeo i uz glasni krik pao.

I drugi zapucaju. Buarez pogodi drugog Apaša, a trojica ili četvorica ostalih se hitro povuku. Indijanci su zasad odustali od napada, jer su shvatili da nisu iskoristili iznenađenje.

Zavlada tišina. Samo su konji nerzvožno rzali. Onda se začu stenjanje. Roger Kilham je ležao na zemlji na desnom boku, a s lijeve strane leđa stršao mu je vršak strijele.

— Netko mora tu prokletu stvar izvući — teško daščući reče revolveraš. — Hajde, Hondo, ti to najbolje umiješ.

Slater je oklijevao. Njegove su oči kružile okolo. U međuvremenu je ponovo napunio kolt. Iako je uvijek imao dva revolvra, nadomještavao bi metke čim je jednoga ispraznio.

Još jednom pogledavši okolo i osluhnuvši, Slater spremi revolver u korice, izvuče iz sare nož i klekne kraj Kilhama. Odrezao je vršak strijele i snažnim trzajem izvukao strijelu iz Rogerova tijela.

Istodobno s uzdahom Kilham prekune. Malo zatim bio je već na nogama. Handu, koji ga je pridržavao, reče:

— Mogu jahati. Pusti neka rana još krvari, kako bi se očistila. Zauzvajet ćemo se negdje i onda ćeš mi čvrsto podvezati ranu. Bolje bi bilo da što prije krenemo.

— Da, hajdemo što brže odavde! — divlje poviče Buarez. — Požurimo!

Starretter je i dalje mirno stajao osluškujući. Vidjevši da se on ne miče, ostali se upitno zagledaju u njega.

– Ne možemo im pobjeći – odgovori Ben na neizrečena pitanja. – Do Fort Granta je predaleko, a naši su konji iscrpljeni. Ispred nas će uvijek biti najmanje pola tuceta Indijanaca. Preteći će nas kao što sam ja vas mimoišao, jer kratice poznaju još bolje od mene. – Pokaže prema jednoj velikoj stijeni. – Smjestit ćemo se ispod one nadsvođene stijene. To je najbolje mjesto u blizini. Požurimo prije nego što Indijancima stigne pojačanje. Zasad imamo posla samo s prethodnicom.

Prije nego što su se svi zaklonili, ponovo zrakom dozrije strijele. Ispaljeno je i nekoliko metaka. Očigledno bijaše da Apaši više ne oskudijevaju municijom. Možda su prošle noći u logoru opljačkali koji sanduk u kojem bijaše municija. Vidjelo se da im je u međuvremenu stiglo i pojačanje. Prethodnici se pridružilo još nekoliko ratnika.

Dva su konja pogodena, a ostale su životinje pobjegle. To im nije bilo teško jer su bile oslobođene tereta i rasedlane.

– Sada nas imaju u šaci – ljutito promrsi Kilham, pa optužujući pogleda Bena.

Nitko mu nije odgovorio. Svi su bili zaokupljeni time kako će se što bolje učvrstiti. Dokotrljali su kamenje i složili ga na gomilu, pa tako napravili dobar grudobran. Ispred grudobrana bilo je oko pedeset metara brisanog prostora, pa su bili zadovoljni. Bolji položaj ne bi našli.

Ginger se smjestila iza jedne stijene i Ben joj sada pride.

– S tobom je sve u redu, Ginger?

– Jest. Oh, Ben, znala sam da ćeš nas slijediti i da ćeš me osloboditi. Bila sam sigurna da ćeš doći.

Izenada se sagnula i poljubila ga, a onda tiho upita:

– Imamo li ikakvih izgleda? Molim te, budi iskren. Cijeloga sam ži-

vota sve promatrala otvorenih očiju Reci! Ne plašim se istine.

– Da, postoje. Bolje rečeno, postoji jedna jedina šansa. Sve ovisi o Panchu.

Lijepa žena ga je promatrala s nevjericom. Na njen upitni pogled, Ben joj počne objašnjavati:

– Kad sam odlazio iz logora Catalina, Pancho je bio živ. Sada sve ovisi o tome što je i kako ispričao Harroweru. Ginger, kapetan će riskirati vrlo mnogo da bi spasio zlato koje pripada vladi. Dozna li da smo pronašli zlato i pobjegli, pokrenut će i nebo i zemlju. Eto to bi mogla biti prilika za nas. Razumljivo, ako ćemo dovoljno dugo odolijevati napadima Indijanaca.

– Ako Harrower stigne do nas, ostat ćemo živi ali će zlato biti za nas izgubljeno, zar ne?

Nije odgovorio. Samo je kimnuo. Znao je da ne očekuje odgovor, jer ga zna.

– Ben, kako se sve brzo mijenja! Sve donedavno bila sam voljna poduzeti sve i pristati na sve samo da bih se domogla tog zlata. Mislila sam da život ne bi imao baš nikakve svrhe kad bi se dogodilo da mi se ta želja izjalovi. A onda sam susrela tebe i sve se izmijenilo. Ja sam se izmijenila. Ben, jedino što sada još želim je to da se odavde izvučemo živi. Želim negdje s tobom započeti iznova pa bilo to i u kakvoj doseljeničkoj stračari.

Pogladio ju je po kosi i kimnuo da je i te kako dobro razumije.

– Da, dragana, ako se živi izvučemo odavde, negdje ćemo početi iz početka. Zajedno.

X

Kad su se ratnici Las Socorroa u svitanje toga dana morali povući iz logora Catalina, poglavica je znao

da je izgubio bitku. Većina njegovih ratnika bila je ranjena, a mnogi su poginuli.

Las Socorro bijaše svjestan da je njegova zvijezda pala i da se nikada više neće podići. Nikada neće pripadati velikim poglavicama plemena Apaša. Njegov životni cilj da spasi svoj narod pred najezdom bijelaca u zemlju njihovih otaca i praotaca zauvijek je srušen.

Iako je to znao, stajao je uspravan i ponosno podignute glave pred velikom vatrom što su je zapalili između bregova, kako bi se pobrinuli za ranjenike.

Vrač Loco, vjeran prijatelj i pomagač, stajao je kraj poglavice. I Lon je šutio. Omamljujući dim što ga je podigao iz vatre u početku je napada silno pomogao ratnicima, ali se naposljetku vidjelo kako nije dovoljno snažan da savlada bijelce.

Las Socorro i Loco su još stajali potpuno nepokretni kad se pred njima pojavi jedan od ranjenika. Ratnik se zagleda u njih, pa progovori:

– Vi me dobro poznajete. Kimenzin je hrabar ratnik. Socorro, mi smo i u krvnom srodstvu. Uvijek sam ti bio vjeran, a i sada vjerujem u tebe. Veliki brate, ja znam kako bi ti još i sada mogao postati velik i slavan poglavica. Socorro, ti se sjećaš da sam ja lukaviji od većine naših ratnika. Završio sam školu bijelih misionara i govorim jezikom bijelaca.

– Zaboravio si reći da i previše govoriš – promrmlja Las Socorro.

– Što nam, zapravo, želiš reći?

Kimenzin se lukavo nasmijulji, pa odgovori:

– Bio sam ranjen kraj kamene kuće koju grade pred logorom. Ne-ko sam vrijeme bio bez svijesti. Kad sam se probudio, ležao sam kao da sam mrtav, kao što to čini svaki naš

ratnik da bi saznao što se oko njega događa. Socorro, bijeli su ljudi sedlali konje i grozničavom brzinom tovarili težak teret na pet tovarnih konja. Osluškiavao sam njihovo dovikivanje i naglo izgovorene riječi. Tovarili su malene ali vrlo teške predmete. Iz onoga što su govorili saznao sam što to žele iznijeti iz logora. Što mislite što je to bilo?

Ušutio je i malim, lukavim očima pogledao poglavicu, pa onda vraća. Želio je pobuditi njihovu znatiželju. To je i uspio, ali ni jedan od njih nije to namjeravao izreći riječima. Zato Kimenzin nastavi:

– Zlato! Pet tovarnih konja natovarili su zlaćom! Ti su bijelci pronašli zlato o kojem se među Apašima nekada mnogo pričalo. Socorro, uspiješ li oteti to zlato, trgovci s obje strane granice dat će ti toliko pušaka i metaka da ćeš moći sve Apaše pripremiti za veliki rat. Sve Apaše, iz svih sela. Koliko ih god ima. Znaš li što to znači, brate?

– Da, znam. Kimenzin, ti si mi uistinu vjeran i odan prijatelj. Pet tovarnih konja natovarenih zlatom mnogo je vrednije od logora Catalina. A mi ćemo ga se domoći!

Gotovo u isto vrijeme kad je Kimenzin odavao poglavici tajnu o zlatu pomoću kojega bi mogao iz zemlje njihovih otaca otjerati mrske bijelce, Pancho Gonzales se probudio iz nesvijesti. Kad je otvorio oči, ugleda iznad sebe zapovjednika logora.

Odmah zatim kapetan Harrower ga uzrujanim glasom upita:

– Gdje su ostali? Kamo su otišli? Gdje su gospoda Dawson i ona trojica revolveraša? Ni Ben Starretter nije u blizini. Do vruga, nisu mogli propasti u zemlju! Prije samo desetak minuta razgovarao sam sa

Starretterom i on mi je obećao da će krenuti sa mnom i mojim ljudima kao izvidnik. Hajde, pričaj!

Gonzales nije vjerovao da Ben ima realnih izgleda da izvuče Ginger iz ruku onih bandita i zato je odgovorio:

– Kilham, Slater i Buarez su pro našli zlato. Iz temelja buduće trgovinske stanice izvadili su pet stotina kilograma zlata. Gospođu Dawson su povelili da im služi kao talac. Mene su prije toga ranili. Kad je Starretter došao ovamo po svoga konja, sve sam mu to ispričao i on je odmah krenuo za njima. Obećao sam mu da ću vas o svemu izvijestiti. On računa na vašu pomoć, kape-tane.

Neprekidno se borio s nesvjesticom, ali je izdržao do kraja, a onda se ponovo onesvijestio.

Kapetan Harrower je i te kako dobro znao da je riječ o bajoslovnom zlatu iz državnog rudnika Bonanza, koje je za vrijeme građanskoga rata nestalo negdje u blizini prijevoja Santa Catalina.

Moram to zlato spasiti i vratiti državi, pomisli, a onda mi je čin majora osiguran.

Nitko nije mogao ni naslutiti koliko je uzrujan kad se mirnim glasom obratio podređenom:

– Naredniče McNeely, izaberite pedeset vojnika i čekajte spremni na konjima. Jahat ćete sa mnom. Naredniče Hummer, preuzmite zapovjedništvo. Hajdmo, McNeely! Moramo požuriti.

Svuda naokolo bilo je tiho. Tako tiho da je tišina kidala živce.

Baš ništa nije ukazivalo da su Indijanci u blizini, pa su svi izašli iz zaklona. Opustili su se, a jedan je od njih s vrha stijene promatrao krajolik.

Sada je stražario Buarez. S mjesta na kojem se nalazio imao je dobar pregled. Čim bi nešto zamijetio mogao je opomenuti ostale i pravodobno stići do zaklona.

Ostali su čučali uz vatru što su je zapalili u udubljenju među stijena-ma, velikom poput osrednje šobe. Skuhali su i kavu i ispekli palačinke od kukuruznog brašna sa suhom slaninom.

Svi su bili vrlo mirni i neupućeni bi promatrač pomislio da je to jedan od uobičajenih logora ljudi koji jašu tim krajem, a ne stupica iz koje će se vrlo teško izvući. Ako se uopće izvuku.

Jeli su, pijuckali kavu i pušili kad Buarez iznenada poviče:

– Dolazi mnogo Indijanaca! Ako se mogu pouzdati u svoj vid, predvodi ih osobno Las Socorro. Hej, Starretter, taj bi crvenokožac zacijelo žarko želio postati veliki poglavica plemena Apaša?

– On i jeste najveći od svih Apaša koje sam do sada vidio.

Ostali kraj vatre su šutjeli. Ben uzme jednu od svojih torbi i izvadi pet dinamičnih patrona. Provjeri već unaprijed skraćeno stijenje, pa objasni ostalima:

– Zbog brzine kojom sam krenuo iz logora nisam stigao uzeti više tih korisnih igračaka. Sjećate se, prilično smo se dobro opskrbili dinamičkom zbog gradnje. Na sreću, Apaši neće znati da ih imamo malo.

Svakom pruži po jednu patronu, a onu namijenjenu Buarezu zadrži. Onda ih uputi:

– I ti ćeš, Ginger, zapaliti jednu od mojih cigara. – Pogleda redom ljude oko sebe. – Nadam se da vam se sviđaju moje cigare. Nema boljeg upaljača za takve patrone kad čovjek želi imati slobodne ruke i istodobno brzo upaliti stijenje. Ginger, ne smiješ dopustiti da se cigara

ugasi. Povremeno moraš povlačiti dim.

Odgovorila mu je samo smiješkom, no on je primijetio da je potpuno svjesna teške situacije u kojoj se svi nalaze.

Čak su se i revolveraši nasmijali, a Kilham reče:

– To je ono, Starretter, zbog čega si ti poseban čovjek. Uvijek imaš pri ruci nešto korisno, ili kakav skriveni trik. Sada sam zapravo sretan što si nas slijedio iako smo zaprijetili da ćemo ubiti tvoju dragu kreneš li za nama. Što bismo sada bez tebe, veliki čarobnjače?

Njegov je glas postao sladak poput meda, ali u njegovim je očima plamtio bijes. Približavao se raspoloženju u kojem ljudi gube živce i zapadaju u neku vrst ludila.

Starretter je već u ratu doživio da ljudi koji su se našli i bezizlaznim okolnostima, bespomoćni i bez ikakvih izgleda za spas, iznenada iskoče iz zaklona i jurnu na neprijatelja. U tim trenucima bilo bi im potpuno svejedno što će se dogoditi i jedino su željeli da još jednom dožive divlju borbu. Naslutio je da bi se Kilham vrlo brzo mogao zateći u takvom raspoloženju pa odlučio dobro pripaziti na njega.

I dalje je sve bilo mirno. Buarez nije vidio nikakvu promjenu i nije ničim signalizirao da Indijanci namjeravaju napasti. Znali su da je njegov položaj najbolji i da će sigurno prvi pucati. Meksikanac bi pogodio metu gotovo svakim metkom. Međutim, nije bilo ni tako jednostavno odozgo i nagnut pucati prema dolje.

Starretter zatim izvadi iz torbe cigare i svakome pruži jednu.

– Hajde, zapalimo ih i zauzmimo položaje. Paco će nam sigurno vrlo brzo javiti da Indijanci napadaju. To što je Las Socorro osobno došao

ovamo s toliko ratnika, znači da smo mu mi važniji od logora Catalina. Što mislite, zašto smo mu važniji od vojske?

– Zaboga, zar misliš da taj Indijanac zna za zlato? – s nevjericom upita Kilham. – Glupost, odakle bi to saznao! Ne, oni to ne može znati.

– Ne znam kako je saznao, ali mogao bih se zakleti da zna. No to sada i nije važno. Radije zauzmimo položaje, jer će oni ubrzo stići i napasti svom žestinom. Bacimo li patrone točno među njih, razbit ćemo im redove i oni će se sigurno povući. I suviše gorkih iskustava imaju s dinamitom. Možda će im biti potrebno i nekoliko sati da savladaju šok i ponovo napadnu.

Kimne Giger neka ga slijedi. Želio je da bude uz njega. Pošla je, a za njima i revolveraši. Još se nisu ni dobro smjestili iza grudobrana od kamenja kad Paco kroz uzani usjek dovikne:

– Dolaze! Nadiru sa svih strana! Hajde, pokažimo im!

Apaši su napali urlajući iz svega glasa, kako bi zbunili i uplašili protivnike.

Ben i Ginger bili su zaklonjeni iza velikog bloka široke stijene, koja im je dosizala do prsa. Ben je na taj blok naslagao kamenje i sada su se iza toga kretali kao iza obrambenog zida utvrđenja.

Apaši su nadirali zbijeni, pognuti poput mačaka. Pokretali su se nevjerojatnom brzinom, tako da ih se jedva primjećivalo.

Prosječan bi strijelac u takvim okolnostima strahovito teško pogodio metu. Starretter je uputio četiri metka i pogodio trojicu Apaša. Kad su malo zatim redovi napadača postali još zbijeniji, dovikne Ginger:

– Sada!

Prislonila je cigaru uz stijenj i pripalila ga. Za to je vrijeme Ben

neprekidno pucao, kako bi omeo napredovanje Indijanaca i dao Ginger vremena.

Ginger je bila vrlo hrabra žena, koja ni u takvim okolnostima nije gubila glavu. I baš je zato pogodila tamo gdje je namjeravala. Patrona je uz stravičan prasak eksplodirala prije nego što se smirila na tlu.

Ben je ispraznio svoj revolver i hitro dohvatio oružje koje je Ginger stavila kraj sebe. Dok je dalje pucao, prasnu još dvije eksplozije.

Zemlja, kamenje, trnovito grmlje, busenje trave... sve bijaše uzvitlano u visinu. U tom su se kovitlacu našli i Apaši. Zahvaljujući velikoj premoći napadači bi lako mogli savladati napadnute da se nisu prestrašili dinamitnih patrona. Napad je prekinut.

U posvemašnjoj tišini koja je zavládala, Ginger i Ben se zgledaju. On podigne ruku i vrškom prsta pomiluje lijepu ženu po licu.

— Hrabra moja dragana! Uspjelo nam je glavni juriš preokrenuti u našu korist. Uostalom, što se nas uopće tiče zlato? Bila bi to najobičnija krađa kad bismo ga uzeli. Kad bi nam život samo htio pružiti priliku, zajedničkim bismo snagama jednoga dana živjeli u velikoj kući, s mnogo prostora za našu djecu. Ginger, želiš li djecu? Jesi li već o tome razmišljala?

— Jesam. Kad sam bila Kraljica fleša, često sam o tome razmišljala, ali tada me takve misli nisu mogle zadovoljiti. Priželjkivala sam ono što sam tada smatrala važnijim od svega: bogatstvo i neovisnost. Bojale sam se siromaštva. Često sam sa strahom pomišljala na vrijeme kad sam počela kao plesačica po salunima. Oh, uvijek sam se plašila ovisnosti i ljudske izopačenosti, protiv koje se ne bih mogla zaštititi.

Pogledala ga je u oči i blago mu se nasmiješila. Bio je to vrlo ženstven i osjećajan osmijeh.

— Sada je — nastavi — sve drugačije. Više čeznem ne za zlatom, nego za prilikom da počnem nov život. S tobom, Ben. — Kimnula je glavom. — Da, želim djecu, mnogo djece. U tebe se mogu pouzdati i s tobom uza se ne bojim se budućnosti. Oh, Ben, ne želim umrijeti, jer sada znam da bi moj život mogao biti smiren, sretan, sadržajni. I zato mi je žao što nema nikakvih izgleda da se oдавде izvučemo živi.

Ponovo prijede prstima preko njenog lica. Na suncu ženina je kosa žarila zlaćanim plamenom. Ginger je bila prljava, znojna, lica garavog od pušćanog praha, a ipak mu nije nikada bila tako lijepa kao u ovom trenutku.

— Dragá, izgledi postoje. Sada, kad je Las Socorro sa svojim ratnicima došao ovamo, naši su izgledi veći nego ikad. Možda ti to zvuči besmisleno, ali je tako. Objašnjenje je vrlo jednostavno.

Kapetan Harrower sada može jednim udarcem ubiti dvije muhe: može se dočepati Las Socorra i zlat.

Kladio bih se o što god hoćeš da sada jaše ovamo sa svojim momcima, i to najbrže što može. Tijekom današnjeg dana on će se umiješati u igru.

Ponovo je pomiluje, pa joj se nasmiješi. Taj osmijeh ohrabrio je više od onoga što joj je rekao.

Iznenada tišinu propara Buarezov glas.

— Momci, oni nas opkoljavaju! — dovikne odozgo. — Skupljaju suho grmlje, a onda će zapaliti paklensku vatru, na koju će nabacati zelene grane i travu. Lagani će vjetrić koji puše prema nama tjerati dim ispred njih i oni će se moći prišus-

ljati posve blizu. Ni vi ni ja nećemo vidjeti kako se približuju, a onda će se okomiti na nas.

— Onda je pametnije da siđeš i da se boriš zajedno s nama. Hajde, Paco, siđi! — Starretter nije bio siguran da li će Buarez sići. U usjeku koji je podsjećao na dimnjak bio je gotovo potpuno siguran. — Ginger će te smijeniti. Hajde, siđi!

Paco je nekoliko trenutaka razmišljao što da uradi. Kao i Ben, i Meksikančevi su drugovi napeto čekali što će odlučiti. Onda do njih dopre promukao Pacov glas.

— Silazim k vama. Iako me ova dražesna crvenperka ne trpi, a vjerojatno mi neće dati ni poljubac zato što joj dragovoljno prepuštam svoje mjesto, ja ću se s njom zamijeniti. Neka se počne penjati. Provući ću se pored nje.

Ben se okrene prema Ginger.

— Čula si. Kreni!

Žestoko je zanijekala glavom. Pokušala je nešto reći, ali grlo joj se stislo i nije mogla ispustiti ni glasa.

— Do vraga — obrecne se Ben — kreni napokon da bi Buarez mogao sići i boriti se ovdje s nama. A gore je svakako potreban netko tko će promatrati što se uokolo zbiva. Ponesi Pacovu pušku i kreni!

Učinila je pokret kao da će mu se baciti u naručje, ali on joj je okrenuo leđa i pogledao preko zaklona. Između stijena, točno nasuprot, načas ugleda Indijanca kao se šulja, i strelovito opali. Indijanac poskoči, presavine se i ostade nepomičan.

Čim se Apaš smirio, Benov pogled potraži Ginger. Nije je vidio. U međuvremenu je otišla. Bio je žalostan, jer bi je rado bio još jednom zagrljio i osjetio otkucaje njezinoga srca. Sada je i on počeo sumnjati kako nemaju izgleda da prežive. Ginger će uskoro biti mrtva. I on i

svi ostali. Kapetan Harrower će vjerojatno stići prekasno. Ako je u početku i bio odmah za petama Las Socorro, Indijanci su mu sigurno daleko odmakli premda nisu znali da ih vojska slijedi. Po tom neravnom terenu Apaši se mršavim i žilavim mustanzima kreću mnogo brže od konjice.

U međuvremenu se Ginger penjala poput dimnjaka uskim usjekom, dubokim i gotovo okomitim, tako da se povremeno upirala o strane rukama i nogama. Bilo je to prilično opasno penjanje i bila je sretna kad je god stigla do kakve izbočine ili uleknuća i predahnula.

Buarez je silazio prema njoj. Kad je stigao do nje, zastane. U uskom procjepu jedva je bilo mjesta za dvije glave. Meksikanac se lagano namiješio i rekao:

— Prokleta neprikladno mjesto da se bude pristojan prema djevojci koja je u salunima zabavljala muškarce. Kad samo pomislim da sam za ono zlato koje mi pripada mogao kupiti cijeli harem djevojaka koje bi sve bile ljepše od tebe. Iako ne mogu tvrditi da ti nisi velika ljepotica! No, Rosa Blanca, poljubi me za rastanak. Poljubi dobroga Paca, kako bi na tom prokletom svijetu doživio još nešto lijepo prije nego što otputuje u smrt. No, hoćeš li mi, golubice, ispuniti posljednju želju?

Muškarčevo oznojeno i neobrijano lice bilo je tik uz njezino. Zubi su mu blistali. Nalikovao je crnoj panteri. Ginger je osjetila da se on ne šali, ali i to da je ne želi uvrijediti. I još je nešto osjetila: da se on oprostio od života onoga časa kad je napustio vrh usjeka. Sada je želio nešto lijepo, što će ga pratiti još ovo malo vremena do posljednjeg izdajaja.

Shvativši to, Ginger nije mogla odbiti njegovu molbu i prisloni usne na njegove.

XI

Dim je bio sve gušći.

— Dakle, momci — uzvikne Kilham — dobro se držite!

Međutim Apaša niotkud. Njima se, očito, nije žurilo. Čekali su da se bijelci naprije dobrano nagutaju dima i postanu poluslijepi i malone zagušeni.

Ben je razmišljao o Ginger i o tome da je ona baš još neko vrijeme sigurna. Naposljetku će je ubiti, ili skinuti sa stijene. Jedva će ih nekoliko minuta nadživjeti. Pomislio je i na kapetana Harrowera i pitao se bi li Allan ipak mogao stići na vrijeme.

U razmišljanju ga prekine tiho izrečeno upozorenje, a zatim prasak. Čim ih je opomenula, Ginger je opalila iz Pacove puške. Znači, dolaze. Ginger je vjerojatno zamijetila Indijance, bolje rečeno silhete koje su se prikradale kroz dimnu zavjesu.

Okrenuo se prema onoj strani na kojoj se nalazio Paco i viknuo:

— Pripazi, konjokradice! Dolaze. Baci dinamičnu patronu dok još imaš vremena!

Buarez odgovori kratkim uzvikom, pa snažno zakašlje.

Svi su jedva suzdržavali kašalj, iako su se od dima pokušali zaštititi mokrim rupcima, što su ih držali pred nosom.

Starretter je predmnijevao da će glavni napad zacijelo uslijediti s njegove strane, jer je vjetar najviše ovamo donosio dim. Tamo gdje su bili Kilham i Slater bilo je manje dima, pa je bilo i podnošljivije. Zato se Ben pomakne malo iz zaklona, kako bi izbjegao najgušći dim i ba-

rem nešto vidio. Oči su ga strahovito pekle i gledao je neprekidno žmirkajući. Tješio se da Indijanci ma nije bolje. I njima ovaj dim, koji peče i žari, stvara nemale teškoće. Ni oni neće dobro vidjeti. Prednost im je samo ta što nisu bili tako dugo u dimu kao bijelci.

Nije prošlo mnogo vremena i Ben ugleda prve silhete. Indijanci su dolazili šuljajući se. Zapucao je strelovito, repetirao, pa ponovo pucao. Slao je metak za metkom. Ona je brzinom munje okrenuo pušku i kundakom oborio Indijanca koji se hitro prebacio preko zaklona.

U slijedećem je trenutku ispustio pušku i izvukao kolt. Njime je pogodio najmanje dvojicu. Pri tome pomisli: kad ispraznim i revolver, sve će biti brzo gotovo.

Zrak propara eksplozija. To je Buarez bacio dinamičnu patronu. Nije je bacio daleko, pa je zračni pritisak uzvitlao prema Benu zemlju i kamenje i načas razbio gusti dim.

Odluči baciti i posljednju patronu, koju je imao kraj sebe. Kako je preko usta i nosa imao zavezanu maramu, nije je mogao zapaliti cigarom, pa izvadi iz džepa šibicu i kresne je o kamen. Plamen je gorio dovoljno dugo da zapali stijenj. Ni on nije bacio patronu daleko. Čim je ju je ispustio, zaklonio se. Dok se prasak razlijegao zrakom i Indijanci bili još pod šokom, hitro je ponovo napunio revolver.

I s druge su strane žestoko pucali. Kilham i Slater žustro su praznili koltove. Mora da su učinili strašan pokolj među napadačima. Bili su to revolveraši koji su pucali brzinom misli, a bili su tako precizni da su sa sigurnošću mogli pogoditi štakora u trku.

Jedva je Ben napunio oružje, a već je ugledao kako se ponovo prikradaju kroz dimnu zavjesu. Puzali su poput vukova i puma, neumoljivi i nemilosrdni. Zapuca. Zaori divlji, jezoviti krik. Bio je to glas Buareza, koji naglo prepuknu.

Pogodili su Paca! Ubrzo će i mene, pomisli Ben. Bio je siguran da neće dugo držati položaj. Kako su eksplozije dinamičnih patrona potpuno prestale, Indijanci su znali da su bijelci istrošili sve, pa će odsad još žešće navaljivati.

Sa strane na kojoj su se borili Hondo i Roger začu se još stravičniji krik od onoga što je izišao iz Buarezova grla. Taj je krik izrazio svu mržnju i sav očaj što ga osjeti revolveraš kad ga nadvlada brojčano premoćniji neprijatelj.

Starretter je imao u koltu još samo dva metka kad se pognut povlačio prema uskom usjeku kojim se stizalo do vrha stijene. Kako je bio ljevak, svoj je nož držao u desnici.

Dim je bio gotovo neprobojan. Gušio ga, a bio je i malone slijep. Zbog pomanjkanja kisika u zraku osjećao je i omaglicu. Kad je tik uz njega iz dima izronio jedan Apaš, nije pucao. Spriječio je napadačev udarac ljevicom, u kojoj je držao kolt, a desnicom sunu naprijed i probode ga nožem. Zatim krene dalje.

Iako su svuda bili Indijanci i tražili bijelce, dočepao se usjeka. Uglad dvojicu protivnika, koji su se namjeravali usjekom uspeti do vrha. Jedan od njih odmah nasrne na Bena, ali ga on dokrajči jednim metkom.

Prije nego što je stigao dalje, Starrettera s leđa napadne jedan Indijanac. Osjeti kako mu se nož zario u leđa. Pao je na koljena, nagnuo glavu i zbacio napadača. Onda obojica skoče na noge. Ben baci

protivniku kolt u lice i dok se ratnik kotrljao po tlu priskoči i pogodi ga nožem u slabine.

Savladavši Indijanca Ben teturajući produži prema usjeku. Onaj drugi je sigurno prevalio dobar dio puta, pomisli. Nije dobro vidio, ali ipak ispali posljednji metak u usjek. Začu krik, a malo zatim pred njegove noge iz usjeka ispadne mrtav Apaš.

Jedva savlađujući kašalj, nasloni se ranjenim leđima na stijenu i pokuša napuniti kolt. Nije stigao. Ugleda dvije, tri, četiri... zbijene i mišićave silhuete kako izranjaju kraj njega. Zagledao se u otvor puščane cijevi i osjetio kako ga je pogodio metak.

Indijanci skoče na bijelca... a onda zastanu.

Prije nego što je uronio u duboku tamu i Ben Starretter začuje ono što mu je spasilo život. Bio je to zvuk vojničke trube koji je pozivao na napad.

Indijancima više nije bio važan neprijatelj. Sada je najvažnije bilo da paklenski pohitaju oдавде i da stignu do svojih konja prije nego što konjica napadne. Požurili su iz dimne zavjese koja ima je zastirala vidik, omamljivala ih i činila slijepima.

Za kapetana Allana Harrowera, koji je napadao sa svojom konjicom, naredni su sati odlučivali o njegovu daljnjem životu. Od toga bi trenutka mogla početi njegova blistava vojnička karijera. Zapovjednik logora Catalina nije zaplijenio samo sve indijanske konje, koje je čuvalo samo nekoliko ratnika, nego je zarobio i jednoga od važnih indijanskih poglavica koji je ugrožavao prijevoj Santa Catalina.

FOKUS

POVIJEST JE UČITELJICA ŽIVOTA »FOKUS« JE NJEZIN UČENIK

Zato: ako vas zanimaju ratna zbivanja, tamne stranice
povijesti, biografije velikih ljudi, znanost, umjetnost –
»FOKUS« misli na vas...

Sve što se danas događa ima korijene u povijesti. Kako
ćete približiti povijest sebi?

Čitajući »FOKUS«!

Da biste bili sigurni da ćete dobiti **SVAKI** broj
»FOKUSA«, najlakši i najsigurniji put jest – pretplata.

Godišnja pretplata za »FOKUS«

iznosi 200 dinara što znači da ste **DVA BROJA DOBILI
BESPLATNO.**

Svaki pretplatnik dobiva besplatno knjigu »Atentati« i
gramofonsku ploču.

Redakcija »Fokus«

NARUDŽBENICA

Avenija bratstva i jedinstva 4, 41000 Zagreb

Ovom narudžbenicom pretplaćujem se na »Fokus«.
Godišnja pretplata iznosi 200 dinara.

IME I PREZIME

ULICA

POŠTANSKI BROJ I MJESTO

Las Socorro je pokušao pobjeći, ali su ubili konja pod njim. Otkotrljao se u trnovit grm, koji je na njegovu nesreću baš tu rastao, i tako su ga živa zarobili.

Apaši koji su, zaslijepljeni i bez daha, teturajući izlazili iz gustoga dima bili su vrlo lak plijen. Još nikada dosad konjica nigdje nije izvojevala tako laku pobjedu.

Kapetana Harrowera pratila je toga dana sretna zvijezda. Zarobio je Las Socorroa, pobijedio ratnike tog velikog poglavice i spasio pet stotina kilograma zlata što je pripadalo vladi Sjedinjenih Država. To će zlato uskoro biti na sigurnom.

Kad je bitka završila, pošao je pogledati mrtve. Paco Buarez, Hondo Slater, Roger Kilham i...

Uz četvrtoga je klećao vojni liječnik.

– Kako je Benu? – muklim je glasom upitao.

– Možda će se izvući – odgovori liječnik – ako ga ostavimo nekoliko dana ovdje nepomičnoga. Ne bi preživio prijevoz. Znači, morali bismo ovdje podići šator.

Dok su razgovarali, Benu je prišla Ginger i klekla do njega. Nakon nekog vremena pridigne glavu i zagleda se u kapetana.

– Da nije bilo Bena – reče ona – sve bi drugačije završilo. Ne bismo se ovdje ulogorili, a to znači da ni Indijanci ne bi ovdje bili zadržani. Apaši bi nas napali na otvorenom, pobili i nestali zajedno sa zlatom. Kapetane...

– Sve ja to znam – prekine je Harrower. – Recite mi samo jedno. Da li je Ben znao da ću ja doći?

Oštrim je i ispitujućim pogledom promatrao crvenokosu ženu, ali ona nije poniknula pogledom. Čvrsto ga je pogledala u oči i istoga časa, nimalo dvoumeći, odgovorila:

– Da, to je bio njegov plan. Da, rekao je da ćete doći ako vam Panchu Gonzales bude mogao reći što se dogodilo. On je računao na vašu pomoć.

– Starretter je imao vrašku sreću. I ja. I svi koji smo ostali živi. Svi smo dobili vjerojatno mnogo više nego što smo zaslužili. – Okrenuo se liječniku i nastavio: – Dobro, doktore, podići ćemo šator i ostaviti Starrettera ovdje. Vjerojatno ima i drugih ranjenika za koje bi bilo bolje da ih ne prevozimo. Poslije ćemo doći po njih kolima. Ostavit ću vam i jače osiguranje, da budete potpuno sigurni.

Pogledao je Ginger Dawson i upitao:

– Gospodo Dawson, vi biste zacijelo rado ostali ovdje i brinuli se o ranjenicima?

Zahvalno mu je kimnula, a u sivo-plavim su očima zablistale suze sreće. Sada je znala da će sve dobro proći i da će ona i Ben započeti negdje nov život, o čemu su posljednje dane mogli samo sanjariti.

Kad je ponovo kleknula kraj Bena, ukoči se od straha. Učinilo joj se da je mrtav. Tada primijeti da se njegova prsa lagano uzdižu. Oh, za njegov život morat ću se boriti sa smrću, pomisli, koja će od nas dvije suparnice biti jača?

Nekoliko dana Starretter nije dolazio k svijesti. Tresla ga je jaka groznica, posljedica teških rana, koja ga je zamalo stajala života.

Uz Ginger o ranjenicima se brinuo i bolničar, po činu kaplar. Vojni se liječnik vratio u logor Catalina, gdje bijaše mnogo više ranjenika, i među vojnicima i među civilima.

Nakon tjedan dana Benu je bilo bolje. Pogled mu se razbistrio i po-

1|2|3|4|5|6|7|8|9|10|11|12|13|14|15|16|17|18|19|20|21|22|23|24

Svakog trinaestog u
mjesecu kriminalisti-
čki bestseleri u bibli-
oteci TRAG!

ćeo je shvaćati što se oko njega zbiva. Prvi put je pri potpunoj svijesti vidio Ginger. Upravo mu je umivala lice. Zatim mu pridržila šalicu sa čajem pred ustima. Pokuša progovoriti. Glas mu je bio promukao, opor i zvučao je strano, ali je poslije svake izgovorene riječi sve više poprimao uobičajenu boju.

— Ginger... da li smo još živi?

Nasmiješila se i on je po izgledu njezinog lica i pogledu sivoplavih očiju vidio da je sretna što mu je bolje i što ih očekuje zajednička, lijepa budućnost.

— Sve će biti dobro, Ben. Sve. Moraš ozdraviti. Sutra, ili najkasnije prekosutra, po nas će doći kola. Možemo birati kamo želimo da nas prevezu. U logor Catalina ili u Fort Grant. Ja bih izabrala logor Catalina.

Začudio se. Oči su mu se raširile, a onda je promućao:

— Ali... zar...

— Ne govori — prekine ga. — Rekla sam da će sve biti dobro. Imat ćemo još jednu priliku. U logoru Catalina imamo trgovinu koju moramo osposobiti. Rekao si da želiš zemlju na kojoj ćeš uzgajati goveda. Ben, kapetan Harrower je uhvatio Las Socorroa. On se pobrinuo i da državno zlato smjesti na sigurno mjesto. Ravno oдавде otišao je u Fort Grant. Uskoro će biti unaprijeđen u majora. Sve to ne bi postigao da nije bilo tebe. On nikada neće zaboraviti koliko ti zahvalnost duguje. I zato mislim da je najbolje da odemo u logor Catalina.

Ništa nije odgovorio. Znao je da Ginger ima pravo. Pošto je poslušno pojeo nekoliko zalogaja, prvi put usnu čvrstim, okrepljujućim snom.

Otpribliže četvrt godine nakon tih događaja Ben Starretter je pozvan pred vojni sud u Fort Grantu, da bi se tamo opravdao. Njegov je branitelj bio major Allan Harrower, koji je baš zato s njim doputovao iz utvrđenja Catalina. Pošto je Starretter izvijestio prisutne točno o svemu što se zbilo, tužitelj je odustao od završnog govora i prepustio sudu neka donese odluku.

Major Harrower, u završnom govoru branitelja, rekao je slijedeće:

— Svakako moramo pogledati i malo dalje u prošlost, u vrijeme kad je gospodin Starretter kao oficir Konfederacije dobio zadatak da to zlato zarobi za potrebe Juga. To mu nije uspjelo, a taj mu neuspjeh dugo nije dao mira. Tako je dugo tragao za zlatom dok ga nije našao. Na žalost, u međuvremenu je za zlatom počelo tragati i nekoliko razbojnika. Časni sude, tvrdim da gospodin Starretter nikada ne bi za sebe zadržao zlato! Kako vas on sam nije pokušao u to uvjeriti, moram to ja uraditi. Meni, kome je on bio tako izvanredan pomoćnik i savjetnik, izvidnik i suborac, mora to biti dopušteno. Gospodin Starretter je džentlmen. Njegovo bi ga poštenje primoralo da vrati zlato. U to sam siguran i mogao bih se na to zakleti. Zato molim vojni sud da se pridruži mom mišljenju.

Oficiri su se povukli na vijećanje. Trebalo im je puna dva sata da pročitaju od riječi do riječi kako su se odvijali događaji — od trenutka kad je Ben Starretter s narednikom Georgeom McNeelyjem i poručnikom Brianom Blaineom jahao u patroli zato što im je želio pomoći svojim iskustvom, pa do povratka zlata u Fort Grant.

Kad su donijeli odluku, postupak je brzo završio. Predsjedavajući je pukovnik kratko obrazložio njihovo mišljenje:

— Sud je odlučio prihvatiti mišljenje obrane. Čini se da je gospodin Starretter još iz vremena rata imao kompleks krivice koji ga je primoravao da traga za tim zlatom. Međutim, njegov mu karakter ne bi dopustio da zlato zadrži. Armija je

zahvalna gospodinu Starretteru za njegove napore. Rasprava je završena.

* * *

Bio je lijep, sunčan dan kad je Ben Starretter kočijom putovao od Fort Granta do utvrđenja Catalina. Dan mu je postao još ljepši pri pomisli da ga tamo čeka Ginger.

KRAJ

U PRIPREMI:

John Reese:
KRVAVA BAŠTINA

Junak iz stripova i filmova
OSAMLJENI JAHAC i njegov
indijanski prijatelj **TONTO** go-
stuju u specijalnom izdanju
LASA.

U svakom primjerku **ZNAČKA!**